

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈУН 2011. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXII, БРОЈ 3455

Тадићу пиздо, Младића си изд'о!

Др Војислав Шешељ

**ФЕНОМЕНОЛОГИЈА
БАЛКАНСКОГ
ДЕСПОТИЗМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000

Др Војислав Шешељ

**ВЕЛЕНДАЗНИЧКИ
ПРОЦЕС**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**НАРКОМАНИЈА
БУКА МАНИТОГА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2000

Др Војислав Шешељ

**СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2001

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВАА БУЛАТОВИЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈСКИ СЕЈМЕНИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ГЛОГОВ КОЛАЦ
У ДОСОВСКОМ СРЦУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ДОСМАНАЈЕ КАО
НОВИ ЗАЊИЧАРИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЧЕТИРЧКА САЂА НАД
ДОСМАНАЈСКОМ ГЛАВОМ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЖИГОСАЊЕ
ДОСМАНАЈСКОГ
БЕШЧАШЋА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**СТАНКО СУБОТИЋ
- ЦАНЕ ЖАКАЦ
БРАЉ ДУКАНСКЕ МАФИЈЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**КРВАВЕ РУЧЕРАЕ
МАДЕН ОБРАТ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ГЕНОЦИДАНИ
ИЗРАЕЛСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЂАВОЛОВ ШЕГРТ
ЗАОЧНИЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КЛИНТОН**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
САБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕЛ ПОНТЕ**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ЕНГЛЕСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАК
ТОНИ БЛЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**КРИМИНАЛАЦ
И РАТНИ ЗАОЧНИЦ
ХАВИЈЕР СОЛАНА**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ПОДМУКАН
ГЛАСКИ ПИЦОПЕВАЦ
ЖАК ШИРАК**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

Др Војислав Шешељ

**ХИТАСРОВИ
НАЈВЕРНИЈИ САСВЕДИНИ
ХЕЛМУТ КОЛ И ХАНС ГЕНШЕР**

СРПСКА РАДИЈАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2002

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,

Душан Марић, др Никола Жутић,

Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,

мр Александар Мартиновић,

Будимир Ничић, Амџад Мигати,

Огњен Михајловић

Унос текста

Златија Севић, Весна Марић,

Љубинка Божовић,

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,

Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазић,

Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,

Душко Секулић, Зоран Красић,

Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикал-
не стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990)-Београд : Српска радикална странка,
1990-. 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

Слобода Шешељу

- Шешељ однео још једну победу над трибуналом

2

Интервју: Александар Мезјајев

- Шешељ је разбио трибунал

4

Иницијатива СРС-а

- Расправа о смени Тадића и владе зависи од Коштунице

7

Расфринкани

- Вучић и Ракић организатори нереди на митингу СРС-а

9

Митинг СРС-а

- Стоп издаји

10

Ликовање напредњака

- И они би хапсили Младића

22

Обмана

- Изручење Младића обмана о бољем животу у ЕУ

23

Кројачи граница

- Подела Косова и Метохије за велику Албанију

29

Повратак

- Одборник СНС вратио се у Српску радикалну странку

32

Ко уништава пољопривреду?

- Не дамо земљи да нас прехрани

35

Интервју: Драган Тодоровић

- Србији је место у ОДКБ-у

38

Црногорска посла

- „Анексија“ Црне Горе или „зеленашка“ ампутација српске земље

41

Бриселске пацке

- Акцизе по налогу ЕУ

47

Еколошке бомбе

- Троваће нас цијанидом из ЕУ

59

У процесу против др Шешеља за непоштовање суда сведоци одбране потврдили да су сами обелоданили свој идентитет

Војислав Шешељ однео још једну победу над трибуналом

Сведоци одбране на суђењу проф. др Војиславу Шешељу, због наводног откривања идентитета заштићених сведока, изјавили су у судници Хашког трибунала да су својевољно обелоданили свој идентитет много пре него што је председник Српске радикалне странке објавио књигу због које је оптужен. Сви су потврдили да су дали сагласност да њихове изјаве дате Шешељевим сарадницима буду објављене у књизи. Такође су истакли да их је тужилаштво претњама и уценама приморавало да лажно сведоче у процесу против председника Српске радикалне странке, као и да су спремни да сведоче као сведоци одбране у поступцима који се воде против проф. др Шешеља и то искључиво јавно, без икаквих заштитних мера.

Сведоци одбране Александар Гајић и Радован Новачић одбили су да сведоче, јер им суд није дозволио да сведоче јавно, на чему су инсистирали, већ под заштитним мерама. Пошто суд није желео да им скине заштитне мере, иако су на томе инсистирали, проф. др Војислав Шешељ одбио је да саслуша сведоке Ненада Митића, Милета Црнобрњу и Димчета Мијатовића.

Војислав Шешељ је у току другог суђења за непоштовање суда, 6. јуна, открио још једну превару Хашког тужилаштва. Заштићени сведок ДС-1, бивши полицајац из Суботице, обелоданио је сада и у хашкој судници да је претходно под притисцима и уценама сведочио лажно против Слободана Милошевића.

Лажно сведочио против Милошевића

Други поступак за непоштовање суда покренут је против Војислава Шешеља 4. фебруара 2010. године. У Налогу уместо оптужнице Шешељ се оптужује да је обелоданио имена 11 заштићених сведока. Међутим, 10 сведока је већ дало изјаве у којима наводе како су сами пре председника Српске радикалне странке јавно објавили свој идентитет. Брус Мек Ферлен, који је именован од стране трибунала као тужилац у овом предмету, 2. јуна 2011. године је затражио да суд не прихвати наведене изјаве, као ирелевантне. Међутим, шта је релевантније у овом поступку од изјава људи чији је идентитет наводно обелоданио др Шешељ? На овом примеру се јасно види какве незнанице добијају огроман новац из буџета УН да би се играле тужилаца.

Суђење у другом поступку за непоштовање суда започело је сведочењем заштићеног сведока ДС-1. Иако је овај сведок тражио у судници да му се укину заштитне мере, судије су одбиле то да учине. ДС-1 је изјавио да је први контакт са службеницима трибунала имао 2002. године. Том приликом га је посетила у месту становања Наташа Кандић, директорка наводне невладине организације „Фонд за хуманитарно право“, која му је постављала питања о Слободану Милошевићу и Војиславу Шешељу. Она му је претила подизањем оптужнице у Хашком трибуналу уколико не буде сведочио против ова два српска лидера. Након тога га је контактирао истражитељ тужилаштва Паоло Пасторе Стоки. Он га је одвео на непознату локацију у Новом Саду. Стоки му је претио кривичним поступком у Хагу уколико не сведочи против Милошевића и Шешеља.

Након тога, ДС-1 је саслушаван у Београду три дана у канцеларији Хашког трибунала. Истражитељи, међу који-

ма је био Паоло Пасторе Стоки и други представници тужилаштва су му говорили шта мора да каже када буде сведочио у корист оптужбе. Терали су га да потпише изјаву у којој се наводи да је чуо како је Војислав Шешељ наређивао да се побију муслимани и њихова деца у колевкама у Скланима, где је овај сведок чувао брану на Дрини за време рата, иако у Скланима нису ни живели муслимани. Затим су сведока ДС-1 приморавали да у својој изјави наведе како је Шешељ одговоран за дизање у ваздух католичке катедрале у Суботици, иако та катедрала никад није уништена. Међутим, сведок ДС-1 је потврдио да је лице хрватске националности осумњичено да је оштетило врата на тој катедрали.

Војислав Шешељ је прочитао извештај лекара Хашког трибунала о лекарским интервенцијама које је имао сведок ДС-1 у току припрема за сведочење против Слободана Милошевића. Овај сведок је, док су из тужилаштва рачунали на њега, имао више од 20 медицинских прегледа и третмана. Њега су чак неколико пута водили на акупунктуру. Професор Шешељ је тим поводом навео да би Слободан Милошевић данас био жив да је добио само 10 одсто здравствене неге као сведок ДС-1. Лидер радикала је појаснио да лекари Хашког трибунала одбијају већ једну и по годину да код њега обаве уобичајену и неопходну стоматолошку интервенцију.

Сведок ДС-1 је сведочио у предмету Слободан Милошевић 2003. године. Међутим, 6. јуна 2011. године, он је на питање др Шешеља изричито навео да је под притисцима тужилаштва сведочио лажно против Милошевића. Представник тужилаштва Данијел Саксон му је претходно рекао да ни Милошевић ни Шешељ неће живи изаћи из трибунала! Из тужилаштва су му говорили шта мора да прича против Милошевића ако жели да буде на слободи. Сведок ДС-1 је у судници такође навео да му је приликом боравка у Хагу даван валијум и да је након тога испитиван од стране службеника трибунала. Он је објаснио да му је у Хагу два пута мењан идентитет и да је на крају морао да побегне из Холандије.

Војислав Шешељ је током суђења закључио следеће:

„Господо судије, ви сте овде у улози чувара међународне правде, и за вас је, као чуваре међународне правде, много важније што је овај сведок овде у судници јасно и гласно рекао да је натеран да лажно сведочи у процесу Слободану Милошевићу, него цео овај процес против мене.“ На тај начин председник Српске радикалне странке је показао да су му интереси српског народа испред сопствених интереса.

Сведоци сами обелоданили свој идентитет

И остали сведоци поновили су да су својом вољом објавили да је требало да буду заштићени сведоци у главном процесу против Шешеља, као и да их је тужилаштво уценама и претњама приморавало да сведоче против председника СРС.

Један од њих, Зоран Ранкић, је нагласио да није желео да сведочи против Шешеља, већ да га је на то приморавало тужилаштво. Ранкић је потврдио да је затим Шешељевим сарадницима дао изјаву у корист одбране, под пуним именом и презименом и одобрење да је објаве. Она је и објављена у септембру 2008. године, у књизи због које је Шешељ оптужен.

Сведок Ненад Јовић изјавио је да је његов идентитет као заштићеног сведока у главном процесу против Шешеља, прва објавила Наташа Кандић у емисији ТВ Фокс „Реците народу“, 29. новембра 2007. године. Јовић је испричао да је 7. децембра 2007. године у седишту Српске радикалне странке одржао конференцију за штампу и под именом и презименом изјавио да не жели да буде сведок оптужбе против Шешеља. Сутрадан је његове речи, под насловом „Не желим да сведочим против Шешеља“, према Јовићевим тврдњама, пренео дневни лист „Правда“. Јовић је такође истакао да је о притисцима хашког тужилаштва говорио и на научном скупу „Стоп хашкој тиранији“, одржаном у Дому синдиката.

Он је истакао да никада није тражио ни пристао да буде заштићени сведок против Шешеља, али да је дао изјаве сарадницима председника СРС-а и сагласност да те изјаве буду објављене у књизи.

Да је било притисака на сведоке да сведоче против Војислава Шешеља потврдио је и Јован Гламочанин. На питање Војислава Шешеља да ли је неко из редова тадашње власти у Србији вршио притисак на њега, Гламочанин је одговорио да је то лично урадио Зоран Ђинђић. „Да, вршио је тадашњи председник, премијер Владе Републике Србије др Зоран Ђинђић. Било је то средином априла 2003. године. Он је од мене тражио да учествујем у политичкој ликвидацији др Војислава Шешеља и маргинализацији Српске радикалне странке. Он је обавио разговор са мном на један, могу рећи непристојан начин. Нисмо обавили разговор у његовом кабинету или некој службеној просторији, него у кошутњачкој шуми у Београду. Он је у том разговору инсистирао да су др Војислав Шешељ и Српска радикална странка једина озбиљна препрека новој демократској власти, да та власт има пуну подршку Запада и да је Запад спреман да уложи велике паре у Србију. За др Војислава Шешеља је посебно рекао да је најопаснији и то много опаснији за западну политику од Слободана Милошевића и да га треба елиминисати са политичке сцене Србије. Ја сам на то рекао да ја, због својих уверења, не могу да учествујем у таквим активностима, а онда је др Зоран Ђинђић рекао, и то доста жучно – каква уверења, какав патриотизам, треба радити за државу, остави се свега тога. Треба да водиш рачуна како ћеш да живиш. Ја знам да имаш скромна примања и да заслужујеш више. И после тога ми је рекао да му се јавим за неколико дана“, рекао је Гламочанин.

Да је сам открио идентитет, потврдио је и Зоран Дражиловић. Он је од судија затражио и добио дозволу да се

рукује са својим партијским шефом Војиславом Шешељом, рекавши да га није видео „више од осам година“, осим на телевизијским екранима.

Све у свему, трибунал у Хагу је показао своје право лице. Војислав Шешељ је већ девету годину у притвору, а тек је завршена половина првостепеног поступка, чиме су прекршени сви стандарди међународног права. У Хагу сваке године против њега покрећу барем један поступак за непоштовање суда иако он није прописан општим актима по којима ради трибунал. Шешељ у старту добија четири пута веће казне од других!

Да ли има потребе да кажемо да је ово дискриминација и да је Хашки трибунал опијен мржњом према Војиславу Шешељу?

Хашки трибунал би ускоро могао да буде упамћен у светској јавности као институција за масовну производњу поступака за непоштовање суда против Војислава Шешеља. Претресно веће II на челу са јужнокорејским судијом О-Гон Квоном је, 24. маја 2011. године, издало јавну цензурисану верзију Налога уместо оптужнице којим је започет трећи поступак за непоштовање суда против професора Шешеља.

Формално, Налог уместо оптужнице је донет 9. маја 2011. године али је цензурисан чак 15 дана, да би тек након тога био јавно објављен. У овом трећем поступку се потврђује да су највећи противници трибунала у Хагу Војислав Шешељ и његове књиге. Лидеру радикала се замера што је објавио три нове књиге и 5 поднесака одбране на својој интернет страници.

Сматрајући те књиге за највећу опасност по мир и безбедност у свету, званичници Хашког трибунала су запретили да оне по сваку цену морају да буду уклоњене са интернета.

У сваком случају, ово је трећи поступак за непоштовање суда против Војислава Шешеља у последње три године. Први поступак је започет 2009. а окончан 2010. године пресудом на основу које је др Шешељ добио казну од 15 месеци затвора. То је санкција која је чак четири пута виша од највише до тада изречене у пракси Хашког трибунала. Шешељ је проглашен кривим јер би „пажљиви читалац“ његових књига могао да открије идентитет пар сведока. Са друге стране, Хрват Домагој Маргетић, који је јавно објавио листу са именима 102 сведока осуђен је на три месеца затвора и новчану казну од 10 хиљада евра! Где је ту правда?

Р. В. С.

Александар Мезјајев, професор међународног права,
у разговору за „Велику Србију“ поручује

Шешељ је разбио трибунал

- Шешеља држе у затвору, јер се боје да ће се у Србију вратити национални лидер који ће бити у стању да окупи српски народ. Србијом не треба да владају они који испоручују националне хероје. Ти људи су моралне наказе. Да би дошао на чело државе, лидер мора да докаже да је спреман на сопствену жртву у интересу народа и земље. Србија и Срби имају таквог лидера, истиче проф. Мезјајев

„Одбијање захтева оптуженог да буде ослобођен, а да при томе тужилаштво није понудило никакав суштински доказ његове кривице, је злочин“, оцењује професор међународног права из Русије Александар Мезјајев у разговору за „Велику Србију“. Овај врсни познавалац рада Хашког трибунала, члан Руског комитета за заштиту права Војислава Шешеља, упозорава да чињеница да суд није донео ослобађајућу пресуду иако су за то испуњени сви услови наводи на закључак да је у питању политички суд и да је таква одлука донета под притиском. „Јасно је једно, суд није независан, судско веће је формирано од судија из НАТО земаља. Тврдити да судије раде по личном убеђењу је јефтино лукавство“, истиче Мезјајев.

- Како оцењујете одлуку по правилу 98бис у предмету Војислава Шешеља?

Одлука по правилу 98бис је још један злочин учињен над Војиславом Шешељем. Одбијање захтева оптуженог да буде ослобођен, а да при томе тужилаштво није понудило никакав суштински доказ његове кривице, такође је злочин. Професор Шешељ је изјавио да је веома задовољан донетом одлуком. Одлука суда је толико дефектна да Шешељ може бити задовољан, јер је натерао суд да се понаша на најтужнији начин, правдајући све поразе тужилаштва! То је блистава победа Војислава Шешеља имајући у виду његову борбу са пристрасним и зависним судом!

- Постоји ли политички утицај на трибунал и да ли је извршен притисак да донесе такву одлуку?

Такав закључак се може логички извести. Уколико суд ипак одбије да донесе ослобађајућу пресуду, без обзира што постоје сви услови да иста буде донесена, шта треба

да мислимо? Јасно је једно, суд није независан, судско веће је формирано од судија из НАТО земаља. Тврдити да судије раде по личном убеђењу је јефтино лукавство. Њих именују на судијске функције управо те државе. Већина од њих никада нису били судије, тако да је судијска независност чак и формално прекршена.

- **Др Шешељ се већ девету годину налази у затвору. Судија Антонети је изјавио да је процес по дужини трајања оборио светски рекорд. Колико дуго може да траје овај маратонски процес?**

Исправније је говорити о злочину, а не о рекорду. Суд је одговоран за примену норми међународног права. Уколико суд није способен да обезбеди нормалну расправу у разумном року, он је дужан да га ослободи.

- **Секретаријат трибунала није дозволио лекарској комисији од три руска лекара да прегледа др Шешеља иако је он инсистирао да га управо они прегледају. Трибунал је одобрио да га прегледа само један руски лекар и два лекара из западних земаља. Зашто се трибунал плаши руских лекара, шта се иза тога крије?**

То је исто оно што су крили од руских лекара у случају Слободана Милошевића. Преглед професора Шешеља од стране независних лекара може да покаже да су у његовој крви на пример откривени препарати који изазивају тахикардију или аритмију, или материје које неутралишу ефекте преписаних лекова. Да трибунал нема шта да крије, он би дозволио да пацијента посете управо ти лекари. Штавише, окривљени има право на посету лекара по личном избору, на основу правила самог трибунала! У кривичном праву на пример умишљај се доказује објектив-

ним чињеницама. У конкретном случају, умишљај трибунала се може доказати објективним чињеницама, јер они крше сопствена правила и зато не могу да дозволе руским лекарима да прегледају пацијента, јер би се тиме откриле њихове намере о покушају убиства Војислава Шешеља. Несумњиво је да они покушавају то да ураде.

- **Шешељу се крше и остала права. Трибунал одбија да плати трошкове Шешељеве одбране. Главном правном саветнику др Красићу ограничена је привилегована комуникација, а против правног саветника Бориса Алексића најављивао се дисциплински поступак. Како то коментаришете?**

То је тужно, али је истовремено инспиративно јер је то показатељ слабости Хашког трибунала. Да Хашки трибунал има реалне доказе о кривици Војислава Шешеља, онда не би било потребно вршити истрагу против његовог помоћника. Уколико би одбрана заиста била неефикасна, како то тврди тужилаштво, онда се поставља питање зашто је стално потребно смишљати нове препреке. Чињенице говоре само о једном, др Шешељ је разбио трибунал. Трибунал није у стању да га надигра у судској сали. Мени је лично жао таквог „међународног тужилаштва“!

- **У Русији је формиран комитет за одбрану Шешеља, у чијем сте и ви саставу. Реците нам, какве су сада његове активности?**

Комитет је основан с циљем да скрене пажњу државних органа Русије, Србије и других земаља чланица Савета безбедности ОУН, међународних организација и самог Хашког трибунала на кршење његових права и истовремено снажно захтева да се она поштују. Ми полазимо од норми међународног права. Те норме се стално крше у случају

Војислава Шешеља. Трибунал и власти тих земаља које командују у Хашком трибуналу морају да знају да ми знамо да они не поштују те норме и како то раде. Трудимо се да их упозоримо да знамо да спремају велики злочин. Сама чињеница да их стално упозоравамо може да има превентивни значај. Они су покварењаци, али и кукавице. Неколико последњих изјава комитета тичу се права Војислава Шешеља на живот и лечење. Сада је то један од главних задатака. Хашки трибунал зна да, уколико Шешељ започне одбрану, он ће победити. Једини начин да се спасу и изађу из ове срамоте је да спрече одбрану, при чему могу да поегну за крајњим методама.

Осим тога, ми намеравамо да покажемо светској јавности да предмет против професора Шешеља није само кршење његових личних права, права једног човека. Предмет Шешељ је озбиљно подривање читавог међународног права као велике вредности целог човечанства. Његов случај је јако важан и тиче се свих људи на Земљи, иако они тога нису ни свесни.

• **Да ли је Трибунал у Хагу антисрпски суд, како га многи квалификују?**

Да, изразито. Антисрпски карактер суда се демонстрира путем подизања оптужница само против Срба и то на простору свих земаља бивше Југославије где су Срби живели. У односу на главне злочинце, који не само што су започели све ратове, већ се и јавно тиме поносили, никаквих оптужница није било. У вези са тим важно је да схватимо да таква политика Хашког трибунала није случајност или грешка тужилаца. Трибунал није формиран да се казне главни злочинци. Циљ је био искористити Трибунал као допунско оружје у рату који се водио. Тај рат је вођен (и још увек се води) управо против Срба.

• **Могу ли се онда Срби изборити са оваквом врстом институције?**

Само збијањем редова. Уверен сам да ће се Срби пре или касније окупити. Узгред, тога се трибунал и плаши. Зато држе професора Шешеља у затвору, јер се боје да ће се у Србију вратити национални лидер који ће бити у стању да окупи српски народ. Сада је главни правац активности против Срба ударац по јединству народа. Народ мора да постане монолитан. Тада га нико неће победити. Србијом не треба да владају они који испоручују националне хероје. Ти људи су моралне наказе. Да би дошао на чело државе, лидер мора да докаже да је спреман на сопствену жртву у интересу народа и земље. Србија и Срби имају таквог лидера.

• **Како оцењујете хапшење генерала Младића?**

Хапшењем генерала Младића, актуелна власт извршила је акт издаје целокупног српског народа. То је покварен и подмукли чин. С друге стране, све активности власти показују да она у суштини и није српска. Влада добро зна да је за већину Срба Младић национални херој, међутим, ипак ради против народа, зато што не представља српски народ. Акт учињен учи заседања Савета безбедности ОУН, на коме ће се расправљати о Хашком трибуналу, може се окарактерисати као трговина људима и трговина достојанством народа.

• **Какве последице по Србију и Републику Српску може изазвати његово хапшење и изручење Хашком трибуналу?**

За Србију то је акт националног понижења. Главни разлог тог понижења чак није ни жеља да се Ратку Младићу лично суди. Главни разлог је коначно сломити дух српског народа. Порука је да ниједан српски херој не сме бити на слободи! Војним путем Србе нису поробили, међутим то могу учинити уколико сломе дух народа. Таква тактика се користи и да се сломе Руси. На жалост, тактика функционише.

Српска радикална странка захтева смену Тадића и Владе Републике Србије

Парламентарна расправа о смени Тадића и владе зависи од Војислава Коштунице

- Српска радикална странка упутила јавни позив Демократској странци Србије да њена посланичка група у Народној скупштини потписима подржи покретање расправе о разрешењу председника Србије Бориса Тадића и неповерењу влади Мирка Цветковића

Српска радикална странка припремила је захтеве за смену Бориса Тадића и његове владе. Како оцењују у странци, нужно је да се о томе одржи хитна парламентарна расправа. Међутим, да ли ће се то десити, зависи од Војислава Коштунице и Демократске странке Србије, коју је Српска радикална странка позвала да својим потписима подржи ову иницијативу.

Најављујући ову иницијативу, потпредседник странке Зоран Красић рекао је: „Хапшење и испорука генерала Ратка Младића у режији Бориса Тадића представљају најочигледнији пример повреде Устава. Тадић као председник Републике има обавезу да представља и заступа интересе Србије а не да поступа по налогу Запада, као и да наступа као портпарол Тужилаштва Хашког трибунала“.

Образлажући покретање поступка за гласање о неповерењу влади, Красић је нагласио да је обавеза владе да води политику Републике Србије, која у центар ставља интересе грађана и државе а не интересе НАТО-а и Европске уније.

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић нагласио је да Србијом владају издајници и марионете који извршавају сваки налог Брисела и Вашингтона. „Ге-

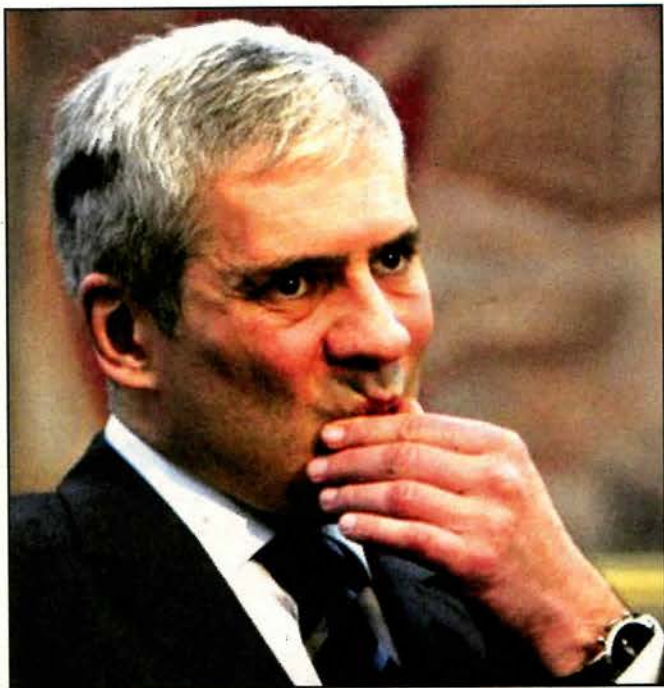
нерал Ратко Младић је ухапшен да би се завршио процес уништавања српског народа и Србије, као и да би се доказало како је Република Српска наводно геноцидна творевина и да као таква не може да опстане“, истакао је Тодоровић.

Испуњавајући налоге НАТО и ЕУ, Тадић угрожава српске националне интересе

Како се наводи у предлогу за смену председника Републике Бориса Тадића, он је у обавези да поступа у складу са својим уставним овлашћењима и заклетвом коју је положио приликом ступања на дужност, што не чини. Уместо да „све своје снаге посвети очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије“, како то налаже заклетва, Борис Тадић крши устав и поступа супротно њему.

У предлогу за покретање поступка за разрешење председника Србије, наводи се да је 26. маја 2011. године Тадић, представљајући се као председник Републике Србије, оба-

вестио јавност да је ухапшен генерал Ратко Младић, на начин као да то чини у својству портпарола Тужилаштва Хашког трибунала. Тадић је тада истакао да је испунио све што су од њега тражили тужилац Серж Брамерц и други функционери Европске уније. Како се наводи у предлогу за његову смену, „исти они који јавно траже од њега и да призна независно Косово, а све у вишедеценијским обећањима и очекивању да Србија наводно постане члан Европске уније“. Српска радикална странка истиче да Тадић има право да верује у све и свашта али не и да као председник Републике, руковођен тим веровањима, угрози или доведе у питање уставноправни поредак државе и све оно на шта се заклео.

„Како се то Борис Тадић свим својим снагама посвећује очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, када испорука хероја генерала Ратка Младића може само да значи да сутра нико не сме да брани ни кућни праг“, истиче се у предлогу за његову смену и наводи да Тадић не може да се бори за остваривање људских права и слобода, како Устав предвиђа, када по налогу западних силника, чијим интересима служи, испоручује хероја генерала Ратка Младића Хашком трибуналу, који је нелегални квазисуд, основан да се суди Србима, у ком се не признају људска и процесна права Срба, мрцваре Срби до убиства, како би се скинула одговорност САД, НАТО и западноевропских држава које су растуриле бившу СФРЈ и изазвале, финансирале и контролисале све оружане сукобе.

„Како то Борис Тадић поштује и брани Устав и законе Републике Србије, када јавно саопштава да му је приоритет испуњавање свих захтева НАТО и ЕУ, који не признају ни постојање наших виталних интереса. Како се то Борис Тадић залаже за очување мира и благостања свих грађана Републике Србије, када је Србима забрањено да се врате на кућна огњишта и о каквом благостању могу да размишљају стотине хиљада отпуштених радника из пљачкашки приватизованих предузећа или на стотине хиљада грађана презађужених код банака којима је рај за пословање у Србији омогућио Борис Тадић са организовано групом тајкуна и припадника организованог криминала. Како то Борис Тадић савесно и одговорно испуњава све своје дужности када се преко медија грађанима Србије руга у лице лажним обећањима, све до неког новог задатка, који ће по налогу САД, НА-

ТО и ЕУ да испуни не обазирјући се ниједног трену на виталне интересе грађана и своје уставне обавезе“, наводи се у предлогу за смену Бориса Тадића.

Политика владе самоубилачка за српски народ

У предлогу за изгласавање неповерења влади Мирка Цветковића наводи се да је влада погубна за све грађане Републике Србије, осим за тајкуне који су настали након пљачкашке приватизације и припаднике организованог криминала који су заштићени од стране власти. Катастрофално стање у коме се Србија данас налази, како стоји у образложењу, последица је политике која има за циљ да испуни све захтеве САД, НАТО-а, ЕУ и Хашког трибунала. „Интереси НАТО и ЕУ потпуно су супротни виталним националним интересима српског народа и Републике Србије. Зато НАТО и ЕУ имају своје извођаче у Србији и они се препознају као чланови Владе Републике Србије“. Погубна политика владе, како стоји у предлогу, огледа се у тешкој економској ситуацији у којој се Србија данас налази, у политици према Косову и Метохији, али и хапшењу генерала Ратка Младића. „Најочигледнији пример погубне политике Републике Србије је хапшење хероја генерала Ратка Младића 26. маја 2011. године. Том хапшењу су се више од Хашког трибунала, НАТО и ЕУ обрадовали чланови владе Мирка Цветковића, председник Републике Борис Тадић, представници невладиних организација који раде за српске непријатеље и представници проевропских странака у Србији. Радују се хапшењу, јер су испунили налог из иностранства и надају се похвалама и богатству и зато се у медијима утркују да би доказали ко је више допринео овом срамном чину. Продаја Срба је постала најunosнији извозни посао Републике Србије. Испуњавајући захтеве својих традиционалних непријатеља, Србија је захваљујући влади Мирка Цветковића дошла у ситуацију да се одвраћају и да нас избегавају традиционални српски пријатељи“, стоји у предлогу.

Српска радикална странка закључује да је чињеница да влада непрекидно промовише политику да ће свима бити боље када више Косово и Метохија не буду у Србији и да ће одмах свима бити боље самим чином испоруке хероја генерала Ратка Младића, довољан разлог за смену владе. „Јасно је да је политика Републике Србије коју води влада Мирка Цветковића самоубилачка за српски народ“.

Р. В. С.

Позадина диригованог насиља поводом хапшења генерала Младића

Вучић и Ракић организатори нереда на митингу Српске радикалне странке

Према сазнањима Српске радикалне странке, надлежни органи Републике Србије, упркос захтевима, нису обелоданили позадину инцидента који се десио на протестном скупу поводом хапшења генерала Ратка Младића, зато што су организатори шеф кабинета Бориса Тадића, Миодраг Ракић и Александар Вучић. Како тврди поуздан извор Српске радикалне странке, инциденти су договорени, а затим и организовани на релацији Ракић и Вучић и то је главни разлог због чега ће питања упућена премијеру Цветковићу, министру правде Снежани Маловић, Ивици Дачићу и другим надлежним државним органима, о позадини инцидента, остати без одговора.

Улога тандема Вучић-Ракић

Питање ће остати без одговора, да се не би обелоданила имена организатора инцидента, иако нико не може да негира чињеницу да су они добро координисани. Свима је позната чињеница да је након сат и 15 минута митинга међу присутне убачена мања група људи која је након одређеног сигнала почела да лопати аутобуску станицу преко пута дома Народне скупштине. Свој бес су затим усмерили и на људе који су стајали у близини и мирно слушали говорнике, али и на неке посланике СРС-а.

Како тврди извор СРС-а, Ракићеви и Вучићеви мотиви за изазивање нереда су више него очигледни. Уосталом, о томе је писала и страна штампа. Постојала је потреба да се покаже да су они који се не слажу са Тадићевом издајничком политиком и хапшењем српског генерала Ратка Младића и његовим изручењем антисрпском трибуналу наводно неки вандала. Мотив је био да се скрене пажња са суштинских порука митинга да је хапшењем генерала задат један од најјачих удараца српским националним интересима.

Јавности је познато да су Миодраг Ракић и Александар Вучић у врло присним и пријатељским односима. Вучић се више пута јавно хвалио како располаже информацијама које му директно доставља Ракић, као и да су шетали обалом мора у Шевенингену. Због тога треба веома озбиљно и систематично испитати улогу тандема Вучић-Ракић у изазивању нереда на митингу Српске радикалне странке.

За кога ради Миодраг Ракић?

Иначе, осим што је шеф кабинета Бориса Тадића, Миодраг Ракић истовремено обавља функцију председника Бироа за координацију тајних служби и секретар је Савета за националну безбедност Републике Србије. Практично, он је предводио тим за лоцирање и хапшење генерала Ратка Младића. Директор Одељења за југоисточну Европу америчког Стејт департмента Џенифер Браш, написала је да јој је својевремено шеф београдске канцеларије Хашког трибунала рекао да састанцима Акционог тима (којима званично председавају Расим Љајић и тужилац Владимир Вукчевић), уствари руководи Миодраг Ракић.

Са ким је у ствари свих ових година сарађивао Миодраг Ракић? Десна рука Карле дел Понте, чувена Флоренс Артман је јавно изнела податке да је рад Хашког трибунала организовало 22 специјалиста Пентагона и ЦИА. Такође, она је рекла да је тужилац у предмету против Слободана Милошевића Џефри Најс заправо агент британске обавештајне службе, а да је Бил Стубнер, главни помоћник главног тужиоца Хашког трибунала Ричарда Голдстона, агент америчке војне обавештајне службе. Дакле, све ово време

режим Бориса Тадића сарађује са британском обавештајном службом и са америчком обавештајном службом, а не са Уједињеним нацијама.

Ко је ухапшен и процесуиран?

Посланичка група СРС-а у Скупштини Србије веома је јасно од надлежних државних органа затражила одговор на питање: ко је задржан у притвору, а ко је прекршајно и кривично гоњен из групе којом су руководили Тадићев шеф кабинета Ракић и Александар Вучић. Према поузданим сазнањима, нико није одговарао јер су сви ухапшени веома брзо пуштени на слободу, што је такође један од доказа да су инциденти режирани и да иза њих стоје Вучић и Ракић. У притвору су дуже задржани само грађани који су мирно присуствовали протестном скупу, а које је полиција успут привела и тукла и они им служе за обмањивање јавности, да покажу како ће наводно изгредници бити кажњени. Док су Ракићеви и Вучићеви експоненти и реализатори нереда били под заштитом државе, поједини млади људи су насилно извлечени из аутобуса и пребијани од стране полиције, иако нису учествовали у нередима.

Вучић би у затвору да „ради склекове“

На ове оптужбе, очигледно изнервиран и преплашен Вучић, уместо да покаже храброст и објасни своју умешаност у организовање нереда, у стилу Кристијана Голубовића одговара: „Ја сам одмах спреман да идем у затвор. Добро ће ми доћи, радићу више склекова, скинућу још који килограм“. У исто време предлаже да информативни разговор са њим обаве министар полиције Ивица Дачић и председник Србије Борис Тадић, иако сви знају да ни у једној држави на свету ни министар ни председник не обављају информативне разговоре. Дакле, Вучић се нуди онима чији то није посао и на тај начин унапред избегава контакт са органима у чијој је то надлежности. Извор СРС тврди да је ово уобичајено Вучићево понашање. Он подсећа да, када је председник СРС Војислав Шешељ био у затвору у Гвиглану, Вучићу је из тадашње власти дојављено да би он могао бити приведен од стране полиције на информативни разговор, па се три дана крио на Авали.

Р. В. С.

Митинг Српске радикалне странке
одржан поводом хапшења генерала Ратка Младића

СТОП ИЗДАЈИ

Писмо проф. др Војислава Шешеља
поводом срамног хапшења генерала Ратка Младића

Тадић ће кад-тад морати да одговара због издајничке политике

Браћо Срби и сестре Српкиње, драги пријатељи,
Издајнички режим Бориса Тадића ухапсио је српског јунака Ратка Младића. Срамно хапшење генерала Младића и његово изручење Хашком трибуналу које Тадић најављује, један је од најјачих удараца српским националним интересима. Изручење српских бораца за слободу антисрпском Хашком трибуналу представља издајнички акт за који ће Борис Тадић и његов режим кад-тад морати да одговарају.

Хашки трибунал је политички суд основан с намером да суди жртвама, да српски народ веже за стуб срама, а да амнестира злочинце. То је монструозна институција у којој је Србима изречено преко хиљаду година робије. У Хагу су убијени Слободан Милошевић и многи други Срби. Не треба заборавити да су многи Срби убијени и приликом самог хапшења.

Борис Тадић је овим издајничким чином угрозио опстанак Републике Српске.

Капитулантска и издајничка Тадићева политика која се заснива на испуњавању захтева Европске уније и Сједињених Америчких Држава, односно захтева оних који су нас бомбардовали, убијали децу и који нам отимају територију, води ка потпуном уништењу наше државе и народа.

Србија се територијално разбија, а у политичком, социјалном и економском погледу је прегажена. Овај режим је нашу земљу довео до окупације и предао је у руке Бриселу и Вашингтону. Србија и српски народ никада нису били овако понижени. Да би опстала, Србија коначно мора да се отараси прозападног слугерањског режима.

Овај вечерашњи антирежимски протест даје наду да Србија има снаге да се усправи.

Српска радикална странка захтева смену Бориса Тадића и његове владе. Доћи ће време када ће Тадић одговарати због издајничке политике. Тадићевим хапшењем ће бити скинута љага са српског народа.

Ово срамно хапшење српског генерала Ратка Младића, Тадићу су омогућили Томислав Николић и Александар Вучић које, као што знате, саветује бивши амерички амбасадор Вилијем Монтгомери за 7500 евра месечно. Да није било Вучићеве и Николићеве издаје националне политике и послушничког окретања ка Бриселу и Вашингтону, Тадић се не би одважио на овај корак. Данас Српска напредна странка представља обичну агентуру западних обавештајних служби.

На политичкој сцени Србије Српска радикална странка је једина странка која се изричито противи сарадњи са Хашким трибуналом, јер та сарадња представља издају националних интереса, и једина је странка која је непоколебљиви противник уласка Србије у Европску унију и НАТО, који отворено воде непријатељску политику према нашој земљи.

Зато је Српска радикална странка и даље сметња и Вашингтону, и Бриселу, и Борису Тадићу и Томиславу Николићу. Зато су Американци и западне силе дали налог Хашком трибуналу да не могу да се вратим у Србију док се не заврше бар још једни парламентарни избори.

Браћо и сестре, не верујте онима који вас обмањују да ћете живети боље ако се определите за бри-селско – вашингтонски јарам.

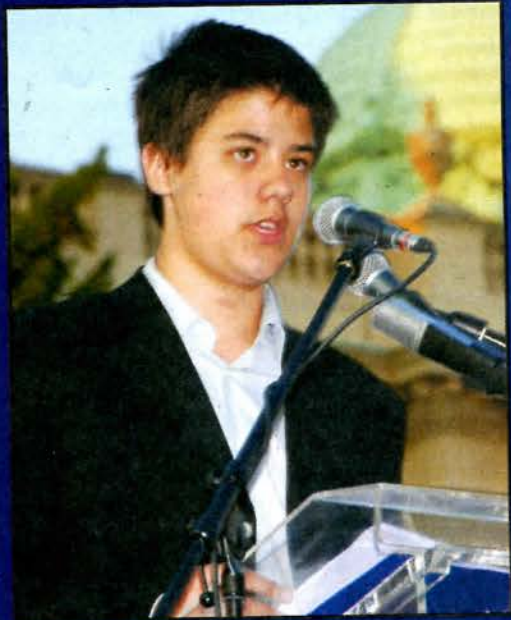
Одрицање од Косова и Метохије, Војводине, Рашке области, одрицање од легитимних националних интереса, од својих часних јунака, одрицање од своје историје, корена и идентитета сигурно није пут који води ка бољем животу, то је пут ка самоуништењу. Тадићев режим је до сада испунио све налоге Брисела и Вашингтона, уз лажна обећања да се то мора и да ћемо после тога боље живети. Да ли сте добили бољи живот или је горе него што је било?

Ми, српски радикали, сматрамо да Србија једино уз подршку својих традиционалних пријатеља, Русије и Кине, може да опстане и да одбрани своје легитимне државне и националне интересе.

Хапшење Ратка Младића погодило је сваког часног Србина, сваког слободољубивог човека. Вечерашњи протест показује да већинска Србија осуђује издају и изнад свега цени слободу и жуди за њом. Преварили су се они који су мислили да ће Србију лако покорити.

Живела слобода!
Живела Велика Србија!

Хаг, 27. мај, 2011.
Војислав Шешељ

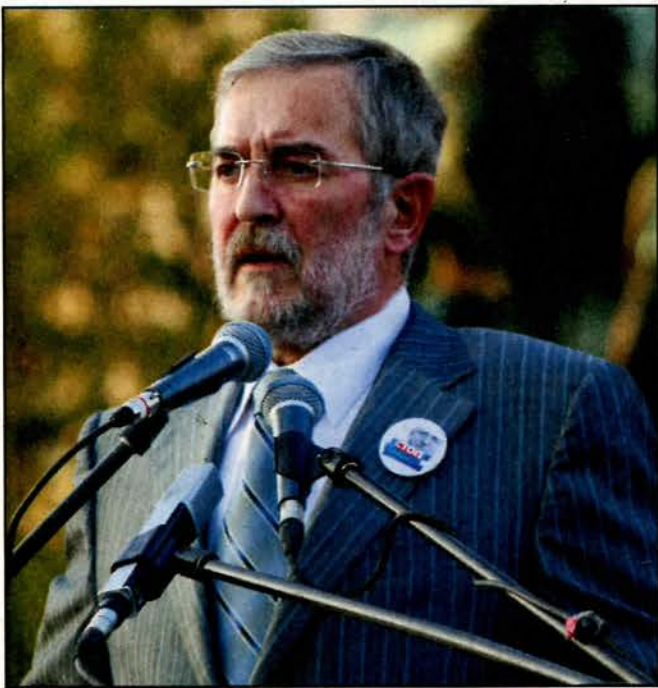

Поводом срамног хапшења српског генерала Ратка Младића и његовог изручења антисрпском трибуналу, Српска радикална странка организовала је у недељу, 29. маја, на платоу испред Дома Народне скупштине, велики протестни митинг. Позиву да на миран начин изразе свој протест и неслагање са политиком режима Бориса Тадића, одазвало се око 40 хиљада људи. Масовност протестног митинга показала је колико је Србија незадовољна издајничким поступцима Тадићевог режима. Са митинга је поручено да је хапшењем и изручењем генерала Младића Хашком трибуналу, Тадићев режим задао један од најјачих удараца српским националним интересима и да Србија мора да се усправи. Поред функционера Српске радикалне странке из Србије, Републике Српске и Црне Горе, на скупу су говорили истакнута драмска уметница Ивана Жигон, проф. др Коста Чавошки, проф. др Мирко Зуровац, др Веселин Ђуретић и многи други. На бини су биле и породице Војислава Шешеља и Ратка Младића, Шешељева супруга Јадранка са синовима и Младићева супруга Босилка са сином Дарком. Син Војислава Шешеља Владимир прочитао је писмо свог оца, у коме је председник Српске радикалне странке поручио да је Младићево хапшење „издајнички акт за који ће власт морати да одговара“. Дарко Младић је нагласио да је његов отац спречио нови Јасеновац. На скупу је скандирано име Војислава Шешеља, Ратка Младића, „издаја“ итд. Изнад бине је био истакнут велики транспарент на коме је писало „Тадић није Србија“.

Пред крај митинга, добро инстурисана, неидентификована група изазвала је инциденте желећи да понови сценарио из 2008. године, када је на митингу Српске радикалне странке поводом хапшења бившег председника Републике Српске Радована Караџића, убијен Ранко Панић.

Бранимо част и достојанство Србије

„Окупили смо се овде да дигнемо свој глас против марионетског послушничког режима Бориса Тадића. Прозападном политиком, испуњавањем налога Брисела и Вашингтона, режим Бориса Тадића погазио је све интересе Србије и српског народа. Због тога са овог места, са овог скупа вечерас, и ми овде и они који су остали у кућама, поручујемо – стоп издаји! Окупили смо се да јасно и гласно кажемо да је Србији и српском народу доста понижавања,

кљечања и удварања непријатељима који нам земљу комадају у територијалном, економском, политичком и сваком другом смислу. Ми не пристајемо на уцене. То може да чини Борис Тадић, али само у своје име, не у име српског народа и у име Србије. Зато захтевамо смену Тадића и његове владе“, истакла је народни посланик Српске радикалне странке и конферансије на митингу, Лидија Вукићевић.

„Вечерас спирамо бруку коју су нам наћели Борис Тадић и досовски режим“, обратио се окупљенима потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић, захваливши се свима који су дошли да покажу да Србија има части и достојанства. „Браћо Срби и сестре Српкиње, чупају нам срце, отимају Косово и Метохију, хоће да нам убију и душу, хоће све српске великане да заточе и да осуде у Хагу. Није ово први пут да Србију покушавају да униште тако што ће побити њене великане. Десило се то и пре нешто више од 200 година, када је кренула чувена сеча кнезова. Нова сеча кнезова одвија се већ 20 година у Хагу. Али кажемо „стоп хашкој тиранији“, кажемо „доле издајници“. Очигледно је да заборављају историју, да не знају да не могу да униште Србију. Србија је губила и ратове и територије, али увек се враћала, и поново ће се вратити. Србију не могу да униште. Оно што је за нас у овом моменту најважније, да им покажемо да Србија има будућност, да у Србији постоје људи који ће се борити и изборити да се врати све оно што је српско и да нећемо дозволити отимање Косова и Метохије“, истакла је Тодоровић. Потпредседник Српске радикалне странке нагласио је да ће грађани Србије на предстојећим изборима имати прилику да издајнике српских националних интереса пошаљу на сметлиште историје. „Поручујемо им – дабе им Хашки трибунал, дабе пресуде и осуде, то су српски јунаци, и Срби ће увек знати правилно да оцене њихову улогу, а ми овде ћемо се борити да се то време што пре врати“.

Писмо проф. др Војислава Шешеља прочитао је његов син, Владимир Шешељ. Председник Српске радикалне странке у писму је оценио да је генерала Ратка Младића ухапсио Тадићев издајнички режим. „Срамно хапшење генерала Младића и његово изручење Хашком трибуналу, које Тадић најављује, један је од најјачих удараца српским националним интересима. Изручење српских бораца за слободу антисрпском Хашком трибуналу представља издајнички акт, за који ће Борис Тадић и његов режим кад-тад морати да одговарају. Хашки трибунал је политички суд, основан с намером да суди жртвама, да српски народ веже за стуб срама а да амнестира злочинце. То је монструозна институција у којој је Србима изречено преко 1000 година робије. У Хагу су убијени Слободан Милошевић и многи други Срби. Не треба заборавити да су многи Срби убијени и приликом хапшења. Борис Тадић је овим издајничким чином угрозио опстанак Републике Српске“, упозорио је у свом писму председник Српске радикалне странке.

Нећемо остати само без генерала, већ и без достојанства

Истакнута драмска уметница, жена која несебично даје себе у борби за бољи живот српског народа на Косову и Метохији, велики патриота, увек уз свој народ у најтежим тренуцима, Ивана Жигон, рекла је: „Генерал Младић је наследник свих наших прослављених војсковођа. Ових дана са Младићем ће симболично одлетети у Хаг све наше прослављене војсковође, од цара Лазара до војводе Мишића. Читава наша историја отићи ће у злогласни затвор да одлежи своју казну, јер ми јесмо кажњени зато што смо одувек усправно стајали испред светског империјализма. Ми смо васпитавани на делима словенске културе. А Достојев-

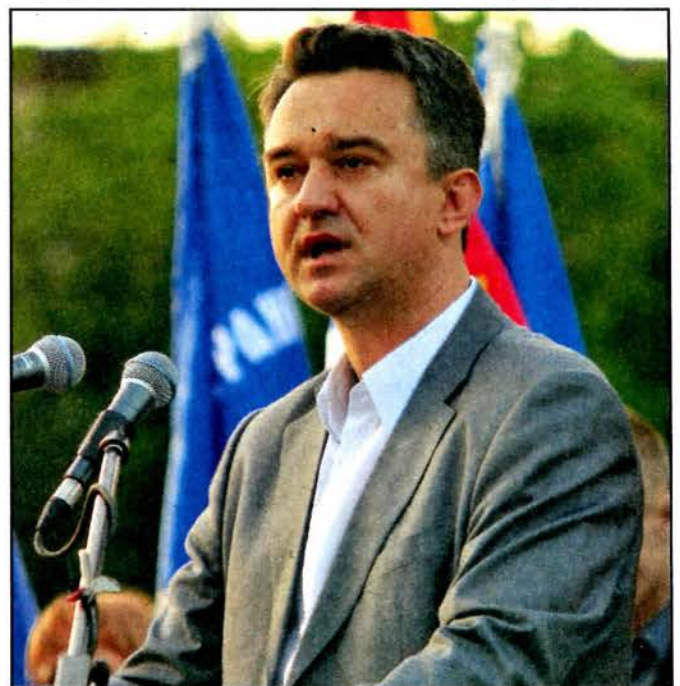

ски је рекао да не би ушао ни у земаљски ни у божански рај, ако је он саграђен на сузи једнога детета. Данас Србија моли да уђе у Европу заборављајући на рођену убијену децу у Братунцу, моли да уђе у Европску унију заборављајући сузе и убијену децу на Косову и Метохији. Србија не сме да заборави сузе деце ни у Братунцу ни у Сребреници, али мора да зна кривце за сузе дечије. Десет милиона невине деце умре током једне године у мукама, зарад интереса моћника пред којима клечи данас Србија. На овакав свет, безуман, заглушен, мој је одговор као уметника, је отказ. Постали смо слуге. Тако нећемо остати само без генерала, без председника, нећемо остати само у материјалној беди у којој живимо, остаћемо без достојанства, остаћемо без душе, а без душе нам нема опстанка“, истакла је Ивана Жигон. Она је са бине упутила поздрав песницима Добрици Ерићу и Душану Костићу и изрецитовала стихове: „Господо тужиоци, суци и целати, све нам забранисте у рођеној кући, али нико нам не може забранити да певамо и да се смејемо умирући, а то се вама више не догађа, ни кад свадбујете, ни кад вам се рађа. Мржња са којом га испраћају и траву сажике, од његовог прогонства и лишће хвата срам, ћуте јабуке, ћуте орах, ћуте хрст, хоћемо ли и њих да предамо, да издамо, да заборавимо? Мора да су чуле белосветске банде да имамо златна срца, па их ваде да их пресаде у сопствене груди, не би ли тако и они били људи, али узалуд, узалуд ћете линчовати најгостољубивији народ на планети, јер људско срце, то чудо над чудима, неће да се прими у вашим грудима. Господо судије, тужиоци и целати, поштедите га коца и конопца, и разапните га на врху планина, као ваши праоци што су нашег праоца, Исуса Христа Назарећанина. Само пожурите, што пре нас разапнете, пре ћемо васкрснути“.

Један од највећих критичара Хашког трибунала, академик проф. др Коста Чавошки оценио је да је у питању суд који је жедан српске крви. „Драги браниоци генерала и јунака Ратко Младића, одмах по доласку у наш Специјални суд, генерал Ратко Младић је изјавио да Хашки трибунал не признаје. И заиста, ту наказу од права и правде уопште не треба признавати, нити било ког нашег родољуба том хашком минотауру, жедном српске крви, треба изручивати. А сада ћу вам, како сам зналац и правник, нешто рећи и

о том суду, да мало чују и ови страни новинари који су овде. Тај суд је нелегитиман. Да ли ви знате и за један суд који је могла да образује нека влада, извршна власт? У међународном праву законодавну улогу врше државе чланице, јер нема законодавца на међународном нивоу. Савет безбедности који је извршно-политички орган Уједињених нација, образовао је Хашки трибунал. Дакле, основа образовања овог суда је нелегитимна. Међународни суд правде у Хагу образован је конвенцијом, којој су приступале државе. То је Статут уз повељу Уједињених нација. Није он неком резолуцијом Савета безбедности основан“.

Академик Чавошки је затим појаснио оптужнице по којима се суди српским државницима и генералима: „Не суде им због онога што су лично учинили, него због учешћа у здруженом злочиначком подухвату, у оквиру којег се понешто и дешавало од онога што је забрањено. Нико ништа није урадио, па ни Ратко Младић, али ће му судити због

учешћа у злочиначком подухвату. Да ли то они примењују и на друге? Да ли сте чули да су Џорџ Буш и Тони Блер учесници злочиначког подухвата и да ће им се судити? Па управо је данас Си-Ен-Ен објавио како је један амерички авион убио седам дечака и пет девојчица у Авганистану. Је ли то ратни злочин? Јесте. Да ли ће им судити? Неће. Зато што је то колатерална штета. Драги пријатељи, тој накази од права и правде Борис Тадић и остали издајници изручују наше родољубе. Они и хоће да нас понизе, да у нама затру осећање достојанства, да нам униште идентитет и да од нас направе неку масу која се може на овај или онај начин обликовати и као таква увести у Атлантски пакт и друге евроатлантске интеграције. Ми се морамо супротставити. Како после овог хапшења нашег родољуба, генерала Ратка Младића, следи нова уцена, а то су Косово и Метохија и како ће од нас тражити да признамо ту самозвану државу, ми морамо рећи – оно што је силом отето, то ће, пре или после, бити силом враћено. Живео велики генерал Ратко Младић! Слава др Војиславу Шешељу“.

Ратко Младић се борио за слободу свог народа

„Данас овде у Београду, у затвору лежи човек који је спречио нови Јасеновац и ново Јадовно. Он није само мој отац и није само отац моје убијене сестре, он је отац свих оних који нису убијени, заклани и бачени у јаме и у логоре. Данас тамо где нема српске државе, нема ни Срба. На то нико не обраћа пажњу. Лажу они који говоре да је Ратко Младић осветник, Ратко Младић је бранилац свога народа, али и бранилац других народа. Ратко Младић се није борио против других народа, против друге вере, Ратко Младић се борио за слободу свога народа“, истакао је Дарко Младић, син генерала Младића.

Младић је оценио да они који су писали законе, нису у стању да их испоштују. „Данас овде у Београду, наш командант и отац лежи рањен. Његове болести нису болести, то су ране. Прва му је рана, која се зове болест, настала у оном дану када је почео напад на Републику Српску Крајину. Тада је на Ратка Младића извршен атентат тровањем, о чему није смело да се прича, од чега је он на ногама преживео свој први мождани удар. Данас његови противници и противници борбе нашег народа за слободу њему не дају ни своје ране да одболује у болници. Они нису у стању данас

да испоштују законе које су сами писали. Сами су писали закон о испоручивању Хагу. У том закону каже да човек који има такву рану на глави, која га спречава и да схвати у каквој се ситуацији налази, има право да буде лечен и не може да се појави пред судом. Али, иако су неки поштени доктори то констатовали, они су закључили да Ратко Младић може да се појави пред судом, да би га као пакет послали у Хаг.

Ја вам се свима захваљујем. После 20 година пропаганде против овог народа и посебно Ратка Младића, као једног од симбола борбе за слободу, сваки од вас који је овде и широм свих наших земаља и ове планете, је победа за себе, јер не пристајемо на лажи о нама. Без обзира на то што су способни да погазе и своје законе и пошаљу га у Хаг, и он се нађе тамо, никада нећемо пристати на то да је лаж истина, да нам окупатор пише законе, да учи нашу децу да смо оно што нисмо. Истина је на нашој страни. Истина је заробљена не само у Србији, него у целом свету“.

Дарко Младић је поновио да његов отац, генерал Ратко Младић, није злочинац, „није наредио убијање цивила, није наредио убијање заробљеника. Сви они странци који су били актери или сведоци не смеју данас да причају о томе ко је био Ратко Младић. Ја их позивам све, од канадских генерала, до оних поштених америчких генерала који су склоњени, руских генерала, наших генерала, до наших противника који су за интересе странаца гинули и тукли своју браћу и дојучерашње комшије, да кажу ко је Ратко Младић. Није Ратко Младић наређивао убиства. Ратко Младић је поштено, часно и стручно бранио свој народ. Да је Ратко Младић оно што причају да јесте, не би било оних који га данас пљују. Он није био то што они тврде, он је био борац за слободу свог народа. И они који пљују на нас, то раде зато што мисле да ће им бити боље. Када схвате да су били само оруђе у рукама моћника против себе и свих нас, тек онда ћемо моћи сви заједно да живимо овде у миру. Нама је одувек био циљ мир. Сваком поштенем грађанину и у Србији и у свим републикама бивше Југославије, циљ је мир а не рат. Рат су нам донели. Ја позивам све вас који сте овде, и све оне који ће ово слушати или слушају, да кажемо не рату и не лажима. Да нећемо никада пристати да нам они који су кројили планове да нас убијају, бомбардују – пишу историју, чак и ако буду у ситуацији да је пишу, а већ покушавају. Ми се вековима боримо за своју слободу, за

своју државу која ће нам обезбедити безбедност и мир. И у 20. веку, спремили су нам, по трећи пут, опет јаме и логоре. Али ми нисмо насели на њихову игру, нисмо запуцали Србин на Србина и зато смо овде, и зато нас је више живих него што нас је било после Првог светског рата и после Другог светског рата. Сви ми знамо ту нашу историју.

Не дозвољавамо да неписмени западњаци, који пишу по наруџбини и кроје историју, зарађују на лажима о нама. Данас је Ратко ту близу нас. Он вас је позвао све да мирно ово проведемо, да не буде Србин на Србина, нити некакве штете“.

Власт мора да полаже рачуне сопственом народу, а не Бриселу

Потпредседник Српске радикалне странке Зоран Красић нагласио је да је сан сваког усташе да буде Борис Тадић, а жеља сваког Србина је прекид сарадње са Хашким

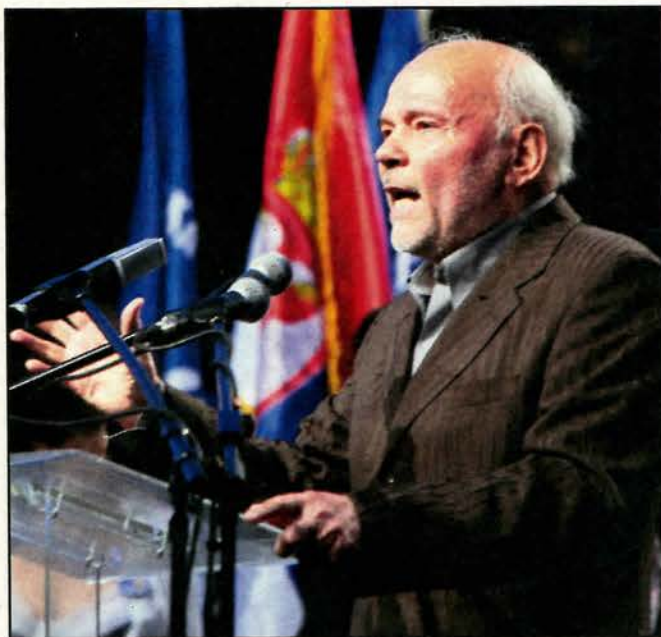
ском роду, треба да се испоручи Хашком трибуналу, јер Борис Тадић мисли да је боље да Хашки трибунал убија, а не он, по Србији. И докле тако? Докле да се повлачимо? Ко може да нам врати достојанство? Војислав Шешељ може да нам врати достојанство. Ратко Младић може да нам врати достојанство. На сваком месту треба да помињемо та имена, да нас подсећају ко смо и шта смо. Како другачије да вратимо своје достојанство? Тако што седимо у соби, гледамо „Великог брата“ и мрмљамо у браду како је ово неподношљиво? Од данас сви грађани Републике Србије, који сматрају да Србија мора да врати достојанство, свој понос, да Србија мора да ради, морају да подигну свој глас“, поручио је Красић.

Потпредседник Српске радикалне странке Гордана Поп-Лазич нагласила је да је сваки честити човек са неверицом примио вест о хапшењу славног генерала. „Циљ хапшења Ратка Младића је да се из колективне свести из-

трибуналом. „Они који сарађују са Хашким трибуналом кажу да су поносни што угрожавају и поништавају српске националне интересе. Од када је кренула та сарадња, побољшао се положај, коме? Чумету, Пецонију, Мишковићу, Беку, Шарићу, а шта је са обичним грађанима? Петсто хиљада породица не може да отплаћује кредит, од приватизације сте добили отказе, а чули сте да Борис Тадић испуњава своја обећања. Све што је обећао, испунио је. Рекао је – запослиће 200 хиљада људи, отпустио је само 450. Кренуло је на Видовдан 2001. године. Поручивали су – само да испоручимо Милошевића и свима ће да нам сване. А како је то свануло, видите и сами, светски смо рекордери по инфлацији, светски рекордери по задужености, светски рекордери у брзини којом се иде ка Европској унији, где треба да извршимо самоубиство. Терају нас у НАТО који нас је бомбардовао. Овде испуњавају захтеве Брисела, а Брисел нам отима Косово и Метохију. Шта је следеће? После Ратка Младића вероватно Косово и Метохија. Шта је следеће? Вероватно Војводина. Шта је следеће? Рашка. Шта је следеће?“ Красић је подсетио да осамдесет одсто грађана Републике Србије не жели да чује за Европску унију, НАТО, Бориса Тадића и његове компаноње. „Све се заснива на сарадњи са Хашким трибуналом. Оно што је најбоље у срп-

баци све оно што он симболизује: храброст, херојство, човекољубље, патриотизам, национални идентитет. Јер ми, по промисли оних који траже његову главу, треба да будемо убице, силоватељи, геноцидни народ. Бог је дао слободу за човека и зато нам јарам ропства толико тешко пада. Данас је Србија под окупацијом. То сви ви добро осећате. Овде би они желели да се ви ништа не питате, да се све одлуке доносе у Бриселу и Вашингтону, да се њима реферише шта се у нашој земљи ради. Њима се, дакле, полажу рачуни а не вама. Е ево вам доказа за то. Први доказ, Тадић на дан хапшења славног генерала изјављује да су му главни савезници команданти НАТО, који седе у Бондстилу, Сједињене Америчке Државе и Велика Британија. Под два: извештај о хапшењу генерала Ратка Младића прво подноси Џозефу Бајдену, потпредседнику Сједињених Америчких Држава. Под три: изјављује да ће се наставити полицијска истрага како би се открили они који су давали подршку Ратку Младићу. Под четири: запретио је хапшењем свих оних који буду дигли свој глас против хапшења Ратка Младића. Ево, сви ми дижемо глас против тога. Хоће ли нас све похапсити? Због свега овога, сматрамо да је Борис Тадић прекршио Устав и затражили смо његову смену и смењу његове марионетске владе. Зар постоји још нешто што

може да заплаши овај прогоњен, напаћен, подјармљен и осиромашен народ? Ово је крај, али и почетак једне нове стране српске историје. Више ништа неће бити исто од четвртка, 26. маја, више ништа неће бити исто у Србији“.

Тадићу, ухапси Тачија а не генерала Младића

„НАТО и његове слуге мисле да су уништили српску војску. Нису, ви сте данас српска војска, али не српска војска Бориса Тадића и Драгана Шутановца, него вође Четвртог српског устанка генерала Ратка Младића“, истакао је потпредседник Српске радикалне странке мр Александар Мартиновић.

Мартиновић је нагласио: „Јуче су британски медији пренели невероватну вест да је наводно Борис Тадић истински херој у Србији. Није. Борис Тадић је кукавица, јер само кукавица хапси болесног и немоћног човека, који је бранио српски народ. Да је Борис Тадић јунак, не би хапсио Ратка Младића и ми му са овог места поручујемо – Борисе Тадићу, иди на Косово и Метохију, ухапси Тачија, Харадинаја, ухапси оне који су трговали српским органима, ако си херој ухапси Ђелића, Питића, Динкића, ухапси оне који од 2000. године немилосрдно пљачкају Србију. Сад кад си ухапсио Ратка Младића, Борисе Тадићу, да ли ћеш престати да крадеш, да ли ћеш престати да намешташ тендере, да ли ћеш престати да отпушташ људе са посла? Нестала је твоја препрека на путу за Европску унију, да ли ћеш коначно постати поштен човек?“

Када је кренуо у Хашки трибунал, председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ рекао је да ми имамо два задатка, један је његов, а један је нас, који остајемо у отаџбини. Његов задатак је да победи Хашки трибунал и он је то и учинио. И не сумњамо да ће и генерал Ратко Младић такође да победи Хашки трибунал. Онај други

задатак нисмо извршили, нисмо бацили досовски режим на ноге и зато вас ја позивам, браћо и сестре, српски радикали, и ви који то нисте, али вам је на срцу Србија и српски народ, на следећим изборима помозите Српској радикалној странци, дајте свој глас да збацимо издајнички и пљачкашки режим. Праве криминалце у затвор! Слобода Војиславу Шешељу! Слобода Ратку Младићу! Слобода Србија!“

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке и председник београдског одбора Немања Шаровић је окупљене подсетио на неколико чињеница: „Српски народ има тешку и несрећну историју, историју пуну искушења. Током претходних векова део нашег народа је, што милом, што силом, превођен у друге, стране вере и идеологије. Потурице су увек предњачиле у мржњи, пљачки, терору и геноциду против своје изворне српске православне матице. Тако је и данас. Пре само три године, након хапшења Радована Караџића, Српска радикална странка организовала је велики протестни скуп, на коме је полиција брутално претукла Ранка Панића, који је од задобијених повреда преминуо. То је био последњи скуп на коме су Александар Вучић и Томислав Николић били против режима, чији су данас идеолошки клонови. Ранко Панић ни-

је био члан Српске радикалне странке, али је на наш скуп дошао да дигне глас против оних који су српске јунаке хапсили и слали у хашку тамницу. Убрзо после тога, Николић и Вучић одрекли су се Радована Караџића, одрекли су се Ратка Младића, одрекли су се идеологије српског национализма, одрекли су се Републике Српске Крајине, одрекли се српске Црне Горе, одрекли се српског Косова и Метохије и проевропски се трансформисали у оне против којих је Панић протествовао и који су га коштали живота. Онај ко данас није на овој бини, више нема морално право да изговори име Ранка Панића, јер тиме његову жртву ставља у службу његових целата. Ран-

ка Панића није убио појединац, убио га је режим, убили су га следбеници и слепи извршиоци налога Европске уније, у чији су сам врх у међувремену кооптирани Ганди из Бајчетине и његов заменик, пичкоусти барон Минхаузен. Крв Ранка Панића лежи на рукама оних који су га након смрти издали, колико и на рукама његових ђелата“.

Шаровић је позвао окупљене да не дозволе да их неко испровоцира. „У име Српске радикалне странке и доктора Војислава Шешеља, молим вас да не дозволите да вас вечерас било ко испровоцира, да не улазите у сукобе с полицијом и не рушите Београд. Нисмо ми овде дошли да се сукобљавамо с полицијом. Ово је сукоб две идеологије, слободарске идеологије Српске радикалне странке против западне идеологије вазалног односа. Брисел и Вашингтон, Европска унија и НАТО пакт неће се смирити док потпуно не униште будућност наше отаџбине, док је у потпуности економски не ослабе и територијално не распарчају.

Европска унија српском народу сада отима Косово и Метохију, сутра ће Војводину, Рашку област, источну Србију. Без државе не можемо имати ни слободе. Ако се одрекнемо Пећке патријаршије, Светих Архангела и Високих Дечана, ко смо и шта смо? Ако се одрекнемо Приштине, царског града Призрена, српског Книна, српске Бањалуке,

Проф. др Зуровац оценио је да правим злочинцима, југословенским сецесионистима и њиховим страним покровитељима, који су започели рат и починили праве злочине над српским народом неће бити суђено. „Они желе да суде на основу лажних и исконструисаних оптужби, целом војном и легално изабраном политичком руководству свих српских земаља, зато што је стало на чело свог народа у његовој праведној борби за свој опстанак и своју скупо плаћену слободу.

Кроз њихове ликове, ви их знате све ко су, данас проговара све најчистије и најузвишеније што је могао да покаже један угрожени народ у својој праведној борби за свој опстанак. Зато ови ликови, упркос лажним оптужбама, данас сијају као право бисерје на сметлишту светске историје, у којој ништа није на свом месту, јер у њој царују само лаж и обмана чији је циљ да се оправда насиље које се врши над људима и читавим народима“.

Зуровац је подсетио да је српски народ у својој историји много пута био на тешким искушењима. „Поново се показало да је највећи непријатељ ипак међу нама, и јавља се у виду марионетске власти у Србији, која верује да може управљати овим народом уз помоћ медијских лажи и уз подршку његових непријатеља и сматра да јој је то довољ-

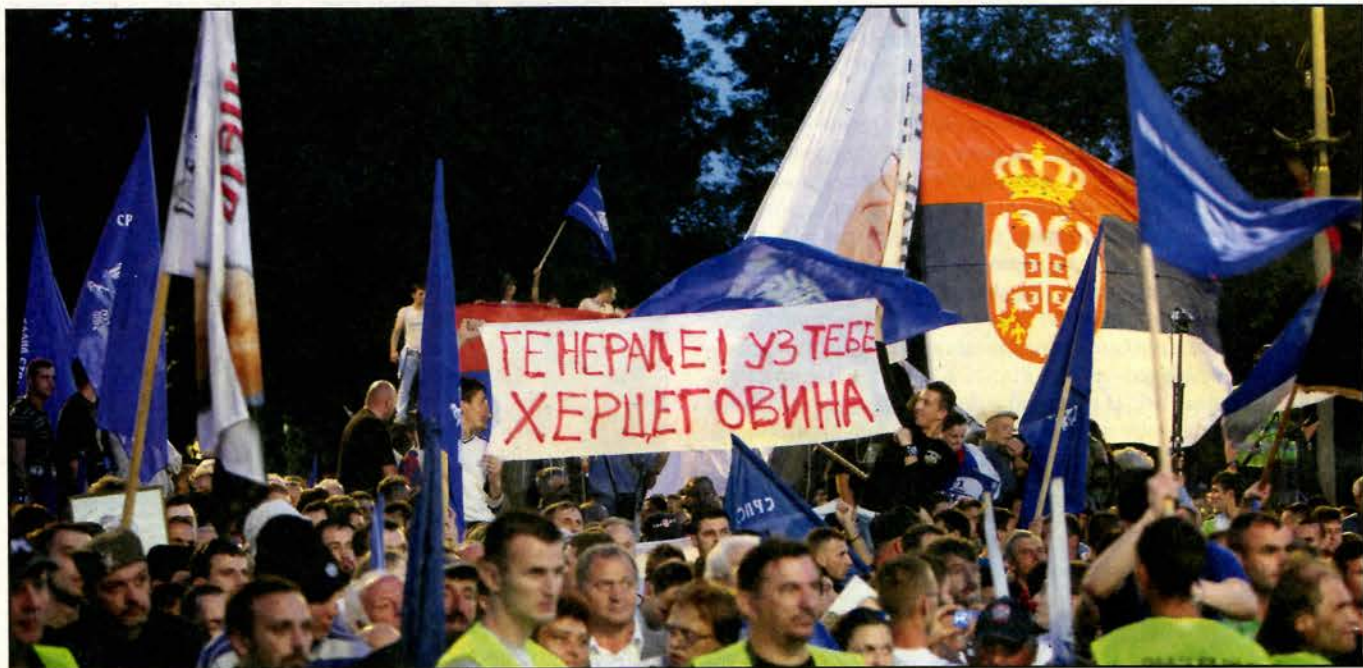

српске Подгорице, ко смо и шта смо? Њиховој отимачини неће бити краја. Ако сада поклекнемо, будите уверени да ће нас се стидети и преци и потомци. Само ако останемо доследни, има наде за Србију“.

Марионетска власт највећи непријатељ Србије и српског народа

Најеминентнији српски етичар, проф. др Мирко Зуровац упозорио је да је на делу реализација монструозног плана чији је циљ уништење државе, као јединог гаранта опстанка српског народа на овим просторима. „И овај пут, као и много пута раније, на удару се нашао цео српски народ са својим легитимним правима, која се признају свим другим народима. Они су желели и још увек желе да оптуже и заувек стигматизују српску националну и државну идеју. У том циљу су основали такозвани Међународни трибунал за бившу Југославију, једну монструозну политичку творевину, која се устремила на српску државу. Циљ оснивања овог суда био је и остао да наметне колективну кривицу и одговорност српском народу уз безочно прекрајање његове историје“.

но да би уживала у власти. Зато се својски труди да нас увери да нам држава није потребна, да ћемо бити слободнији ако нас бране наши непријатељи, да ћемо бити слободнији кад будемо поробљени, да ћемо удобније живети као подстанари него у властитој кући, да ћемо боље живети од милости него од властитог рада. У питању је опстанак нашег народа, који се неће моћи одбранити уз малодушно самоомаловажавање, уз бесмислено самооптуживање, уз бесрамно самокажњавање, што марионетска власт у Србији једино зна да чини“.

Због комешања које је изазвала неидентификована група људи, потпредседник странке Милорад Мирчић позвао је присутне да не улазе ни у какве сукобе. „Браћо Срби и сестре Српкиње, само мало пажње, ми вас молимо да имате стрпљења. Ви сте оно што Србија данас има, оно што је најбоље у Србији. Будите достојанствени, овај митинг завршимо онако како и приличи његовом поводу. Ја вас молим да не улазите у било какве сукобе, у размирице са онима који су задужени за чување реда. Сви смо ми једном били у истом строју, стварали Републику Српску, сада нам је задатак да је очувамо, да дамо подршку ономе ко је био најистакнутији“.

Председник Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ у Републици Српској, Мирко Благојевић је нагласио: „Данас смо се овде окупили не ради власти, не са стиropором, већ смо дошли да искажемо свој протест, свој бунт против срамног чина Бориса Тадића и због хапшења прослављеног ђенерала Ратка Младића. Тужна је данас Република Српска. Нема Српкиње у Републици Српској која данас не плаче за ђенералом, који је крив само зато што је бранио Републику Српску и српски народ западно од ријеке Дрине од потпуног биолошког нестанка.“

Драги пријатељи, што се тиче Сребренице, па у Републици Српској и птице на грани знају да су главне архитекте сребреничке трагедије Бил Клинтон, Алија Изетбеговић и стране обавештајне службе и да им је Сребреница требала у борби против српског народа, а да је Сребреница најмање требала Слободану Милошевићу, Радовану Караџићу и Ратку Младићу, али шта је ту је – ђенерале, Република Српска се поноси тобом. Ми ћемо бити уз тебе и уз твоју породицу“.

Еминентни историчар, борац за компактност српског етничког бића, др Веселин Ђуретић оценио је да народ ис-

пашта због „политичких глодара“. „Све ово што нам се дешава, дешава нам се зато што се нисмо понашали као други историјски народи. Свуда смо пружали шансу непријатељима да искористе нашу наивност, наше будалаштине. После војничких побједа наступали су политички глодари и учењаци и трошили оно што је војска ослободила. Исто то нам се и данас дешава. После Првог свјетског рата смо им опростили, они су рекли – види ове будале. Припремили су се за покољ у Другом свјетском рату“, рекао је Ђуретић.

Ђуретић је упозорио да је Република српска морала да пружи отпор. „Да Република Српска, прије тога Република Српска Крајина нису пружиле отпор, Савом би плутали српски лешеви, а то је само делић оних који су поклани у Јасеновцу и Јадовну, бачени у херцеговачке јаме, они од којих је поцрвенила Дрина“.

Велики је број оних које је режим спречио да дођу на скуп

Премијер Владе Републике Српске Крајине у прогонству Милорад Буха позвао је све Крајишнике и патриоте да пруже отпор власти која чини све да спречи повратак Срба на своја огњишта. „Истота дана када је ухапшен српски јунак, Ратко Младић ухапшен је и један Крајишник,

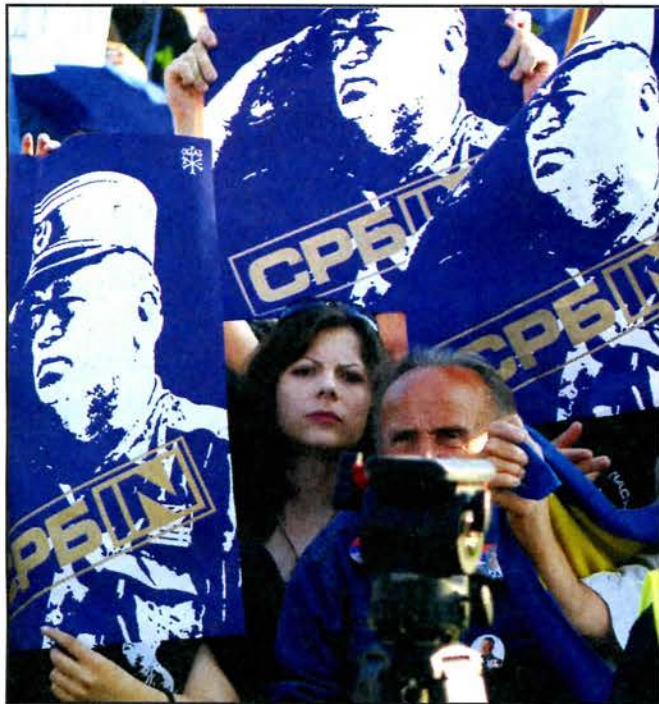
Миле Дакић. Ко је Миле Дакић? Миле Дакић је књижевник, историчар, писац и у току рата 1991-1995. није учествовао ни у политичким структурама Републике Српске Крајине, нити је учествовао у било чему. Он је жртва хрватске власти, која је починила геноцид. Шта је циљ ових активности хрватске државе – онемогућавање повратка Срба у Републику Српску Крајину. А шта чине државни органи Републике Србије? Чине све да спрече повратак Срба. Због тога позивам све Крајишнике, позивам све патриоте да пружи-мо отпор таквој власти. Нека нам живи Република Српска Крајина! Нека живи Велика Србија! Нека живи српски јунак Ратко Младић! Нека живи Војислав Шешељ“, истакао је Буха.

Председник Извршног одбора Странке српских радикала у Црној Гори Вида Остојић пренела је поруку свих честитих људи из Црне Горе, нагласивши да се стиде што припадају истом народу као и Борис Тадић:

„Јуче је окупациони режим ухапсио и србокрволочним звјерима у хашку вучју јаму убацио још једну скупу српску главу. Свој крвави пут до Брисела страни плаћеници плочају најскупљим српским главама. Да су Срби овако поступали после Првог светског рата према Живојину Мишићу, данас би се причало – „били једном неки Срби“. Знали су издајници и шпијуни мјесто боравка Ратка Младића, али

„Браћо Срби и сестре Српкиње, поздрављам све вас који сте се у оволиком броју окупили да исказемо миран протест против издајничког режима Бориса Тадића, који је кукавички и срамно ухапсио српског јунака, генерала Ратка Младића. Поздрављам и оне који су кренули на скуп, али су их режимлије успут зауставиле и нису им дали да нам се придруже. Поздрављам браћу и сестре у Републици Српској, који се свакодневно окупљају на протестним митинзима и кажу – љути су на Србију. Поручујемо им – немојте се љутити на Србију, Србија није издала генерала, издао га је Борис Тадић, а Тадић није Србија“, рекла је Радета.

му се нијесу смјели ни примаћи док му је десница радила, чекали су да га неправда и болест сломе, па да га онда мучки и кукавички, као што им и доликује, савладају“.

Она је нагласила: „Бенерале, шта год да буде, ти никад нећеш умријети док је год свијета и вијека, за онај трезвенији дио планете ти ћеш бити витез који је бранио народ, вјеру и Бога. Онај други дио човечанства, коме су медији свето писмо, представљаће те као данашња власт у Србији. Не знам да ли би ти била част да те ови данас хвале, али знај, ђенерале, да ће Срби, ако се врате на пут светосавски и опстану, фрескама са твојим ликом богомоље своје кра-сирити“.

Затим је Лидија Вукићевић подсетила присутне на поруку коју је упутио генерал Младић и позвала их да не наседају на провокације, већ да сви остану достојанствени.

Члан председничког колегијума Вјерица Радета поручила је да генерала није издала Србија, већ Борис Тадић.

За Тадића ЕУ нема алтернативу а за српски народ Србија нема алтернативу

Потпредседник Српске радикалне странке – др Војислав Шешељ из Републике Српске Радослав Кањерић је упозорио да Републици Српској прети опасност нестанка: „Данас је свако српско чељаде старе Херцеговине, равне Романије, Семберије и Мајевице, Посавине и Крајине овде са својим ратним командантом, ђенералом Ратком Младићем. Борци Републике Српске, ратни војни инвалиди, породице несталих, мајке и дјеца погинулих бораца су огорчени и љути на издајнички режим Бориса Тадића, због хапшења српског јунака ђенерала Ратка Младића. Велики Његош је давно рекао – Не бојим се туђег звијериња, нека га је ко на гори листа, но се бојим домаћег изрода. А изрод српскога народа је Борис Тадић.“

Каже Борис Тадић како је добро издати своју државу ради помирења, стабилности и поверења у региону, а треба да зна да за Загреб, Сарајево и Америку и Брисел пове-рење, стабилност и помирење значе пре свега нестанак Републике Српске и унитарну Босну и Херцеговину, значи Косово и Метохију као посебну државу, значи Србију без Војводине и без Рашке области.

Драга браћо и сестре, ако за Тадића Европа нема алтернативу, за Српску радикалну странку, за српски народ и за др Војислава Шешеља и Ратка Младића алтернативу нема Србија и интереси српског народа“, истакао је Кањерић.

Члан Председничког колегијума Српске радикалне странке Наташа Јовановић нагласила је да ће понос и до-стојанство повратком др Шешеља бити враћени Србији.

„Порука која се чује ових дана широм српских земаља је – Не дамо Младића, даћемо им Тадића. Од Ратковог Калиновика, преко Бањалуке, Требиња, Шумадије у којој сам рођена, Грачанице, Суботице, чује се овај глас пркоса и хвала вам што сте дошли да мирно и достојанствено дамо подршку славном војсковођи Ратку Младићу.

Подигао се Вишеград, подигле су се Пале, подигао се вечерас Београд, подићи ће се Србија због тога што не желимо да будемо понижени од стране издајника Бориса Тадића и његове немуште дворске луде Томислава Николића. Ми желимо да се боримо за слободу нашег народа и хвала вам, хвала српској омладини, хвала свима вама који сте си-

нови и очеви, мајке и ћерке овог напаћеног народа, ми желимо да усправимо Србију.

Нада, понос и достојанство биће враћени, јер очекујемо ускоро да се у Србију врати проф. др Војислав Шешељ, да подигне Србију и да подигне достојанство српског народа“, рекла је Наташа Јовановић.

Члан председничког колегијума мр Дејан Мировић је истакао: „Браћо и сестре, нећу да вас лажем, постоји мала шанса да се генерал Младић врати из Хага, али вам гарантујем, вратиће се Војислав Шешељ! Направићемо праву државу са нашом браћом Русима и сви они који су се огрешили за време изручења Милошевића, Караџића и Младића, одговараће.

Браћо и сестре, будите достојанствени, врло брзо ће доћи дан када ћемо протерати криминалце и лопове из Европске уније који нам уништавају стандард, који нам уништавају наш национални понос. Ми смо храбар народ, али елита је лоша, елита су полтрони и кукавице већ десет година. Зато будите стрпљиви и доћи ће сунце слободе“.

Понављајући да Српска радикална странка захтева смену Бориса Тадића, члан Председничког колегијума, Петар Јојић је нагласио: „Браћо Срби и сестре Српкиње, српски народ је био љут на Милоша Обреновића што је убио Карађорђа, али је био огорчен што је главу Карађорђеву послао султану. Е, ми смо љути и тражимо смену Бориса Тадића, издајника, и оних који су клечали и љубили скуте наших највећих непријатеља. Поздравимо генерала Ратка Младића. Заслужио је и остаје у историји као витез и херој. Живела Велика Србија! Живео Војислав Шешељ! И живео славни ђенерал Ратко Младић“.

Борис Алексић, члан председничког колегијума, подсетио је на поруку генерала Ратка Младића: „Браћо и сестре, храбри српски народе, чули сте поруку нашег ђенерала – не смеју Срби на Србе“.

Позив окупљенима да не наседају на провокације упутио је и потпредседник странке Милорад Мирчић, тврдећи да су инциденте изрежирали Борис Тадић и његови полтрони из Српске напредне странке. „Браћо и сестре, по-

што је дошло до нереда, они који су хтели ово, хајдете да надмудримо оне који су ово хтели, хајде чучнимо сви доле, сви доле да чучнемо, нећемо сукоб са милицијом, полиција је наша браћа, чучните доле. Они који неће да чучну, они су дошли да провоцирају. Хајдемо сви доле! Сви доле!

Немојте да насадате на провокације, доле се спустите, нећемо да се тучемо са полицијом. Ово је режија оних који желе да претворе ово у сукоб међу Србима. Ово су режирале режимлије Бориса Тадића и њихови полтрони који се налазе у Српској напредној странци. Ви, поштени, часни и честити, спустите се доле, чучните доле на земљу, нећемо са полицијом. Ако хоће полиција, нека, нећемо се супротстављати, немојте пружати отпор“.

Мирчић је упутио позив полицији да не напада недужне људе: „Молимо и полицију да једном чува ред, да не напада недужне људе, људи који су доле на земљи не желе никакве сукобе. Треба да завршимо овај скуп, треба да дамо подршку на најбољи могући начин Ратку Младићу, да

зна да иза њега остаје часна, честита и храбра Србија. Треба да одамо признање његовој породици и породици Војислава Шешеља, који су овде заједно са нама дошли да покажемо да Србија више неће да живи у заблудама. Доста је било заблуда. Својим мирним понашањем једноставно ћете допринети да се овај митинг заврши, да види читав свет, да виде и они који желе немире, да Србија, да ви можете да контролишете овај скуп. Ми српски радикали смо за најкраћи могући период организовали овај скуп и на тај начин показали да у Србији постоје слободољубљиви, слободоумни људи, људи који желе да се одупру свему овоме што режим Бориса Тадића ради. Због многих заблуда плаћали смо велике цене. Заблуда југословенства коштала је српски народ, а сада заблуда европских интеграција још више треба да кошта српски народ. Ми вам се захваљујемо што сте достојанствено, што сте поносно присуствовали овоме скупу, што сте помогли многим да стекну храброст да се одупру оваквом издајничком и поданичком режиму, какав је режим Бориса Тадића“.

И они би хапсили Младића

- Николић и Вучић су у више наврата јасно ставили до знања да би изручили Хагу српског хероја Ратка Младића
- Напредњаци замерили режиму Бориса Тадића што српског генерала Ратка Младића није ухапсио раније

Функционери Српске напредне странке свакодневно покушавају да докажу страним амбасадорима да су већи издајници од Бориса Тадића. Вође напредњака нису пропустили ни хапшење и испоручење српског хероја Ратка Младића да се не бусају у груди како би они и овај чин издаје учинили брже и боље од Тадића.

СНС поздравео хапшење генерала

СНС је међу првима похвалио хапшење генерала Младића и у саопштењу подсетио грађане Србије да је хапшење и изручење српских хероја обавеза Србије коју су нам наметнули Николићеви и Вучићеви пријатељи из ЕУ.

– Србија има неспорне и недвосмислене међународне обавезе и права, које је сама преузела доношење закона у Народној скупштини. У такве обавезе спадало је и хапше-

ње генерала Младића – нису пропустили да подсети напредњаци.

У наставку саопштења напредњаци критикују Тадића јер није раније ухапсио генерала.

– Српска напредна странка констатује да је потпуно јасно да је режим у Србији већ дуже време знао где се налази Ратко Младић, да је обмањивао и домаћу и међународну јавност, а Младић је ухапшен у тренутку када је власт сматрала да је то политички целисходно за владајуће странке – објаснили су напредњаци.

Ипак, заплашени да њихова критика тајминга хапшења Младића не буде погрешно схваћена од стране њихових ионако збуњених бирача, напредњаци су посебно напоменули да не подржавају протесте због хапшења генерала Младића.

– Што се СНС-тиче, ми нисмо и не позивамо никога на било какве митинге и протесте – напоменуо је Вучић, читајући саопштење СНС на конференцији за штампу одржаној 27. маја.

Николић: Младићево хапшење добро

Гостујући у емисији „Утисак недеље“, лидер СНС Томислав Николић потврдио је по ко зна који пут да би и он, као и Тадић, ухапсио Младића.

– Испунили бисмо обавезу јасно прецизирану и домаћим законодавством и то сам више пута поновио. Смета ми начин на који је то урађено, јер ако је за Србију било добро да Младић буде ухапшен то се морало доводити одмах по сазнању његовог боравишта, а не темпирати моменат – рекао је Николић.

Николић је поновио да верује да је власт у Србији све време знала где је Младић али да су чекали погодан момент за хапшење, док би он то учинио много раније.

– Младић није човек од чије је предаје било шта зависило у Србији, чији су званичници, уверен сам, дуго знали где се налази. Обавеза према Хашком трибуналу је постојала, требало ју је извршити, али без `помпе` и `славља`. И да, мислим да је могуће да власти у Србији знају и где је Горан Хаџић – рекао је Николић.

Лицемери

Када се сумирају изјаве напредњака поводом хапшења Ратка Младића, јасно је да њима није засметало што је ухапшен још један српски херој, ни што је упркос тешком здравственом стању пребачен у Хаг. Николићу и Вучићу није засметало што Србија, хапшењем и испоручењем Младића, помаже вођење поступка по лажној оптужници за геноцид чији би исход могао да угрози опстанак Републике Српске. Напредњацима једино смета што се Тадић и његове страначке колеге јавно радују због тога. И док се Тадић радовао на телевизији због хапшења генерала, Николић и Вучић су то чинили тајно и иза затворених врата. Издајници су и једни и други, једино што напредњаци своју издају неуспешно покушавају да сакрију.

Р. В. С.

Немачка амбасада саставила саопштење напредњака

Како сазнаје „Велика Србија“ из добро обавештених извора, саопштење које је Александар Вучић прочитао на конференцији за штампу поводом хапшења генерала Ратка Младића, напредњацима је телефоном издиктирао аташе за штампу Немачке амбасаде. По налогу, Вучић се на конференцији трудио да се стриктно држи оног што је написано и избегао је да да било какво додатно појашњење. На неколико пута поновљено питање новинара да ли је хапшење генерала Младића добра ствар, Вучић је понављао да је прочитао текст саопштења. На констатацију новинара да је у саопштењу само једна реченица и да није појаснио став странке, Вучић је поновио: „Прочитао сам вам текст саопштења СНС и ту је сав став СНС“.

Режим ставио Европску унију изнад Србије

Изручење Младића јефтина обмана о бољем животу у ЕУ

Пише: мр Дејан Мировић

Наставак такозване европске интеграције Србије се, непрестано и неукусно, од стране медија и прозападне власти у Београду везује за срамно изручење ратног команданта Војске Републике Српске генерала Младића Хашком трибуналу. То је наводно био услов над условима за српски пут у ЕУ. Према таквим тврдњама, срамно и скандалозно хапшење очигледно тешко болесног Младића ће наводно Србији донети бољи живот јер ће омогућити наставак „европског пута“ и добијање такозване кандидатуре за ЕУ. Такве тврдње износе особе које сачињавају такозвану пробриселску политичку и медијску лоби-групу у Србији. Има ли у томе истине и ако је нема, због чега се посеже за оваквом врстом „аргументације“.

Након ослобађања ратног злочинца Насера Орића од стране Хашког трибунала, чак и највећи заговорници тог политичког суда у Србији (по правилу фанатични европејци) не могу да тврде да у њему важе исти аршини за Србе и муслимане. Зато је бруку око изручења генерала Младића таквој институцији требало сакрити фразама о некаком бољем животу Србије у ЕУ. Да ли је то тачно? Да ли је национална срамота коју ће Србија памтити деценијама била неопходна зарад бољег стандарда српских грађана?

Следећи подаци показују праву истину али и скоро невероватну глупост и острашћеност еврофанатика. Републички завод за статистику је крајем децембра 2009. године објавио податак да је највећу спољнотрговинску размену, у периоду од јануара до новембра 2009. године, Србија остварила са чланицама ЕУ. Тачније, укупно је у овом периоду са ЕУ остварена размена од око 15,6 милијарди евра. Од тога, увоз из ЕУ у Србију је износио 10,2 милијарди евра, а извоз из Србије у ЕУ 5,4 милијарди евра. Дакле, када се ово има у виду, може се без великог интелектуалног напрезања и уз помоћ просте математике, закључити следеће. Само у периоду од јануара до новембра 2009. године, из Србије ка ЕУ је отишло 4,8 милијарди евра. Тачније, то је била 4 пута већа сума од оне коју је Србија добила од преференцијалног третмана у трговини са ЕУ од 2000. године! То је права истина о економској сарадњи између Србије и ЕУ.

Дакле, Младић је уз велику националну срамоту изручен Хашком трибуналу, све зарад приступања ЕУ, којој Србија већ преко 10 година шаље милијарде евра више него што добија. Сулудо, али нажалост, истинито.

Има још примера који потврђују овакав закључак. На пример, и поред потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању у јуну 2008. године, упркос обећањима, економска ситуација у Републици Србији се није побољшала. Напротив, она је погоршана управо због наставка европског пута који води у економску пропаст. Тачније, приходи од царина због Прелазног трговинског споразума, или укидања царина су смањени са приходованих 64,7 милијарди тадашњих динара у 2008. години, на 48 милијарди динара у 2009. а затим и у првих 9 месеци 2010. године на 31, 8 милијарди динара. Или када се примене по-

даци из ребаланса буџета у децембру 2010. године и из буџета за 2011. годину, само у периоду од 2009/2010. због примене Прелазног трговинског споразума губици у буџету су око 100 милиона евра. Ти губици у 2011. години ће се још више повећати и достићи ће ниво од око 130 милиона евра у овој години.

Дакле, само изразито интелектуално острашћен човек може да мисли да ће изручење Младића донети бољи живот грађанима Србије. Тачније, само неко ко је Европску унију ставио изнад Србије може поверовати у такве бесмислене фразе. Нажалост, такви људи данас воде Србију.

Напомена:

1) Исто, 31. 12. 2009, према др Вукомировић.

Тадића ће памтити по издаји

Пише: Душан Марић

Сејмени су у хашку тамницу одвели још једног Србина. Још једна издаја, још једна продаја, још једно понижење... И државе Србије и српског народа. За европску маглу. Низашта. Кад све сабереш и одузмеш, баш низашта.

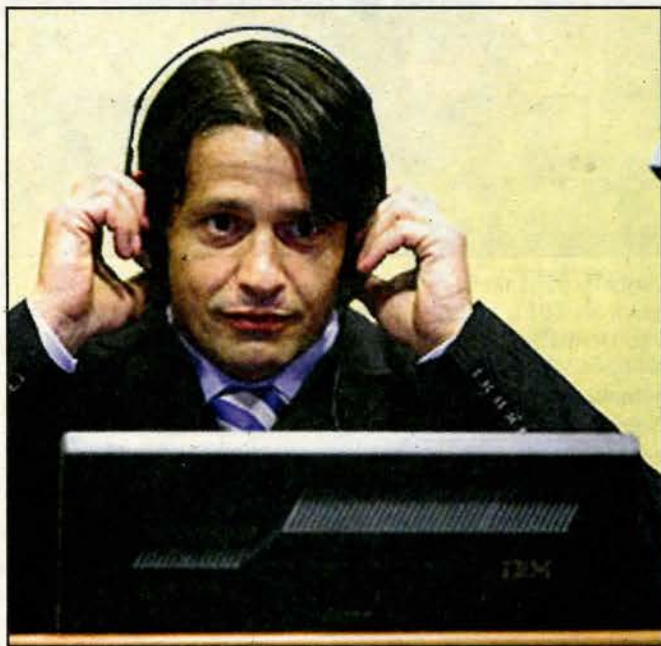
Откако је тешко болесни Младић ухапшен, из дана у дан српске новине, српске телевизије, српски новинари у Београду, утркују се ко ће јаче и више пљунути по њему и по свом народу, ко ће часног генерала прогласити за већег злочинца, тешко болесног старца који је преживео три мождана удара прогласити за већег монструма, ко ће освету недокланих Срба из Подриња прогласити за већи злочин, а убице њихове деце за невине жртве и мученике.

Сваког дана са екрана српских телевизија разне Наташе Кандић и „мајке Сребренице“ запенушано арлаучу о српским злочинима и геноцидном српском народу, о четницима и Илији Гарашанину. Као да су политички комесари Насера Орића, школовани у Кумровцу или Исламабаду, а не ојађене мајке које су изгубиле своју децу.

Сваког дана самозвани борци за људска права из Београда, добро плаћени америчким доларима и српским динарима, траже правду и саосећање за сироте војнике Насера Орића који су су у Сребреници, Братунцу, Скеланима и Милићима спалили 130 српских села и убили више од 3 200 људи. Само 50 година пошто су њихови очеви учинили то исто.

Гледам РТС, јадикује Хатица. Пребацам на Б 92, оптужује Нусрета. Са Пинка лелече Шефкета. На ОБН-у нариче Рамзија. На Првој нариче Фатима... Са десете и педесете речником Хариса Силајџића и Муамера Зукорлића, прети Кадира...

Али нигде Божане Делић, сиње кукавице из Црквина код Горажда, којој су прве комшије муслимани у једном дану убили четири сина: Новицу, Никицу, Јована и Радивоја, кћерку Анђу, унука Драгана, братића Угљешу и његове синове Николу и Зорана, а онда дошли да јој траже муштулук.

Можда зато што Божана своју децу не оплакује политичким говорима, а уз то је и Српкиња.

Нигде Милеве Жупић из Густовара код Мркоњић Града, којој су последњег дана рата убили сва три сина, Стевана (28), Жељка (26) и Живка (24). Три јаблана, сва три нежењена.

Ни речи о Радмили Влачић из Шековића, која је имала 12 година кад су јој, 1942. године, муслимани у породичној кући живе спалили оца Војина, мајку Спасу, стрица Матију и још деветоро укућана. Радмила и њен брат Ђорђе успели су да из запаљене куће искоче кроз прозор и умакну злочинцима.

У том рату Радмилином супругу Тривку душмани су убили оца Петра, мајку Госпаву, сестру Невенку и брата Саву.

У последњем рату, Радојки и Тривку муслимани су убили два сина, Миленка и Владу.

Ни речи о Добрили Перовић из Рогатице, којој су 1992. године муслимани побили целу породицу. Зликовци су прво заробили и везали, а онда, након зверског мучења, убили њеног оца Миломира Обрадовића, мајку Зорку, шеснаестогодишњег сина Дарка, деветнаестогодишњу сестру Данијелу, мужа Горана и кума Миодрага Мотику.

Наочиглед Миломира, којег су држали везаног за дрво и страшним батинама присиљавали да очи држи отворене и гледа језиве призоре, муслимани су његову супругу и ћерку силовали, а затим су ножем распорили девојчин стомак, извадили јој материцу и оставили да тако умре.

И буде заборављена. На срамоту свих нас.

Ни помена о Мирку и Анђи Мандић. На Илиндан 1941. године у Старом Селу код Гламоча Хрвати су Анђи Нинковић, на њене очи, заклали мајку Јованку и малог брата Стевана.

Истог дана, у Мациним доловима код Цазина, муслимани су Мирку Мандићу из Перне код Босанске Крупе убили два брата – Ђуру (20) и Драгу (17).

Судбина је хтела да се, ношени ратним вихором, Мирко и Анђа упознају, склопе брак, изроде четворицу синова и на своју несрећу, дочекају још један рат. Који им је из родитељског окриља заувек истргнуо три сина – Драгу (38), Стевана (35) и Драгомира (27).

Нико у Србији не помиње злочин на гробљу у Кострешу код Босанског Брода, када су муслимани и Хрвати, 4. априла 1992. године, заклали десеторо српских цивила, међу којима и Зорана и Зорицу Зорак и њихову децу Слађана (5) и Слађану (4). За Слађана и Слађану се не добијају ни амерички долари, ни српски динари, ни позивница за Европску унију.

Ни речи о М. П, Србину из Сарајева, који је морао да силује своју четрнаестогодишњу кћерку да муслиман који је почео да је коље не би завршио посао.

Ни речи о стотинама српских девојака из Сарајева и околине, које су муслимани месецима држали у логорима и свакодневно силовали, а онда их у осмом месецу трудноће убијали или пуштали на слободу „да рађају младе муцахедине“.

Ни речи о више од 300 Српкиња којима су у последњем рату убијена два или три сина, муж и син или муж и два сина.

Србија лије сузе над судбином „мајки Сребренице“ и Орићевог саборца Кеме са Пала, који је у Сребреници, на улици, 8. августа 1992. године, организовао фудбалску утакмицу са одсеченом главом Драгана Млађено-

Хоће да нам затру памћење

Годинама нас терају да се извињавамо и у наше име се извињавају. Онима који су нас клали. Годинама нас хапсе и кажњавају. Више од десет година из дана у дан нам испирају мозак, само да би заборавили да смо Срби, да смо жртве, да су нас само у последњих 100 година муслимани, Хрвати и Немци убили око 3 милиона, да смо уз Јевреје и Јермене народ над којим је извршен најстрашнији геноцид у људској историји.

вића из Жежештице код Братунца, али не верује сузама Зорке Илић из Сикирића, којој је познаник Мујо упао у кућу и тражио да му донесе ракију, што је она и учинила.

Њен муж и две кћерке били су у другој соби. Док је Мујо густирао ракију, у кућу је упала и Есма Киверић, предратна учитељица из Сребренице. Наоружана и са ножем у руци.

Кад је угледала Мују за столом, бесно је упитала шта ради, зашто не коље. Он је одговорио да има времена, да хоће да му Зора пре тога спреми ручак. Док је Зора спремала ручак, Мујо и Есма заклали су јој мужа и обе кћерке.

Кошмар који Зорка живи са својим сећањима подједнако не занима ни Белу кућу у Вашингтону, ни стари Бели двор у Београду.

И једнима и другима је једино важно да је Младић у хашкој тамници.

Хашпењем и продајом Ратка Младића, режим Бориса Тадића задао је још један мучки ударац српском народу и његовој историји.

Злочин је починио свесно. Са намером да нам уништи још један мит, да нас духовно осакати.

Да нас убеди да нисмо оно што јесмо: слободарски народ, који није водио ниједан освајачки рат, већ је само бранио своје.

Да нас убеди да је стрељање неколико стотина муслиманских војника у Сребреници већи злочин него клање неколико стотина хиљада српских цивила, међу њима најмање 40.000 деце, у Јасеновцу.

Највећи циљ српских душмана, од Сарајева и Загреба, преко Рима, Брисела и Вашингтона, до Београда, јесте да укину Републику Српску. Да је прогласе за геноцидну творевину и као такву збришу са географских карата.

А за то им требају хашке пресуде Караџићу и Младићу. Да пресудом њима пресуде и Републици Српској.

Да није ничег другог до само тог разлога, чак и да су све лажи о српским злочинима тачне, прави председник Ср-

бије и слободна Србија никад не би Хашком трибуналу изручили ни Караџића, ни Младића.

Тадић је изручио обојицу. И још се, несрећник, похвалио тим својим „успехом“.

Уз објашњење да ће нам после још једног Косова, после још једног радовања, после још једне Покајнице, после још једне главе која у бисагама путује код Адолфа у Брисел и Сулејмана у Вашингтон, бити боље.

Неће. Никоме. Чак ни Борису Тадићу. Натоварио је себи на леђа терет издаје, који ће га и мртвог притискати.

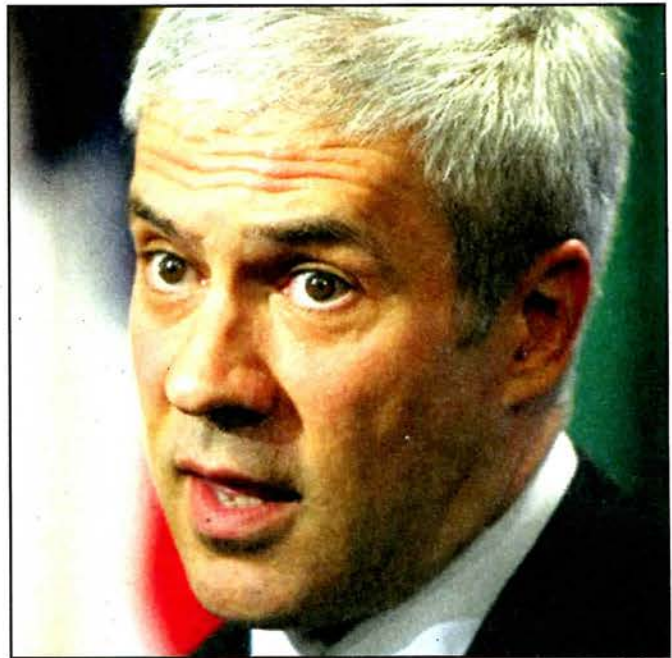
Заједно са Ратком Младићем и Радованом Караџићем ухапсио је самог себе. Заједно са ове две велике српске главе, он је хашким целатима послао и своју.

Осудио је себе да га његов народ памти само по Ратку и Радовану, по њиховој издаји. По Радовановим гулама и Ратковој одузетој десници.

Остаће запамћен као председник Србије који, после ратова у којима је погинуло 45.000 српских војника и цивила, ниједном није дошао на сахрану српског војника, али је два пута дошао на сахрану муслиманских војника.

И то не било којих муслиманских војника, већ баш оних који су пре тога починили масовна убиства српских војника и цивила.

Сада се чекају пресуде Караџићу и Младићу. Да лаж прогласе истином. Да жртву прогласе за злочинца. Да што више укаљају српско име.

Злочин муслимана из Сребренице у Подравну**Срби печени на ражњу**

У нападу на Подравно, 24. септембра 1992. године, муслимани из Сребренице, наводне „невине жртве“ Ратка Младића, убили су више од 60 мештана.

Обдукцијом је утврђено да је само мањи број жртава усмрћен из ватреног оружја. Осталим несрећницима прво је пуцано у ноге, а онда су искасапљени. Највећи број убијен је ножем и секиром.

Скоро свима поломљени су кичма, руке и ноге, одсечени прсти или целе шаке, извађено једно или оба ока. Многима је глава била одвојена од тела. Једни мушкарци су осунећени, а други потпуно кастрирани.

Више лешева је запаљено.

Двојица мушкараца су набијена на колац и испечена на ражњу.

Али Срби ће се начекати да о годишњици тог злочина чују барем једну реч изговорену из уста Тадићевих европејаца. За то се не добијају ни донације, ни позивнице на „молитвени доручак“ и едукацију о људским правима које организују убице из НАТО пакта.

Срамота и изгубљена част

- Издајници из црногорске „политичке елите“ просто су се утркивали ко ће се више радовати овом хапшењу и отвореној издаји Тадићевог режима, не само због „жеље за европским интеграцијама“, већ и из саме жеље црногорских политичара да се зло пресели мало и у комшијско двориште.
- Хапшење генерала Младића је злочин према читавом српском народу и оно нас морално притиска до изнемоглости. Ово није никаква услуга Србији већ напротив, наша велика национална срамота коју никада нећемо заборавити и тешко је спрати са нашега имена – каже Мишо Кастратовић, земљорадник из Берана. Овакав политички став се може чути на сваком мјесту и у свако вријеме, од људи који се не баве политиком и који једва састављају крај са крајем. Свакако, може се рећи да је то у ствари став народа у Црној Гори.

Пише: Душко Секулић

Н ије генерал Младић проглашен ратним злочинцем, осуђен без суда и пресуде, прогањан и медијски черечен због његових војних операција и наводних „злочина против човјечности“ на босанском ратишту. Нијесу 15 година он и његова породица бесомучно гоњени ни због Сребренице, Бихаћа, Горажда, Фоче ни Жепе. Он је жртва сујете америчких окупатора чије главешине у Пентагону нијесу могле да вјерују да се на неком тамо Балкану, пред њиховом захукталом војном машинеријом испријечио достојан, мудар и изнад свега образован и способан професионални војник. Генерал коме је једина доктрина била заштита народа, војсковођа достојан српских војвода из Првог свјетског рата. Гоњен и ухапшен због шутирања НАТО шљема Алијиних муџахедина и понижавајућег везивања НАТО војника за мостове и ћуприје током бомбардовања српских положаја – пише у ИН4С Драгутин Димитријевић у својој колумни, што одсликава политички став највећег броја црногорских грађана према хапшењу генерала Ратка Младића. Грађани у Црној Гори са зебњом су пропратили изјаву

председника Србије Бориса Тадића, дату почетком маја мјесеца, „да ће генерал Младић бити ухапшен до шестог јуна ове године.“

Ипак, праву поплаву емоција изазвала је вијест о Младићевом хапшењу, која је прво осванула у загребачком „Јутарњем листу“ а тек онда и у медијима у Србији и Црној Гори. У јутарњим сатима, 26. маја појавиле су се кајронизоване вијести у којима се наглашавала „могућност да је у једном селу у близини Зрењанина, Лазареву, ухапшен човјек који би могао бити Ратко Младић.“

Хапшење ратног команданта Републике Српске у Црној Гори изазвало је примјетну нервозу и очај већине људи. Скоро општа оцјена је да је хапшење Ратка Младића био издајнички потез власти у Србији, морални крах, па чак и криминалан чин. То су реакције обичних људи са јавних мјеста у Црној Гори, иако се унапријед знало за сасвим различит став црногорске власти.

– Хапшење Ратка Младића значи напредак за читав регион и нагло приближавање овог простора европским интеграцијама – прокоментарисао је први генералово хапшење црногорски председник државе Филип Вујановић.

Иако је након тога већина грађана са гнушањем и одвратношћу прочитала изјаву свог председника, црногорска власт је наставила по старом.

– Сада је ствар у законским процедурама и нема потребе више коментарисати – изјавио је црногорски председник скупштине Ранко Кривокапић, објашњавајући да је добро познат његов став према политици коју је заступао

војни командант босанских Срба... Није заћутао ни нови премијер Игор Лукшић, који је слично као и Вујановић поручио да „поздравља хапшење српског генерала а да је то добро за европску перспективу читавог региона...”

Нова српска демократија, коалициони партнер Напредне странке, је из уста свог председника Андрије Мандића поздравила хапшење генерала Младића али је имала и резерву која се односила на могућност да се суђење Младићу може претворити у суђење Републици Српској.

– Страх нас је да ће се суђење Младићу, као и суђење Радовану Караџићу, покушати искористити за суђење Републици Српској – оцијенио је блажено Андрија Мандић, председник Нове, тако лако отписујући и унапријед осуђујући како Караџића, тако и Младића.

Овом политичком галиматијасу и радости након срамног хапшења генерала Младића придружили су се и представници Бошњачке странке, као и Покрета за промјене.

– Након овог хапшења бар донекле ће бити лакше родбини његових жртава – поручује Бошњачка странка, док Медојевић из Покрета за промјене каже да ће ово хапшење бити српска улазница за европске интеграције...

Издајници из црногорске „политичке елите“ просто су се утркивали ко ће се више радовати овом хапшењу и отвореној издаји органа власти Србије, не само због „жеље за европским интеграцијама“, већ и из саме жеље црногорских политичара да се зло пресели мало и у комшијско двориште.

Уосталом, неколико дана су црногорски медији просто „заборавили“ да извјештавају о привредној катаклизми, социјалном самоубиству, штрајковима, гладнима, мафијашком режиму који на души има туце убистава која нијесу полицијски ријешена, шверцу дувана, криминализованом приватизацији, прању нарко-новца код државних црногорских банака...

Да ли ће ову политичку диспропорцију и разлику у ставовима званичне политике и већине у народу искористити нека од странака које нијесу парламентарне у Црној Гори, остаје да се види али очигледно да јаз у кључним политичким ставовима већ постоји.

– Хапшење генерала Младића је злочин према читавом српском народу и оно нас морално притиска до изнемоглости. Ово није никаква услуга Србији већ напротив, наша велика национална срамота коју никада нећемо заборавити и тешко је спрати са нашега имена – каже Мишо Кастратовић, земљорадник из Берана. Овај земљорадник, који каже да није политички опредељен, али јесте национално, каже да „је Ратко Младић симбол српске слободе и борбе за слободу. Слобода нама Србима налази се и у Шешелјевој ћелији у хашкој тамници а они који се радују хапшењу најбољих Срба, најалост, налазе се у скоро свим политичким странкама у Црној Гори и у власти у Србији, што је национална катастрофа“.

Овакав политички став се може чути на сваком мјесту и у свако вријеме, од људи који се не баве политиком и који једва састављају крај са крајем. Свакако, може се рећи да је то у ствари став народа у Црној Гори. Оно што званична власт и политика проповиједа, одавно није за обичне грађане.

Докле више национална понижења?

И када помислимо да је крај нашим понижењима, увијек изнова доживимо ново. Пад Републике Српске Крајине, НАТО бомбардовање СРЈ, распарчавање државне заједнице, проглашење независности Косова, регионализација Војводине, најаву сепарације Санџака, пресуда Међународног суда у Хагу, изручења – од Милошевића до Караџића и сад Младића. Остало је само изручење Хаџића и признање „државности“ Косова. Визура евроатлантских „пријатеља“ остаје увијек иста – Србе треба казнити и понизити за наук како би разумјели ону римску пословицу „тешко побијеђенима“ каже Драгутин Димитријевић у ИН4С.

Зачудо нису се огласиле многе српске организације. Заћутали су многи који се налазе на челу српског рода у Црној Гори. Али, могуће да долази вријеме када ће се за права Срба борити бољи и успјешнији.

Вукчевић и Брамерц се ватали испод стола на конференцији на Брионима

Хашка топла браћа

Вест о хапшењу српског хероја генерала Ратка Младића код многих непријатеља Србије изазвала је хистерију и узбуђење. Радост и узбуђење нису заобишли ни главног тужиоца Хашког трибунала Сержа Брамерца и тужиоца за ратне злочине Слободана Вукчевића, који су Младићево хапшење прославили додиривањем испод стола на регионалној конференцији тужиоца на Брионима. Размењивање нежности испод стола умало није изазвало дипломатски инцидент, јер је тај тренутак видео хрватски државни тужилац Младен Бајић.

Држали се за руке

И сам Вукчевић је са српским медијима поделио утиске о размењивању додира са Сержом Брамерцом. Он је објаснио да је Брамерц седео између њега и хрватског државног тужиоца Младена Бајића и у том тренутку му је испод стола „честитао“.

– Када сам потврдио да је све урађено, он (Брамерц) је испод стола ухватио моју руку и стегнуо је. Бајић је то запазио, али други нису – испричао је Вукчевић.

Да се нису налазили на састанку тужилаца, питање је да ли би се прослава хапшења Младића завршила само на додирима испод стола или би славље било настављено и на столу. Вукчевић, међутим, није открио да ли је по окончању састанка отишао негде са Брамерцом да сврше започето честитање.

И Карла кидисала на Вукчевића

Иако би се већина људи збунила када их други мушкарац ухвати испод стола, то се није догодило Вукчевићу, јер српски тужилац за ратне злочине има дуго искуство у испуњавању потреба хашких тужилаца. Серж Брамерц није први хашки тужилац кога Вукчевић привлачи, јер су медији дуго спекулисали да је и Карла дел Понте имала великих, не само професионалних, симпатија према Вукчевићу.

Познато је да је Дел Понтеова током сваке посете Београду тражила да се са Вукчевићем састаје у хотелској соби у „Хајату“, где је увек одседала.

– Она је најчешће одседала у хотелу „Хајат“. Једног јутра, инсистирала је да се у апартману сретне са Вукчевићем. У питању је, како је тврдила, била нека неодложна ствар, увид у нека документа. Међутим, када је тужилац отишао тамо, знате како га је дочекала?! У потпуно неформалном кућном издању, у кућној хаљини испод које је била само спаваћица – објављивали су домаћи медији детаље сусрета Карле и Слободана.

Понижавање Србије

И док Слободан Вукчевић али и други режимски функционери размењују нежности са непријатељима Србије, грађани су све огорченији стањем у земљи. Испоручење српског генерала Младића само је једно у низу понижења која је режим Бориса Тадића учинио овом народу. Остаје да се види да ли ће им то бити и последње.

Р. В. С.

Подела Косова и Метохије за велику Албанију

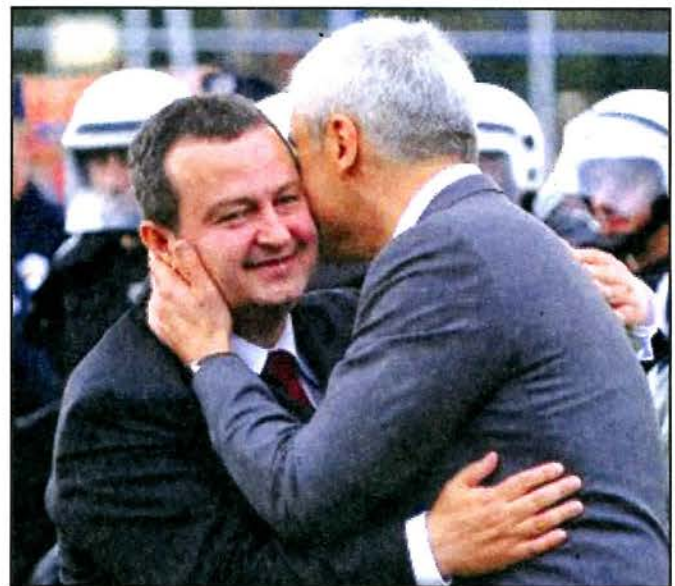
- *Мислим да је једино реално решење да тамо где живе Срби, остану у Србији, а да се други део, где живе Албанци, одвоји. Само то је реалан начин који нас може довести до брзог решења. За улазак у ЕУ је потребна и сагласност Србије око Косова, а овако то нећемо решити још 20 година – изјавио председник СПС-а Ивица Дачић, саопштавајући ставове режима Бориса Тадића*

Министар унутрашњих послова Србије Ивица Дачић шокирао је целу Србију и добар део Америке и Европе када је, 15. маја, за шиптарске новине, изјавио да је подела Косова и Метохије једино реално и одрживо решење за статус наше јужне покрајине! Некада велики бранилац територијалног интегритета и државног суверенитета, други по реду министар из владе Цветковић-Тадић, по налогу из Вашингтона, саопштавајући ставове Тадићевог режима, отворено је позвао на гажење Устава, Резолуције 1244 Савета безбедности УН и декларације Народне скупштине Републике Србије. Изјаве министра Дачића, као и потези осталих државних званичника усмерени на решавање питања јужне српске покрајине, очигледан су доказ да је реч о координисаним изјавама и потезима који ће омогућити Тадићу дефинитивну предају Косова и Метохије. Јер, када се Србија једном званично одрекне принципа неповредивости граница и међународног права које га гарантује, остаће на милости Шиптарима.

По сценарију, који по договору са Тадићем пропагира министар Дачић, централној Србији се припаја узан, сиромашан појас северно од Ибра, док све светиње и живаљ по енклавицама остају у рукама ратних злочинаца из „жуте куће“.

– Мислим да је једино реално решење да тамо где живе Срби, остану у Србији, а да се други део, где живе Албанци,

одвоји. Само то је реалан начин који нас може довести до брзог решења. Остала решења су губитак времена и треба да прођу године и деценије у покушајима да решимо мала питања – рекао је Дачић у интервјуу за дневник „Зери“.

После изручења Младића на ред стиже Косово и Метохија!

Да режим обмањује грађане пласирајући тезу да је такозвани хашки услов права препрека за обећани рај у Европској унији, јасно казује изјава Кетрин Ештон – и то баш на дан када је ухапшен српски генерал Ратко Младић. Шефица европске дипломатије је током једнодневне посете Београду добила (не)очекивани и (не)планирани поклон када је председник Тадић саопштио да је најтраженији хашки бегунац у рукама државних органа Србије и доступан хашкој правди. Ако је неко од демократа очекивао да ће Ештонова пригрлити српске издајнике и обећати им датум за почетак преговора о стицању статуса кандидата, тај би требало да напусти политику јер верује Борису Тадићу. Наиме, већ предуго аналитичари из земље и света указују на то да ЕУ не жели Србију у свом саставу, те да се зато пролонгира сваки конкретан корак ка чланству.

Исти аналитичари објашњавају да се питање Хага све време само згодно користи да се народу „замажу“ очи, како не би видео да је европско благостање само шаргарепа којом одржавају на власти домаће издајнике. Оно што је прави услов за улазак у ЕУ је тотално распарчавање Србије на некакве регионе по мери Брисела, а први корак у томе је тотална сецесија Косова и Метохије, или његовог највећег дела. Наиме, на Тадићеву констатацију да „Србија има право на висока очекивања, посебно када испуњава своје обавезе“ и да „Србија зато ове године жели осим статуса кандидата за чланство и датум почетка преговора“, Ештонова је одговорила да је хапшење Младића „удахнуло свежу енергију“ у процес евроинтеграција – али ЕУ очекује да Србија са Косовом успостави добросуседске односе!

Исти дан је у Приштини изјавила следеће: „Пут ка ЕУ, међутим, од свих захтева неколико ствари – много рада на техничким питањима која се морају решити. Такође, захтева да се на политичком плану крене према ЕУ. Мислим да је то веома добро схваћено у Србији и овде. А оно што ја желим јесте да радим на томе да Косово и Србија буду примљени у ЕУ на најбољи могући начин“.

Покушали смо ратом да бранимо Косово, нисмо успели. И зато говорим о разграничењу, док не буде касно. А то значи корекцију граница између две суседне државе – Србије и Албаније. Србија није ни требало да призна никог другог као преговарача с друге стране осим Албаније”, прецизирао је потом и за НИН.

Упитан директно да ли предлаже поделу Косова, Дачић је одговорио: „То је моје мишљење, иако се то не свиђа ни Београду ни Приштини. Међутим, ја сам политичар реалиста и не видим друго решење“. Он је подсетио и да питање независности Косова „није затворено и да Косово нису признале све земље“. Али је заборавио да је то само зато што се Србија грчевито држи за међународно право – којег он сада хоће да се одрекне.

Где је нестао легалитет

Српска радикална странка упозорава министра Дачића да мора да зна да је једно реалност, а да је друго легитими-

тет и легалитет. Поставља се питање да ли злочини и етничко чишћење могу креирати реалност коју је спремна да прихвати Влада Републике Србије. Подела Косова и Метохије само је други израз за одрицање од једног дела територије Републике Србије. Никада се ниједна држава на свету није добровољно одрекла ни једног јединог педља своје територије а камоли толиког дела какав је Косово и Метохија или онај део Косова и Метохије који се налази испод Ибра.

Посланик СРС у Народној Скупштини Републике Србије Немања Шаровић тим поводом јавно је упитао режим Бориса Тадића: „Ако данас поделу Косова Дачић представља као реалност, ко нам је гарант да сутра као реалност нећете представљати и поделу Војводине, да дан или месец после тога нећете рећи да је подела Рашке области реалност, за две или три године можда ће вам и подела Шумадије бити реалност и докле Влада Републике Србије и господин Цветковић мисле да дозвољавају овакве изјаве? Онај ко је данас спреман да се одрекне царског града Призрена, ко је спреман да се одрекне Приштине, ко је спреман да се одрекне Штрпца, будите сигурни да ће сутра бити спреман да се одрекне Суботице, Новог Пазара или било ког другог града у Србији. Наравно, господин Дачић није образложио са ким ћемо делити, на који ћемо начин делити и треба да чујемо како ћемо то поделити Пећку патријаршију, како ћемо поделити Свете Архангеле, како ћемо поделити Девић, како ћемо поделити Високе Дечане и све друге манастире и ако данас будемо делили манастире на Косову и Метохији, да ли то значи да ћемо сутра делити Црну Реку, Ђурђево Ступове, Студеницу, Жичу или било који други средњовековни манастир који припада српском народу“.

Дачић-најевропљанин

Ту долазимо до питања зашто режим жели да се одрекне Србије и свих њених светиња. Одговор је – због ЕУ:

– Ако желите да budete део ЕУ, треба да имате и сагласност Србије, али овако како смо почели нећемо имати решења још наредних 20 година. Добро је што је дијалог из-

међу Београда и Приштине почео, али је веома тешко да се нађу решења која ће бити прихватљива и за Србе и за Албанце. Да је то лако, до сада бисмо имали резултате – рекао је Дачић.

Он је тиме подсетио на тајни план Вашингтона према коме је циљ за прошлу и прет-прошлу годину био да се почну какви-такви преговори, па макар се звали и технички, који би били повод да министри у Србији први (и кобајаги самостално) отворе питање поделе. О томе је „Велика Србија“ већ детаљно писала, са тим да у оно време није било назнака да ће издајца бити управо политичко младунче хашког оптуженика Слободана Милошевића. Да лицемерје буде веће, Дачић правда своје одустајање од територијалног интегритета управо нефер односом који је Тадић

Шеф преговарачког тима Београда са Приштином Борко Стефановић први је вратио тему поделе Косова и Метохије у политички живот Србије, како би се што пре створили услови за де факто признање независности Косова и Метохије кроз његову поделу. Он је средином априла изјавио како о тој теми раније није могло да се разговара због преамбуле у Уставу, али да се клима променила. Да ли то Стефановић најављује промену Устава?

имао према Милошевићу! You're this beautiful rose flower!

– Међународна заједница одуговлачи и све се дешава иза леђа Србије, они се нису либили ни да признају независност Косова супротно Резолуцији 1244, коју су сами потписали и коју, да није забрањивала сецесију, ни Милошевић никад не би потписао. Шта хоће лидери других странака? Нек дају они свој предлог. Кажу – стоји у Уставу „Косово је Србија“. Па што сте онда нападали Милошевића да је ратни злочинац кад је бранио Косово, што сте га отерали у Хаг кад је бранио Устав своје земље – рекао је Дачић.

Међутим, није објаснио зашто (ако се већ хвали како је ратовао за Косово „а не само држао молебана“), сада током мирних преговора одустаје од земље за коју је ишао у рат! Како је могуће да је Дачић, велики ратник, спреман да остави 80.000 незаштићених Срба јужно од Ибра да ископне и помру и да остави све светиње Српске православне цркве да их Шиптари попале и сатру као одмазду за северни део Космета који би се припојио централној Србији? А сетимо се да је пре само годину и по, у октобру 2009. ишао код Теофила Трећег, патријарха у Јерусалиму и оданде донео чврсте гаранције Израела да неће признати независност свете српске земље и да ће бранити територијални интегритет Србије. Шта би данас рекао Дачић на Христовом гробу – жури нам се у ЕУ...

Пресуда

Сувишно је говорити колико се министар Дачић променио у последњих годину дана под утицајем разних евробећања Бориса Тадића. Међутим, није згорег да се сетимо

једне његове изјаве о томе каква је пресуда за онога ко изда државну целовитост.

– Сви они који мисле да због тога што Србија жели да је дијалог пречи, важнији и делотворнији него сила – да је то слабост, треба да знају да се варају. Србија има снаге да одбрани територијални интегритет. Ко мисли да настава цепенја државе, мора да зна да ће одговор бити жесток – поручио је министар на прошлогодишњој прослави Дана жандармерије, јуна 2010, практично најављујући војну одмазду против издајника.

Неко је министру ово вероватно дошапнуо, пошто се он пре који дан „исправио“, и инсистирао да је изјаву о подели дао као предлог, да није користио реч подела већ разграничење, да би о томе требало да се изјасне грађани Србије и да је све испричао не као министар, него као вођа партије. И још је додао како се он то противи Цветковићу – Тадићу, јер „њему нико неће говорити како да води своју партију, а нарочито не неко ко се само позива на Устав и чита молебана“.

Живи штит за Тадића

Дачић је толико желео да заштити Тадића од сваке критике, и да не дозволи да се помисли како уствари извршава Борисове налоге, да је чак изјавио како са председником Србије никада није разговарао о Косову и Метохији!

– Тешко је очекивати да ће неки српски политичар говорити о признању Косова, јер је циљ државе да га сачува. За столом у влади се није о томе расправљало. О питању Косова никад нисам разговарао ни с председником Србије и Демократске странке – казао је Дачић за РТВ Б92.

Међутим, он је изјавио да је „разграничење“ предлагао Слободану Милошевићу и казао: „Да се питање бивше Југославије решило на овај начин, не би било ратова“.

Он, међутим, није појаснио следеће: да ли нас плаши новим ратом, ако се, по плану из Вашингтона, не разграничимо са Албанцима тако да они добију цео етнички очишћен простор – и то заувек.

Р. В. С.

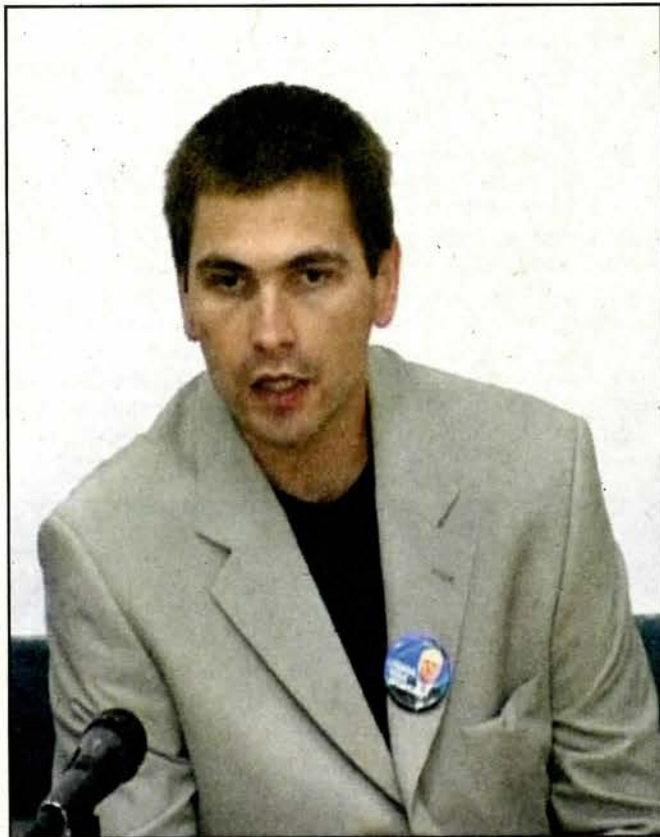

Одборник СНС вратио се у Српску радикалну странку

• „Данас у Србији нема веће срамоте него следити политику Николића и Вучића“, изјавио је доскорашњи функционер СНС-а Срђан Томић, након повратка у Српску радикалну странку

Одборничка група Српске радикалне странке у Скупштини општине Земун добила је још једног члана, Срђана Томића, доскорашњег функционера Српске напредне странке. Томић се вратио међу своје старе страначке колеге, како је објаснио, због катастрофалне политике коју води Српска напредна странка која ће се, према његовим речима, негативно одразити не само на грађане, већ и на Србију.

На конференцији за новинаре која је тим поводом одржана у просторијама Општинског одбора СРС у Земуну, члан председничког колегијума странке Вјерица Радета истакла је да се последњих неколико месеци у Српску радикалну странку свакодневно враћа велики број њених некадашњих чланова који су у заблуди отишли у Српску напредну странку. „Обманути политиком Томислава Ни-

колића и Александра Вучића, који свој лични интерес стављају изнад интереса државе и народа, на територији целе Србије, читави месни одбори, групе људи и појединци напуштају напредну странку и поново се учлањују у Српску радикалну странку“, рекла је Радета.

Након сазнања да велики број људи жели да се врати у Српску радикалну странку, али да је некима непријатно и да се плаше евентуалних реакција њихових бивших страначких колега, како је објаснила Радета, председник странке др Војислав Шешељ из Хага упутио је проглас свим бившим и будућим члановима странке, у коме је објаснио због чега странка сматра да сви ти људи треба да се врате и да су добродошли у Српској радикалној странци. Радета је такође нагласила да не постоји више ниједан разлог да ико ко је икада био искрено уз програм Српске радикалне странке остане међу напредњацима. „Када смо ми говорили да су они формиран да би урадили најпрљавије послове у Србији, многи нам у почетку нису веровали, али данас је то толико очигледно. Видите њихов жал што они нису били ти који би ухапсили Ратка Младића, да добију неки поен од њихових европских и америчких пријатеља. Они ће бити ти који ће показати спремност да потпишу некакав споразум о добросуседским односима са лажном државом Косово,“ рекла је Радета.

У СНС нема места за поштене људе

Председник Општинског одбора Српске радикалне странке Земун, Саша Суботић нагласио је да се у овај одбор вратио велики број бивших радикала, након што су схватили да је политика коју заступа напредна странка у супротности са принципима и идеологијом које треба да заступа једна патриотска странка. „Сада, када је политика напредњака у потпуности огољена, очекујемо да ће још већи број напредњака кренути путем којим је кренуо овај одборник“, нагласио је Суботић.

Томић је рекао да се вратио у Српску радикалну странку разочаран Николићевом и Вучићевом политиком издаје националних интереса. Он је такође истакао да на нивоу општине Земун у напредној странци могу да дођу до изражаја само људи који су свој положај у овој странци платили, и то са око пет хиљада евра.

Сада већ бивши напредњак Томић упозорио је да данас у Србији нема веће срамоте него следити политику Николића и Вучића.

Р. В. С.

Политика интереса

Говорећи о ситуацији у Општинском одбору Српске напредне странке у Земуну и у самој општини Земун, на чијем челу се налази ова странка, Срђан Томић је објаснио да се на позицијама налазе или људи који су за то дали новац па сада хоће да га обрну или рођаци и пријатељи врха странке. „Можете да мислите онда колико је таквим људима стало до интереса грађана Земунa. Атмосфера и систем који владају у земунским напредњацима ништа се не разликују од оних у серији Сопранови“, рекао је Томић.

Слава у радикалским Бусијама

Пише: Ратко Личина

На дан Светих Ђирила и Методија, 24. маја 2011. године, обележена је сеоска слава у радикалским Бусијама, једном од нових насеља земунске општине, углавном насељених прогнаним Крајишницима из Републике Српске Крајине и Републике Српске.

Слава на Бусијама Свети Ђирило и Методије, традиционално је постала својеврсни народни сабор Крајишника у Земуну, а и шире.

Ове године Скупштина и Влада Републике Српске Крајине у прогонству и Општински одбор Српске радикалне странке Земун заједнички су узели учешће у овој манифестацији. Бусије су се плавиле од радикалских плаката, а Општински одбор Српске радикалне странке Земун поставио је и четири пункта са пропагандним материјалом, на којима је дељен материјал Српске радикалне странке, који су посетиоци скупа разграбили за непуна два сата.

Поред представника организатора, овај скуп су увеличали и високи функционери Српске радикалне странке: потпредседници странке Драган Тодоровић и Зоран Красић, члан председничког колегијума Вјерица Радета, те народни посланици Мирко Муњић, Сулејман Спахо, Никола Жутућ, Бојан Младеновић, Зоран Поповић, Милан Николић, Никола Савић, Момир Марковић и многи други.

Функционери странке и представници Скупштине и Владе Републике Српске Крајине срдечно су примљени од присутних грађана.

На споменик погинулим Крајишницима, који се налази испред Цркве Светих Кирила и Методија, венац су положили председник Скупштине РС Крајине, дипл. инж. Рајко Лежајић, председник Владе Републике Српске Крајине и посланик у Скупштини Републике Србије Милорад Буха и министар у Влади Републике Српске Крајине у прогонству војвода Радослав Чубрило.

Поред овог венца, положен је и венац проф. др Војислава Шешеља. Овај венац положили су потпредседници странке Драган Тодоровић и Зоран Красић, те члан председничког колегијума Вјерица Радета. Драган Тодоровић је у краћем обраћању подсетио све присутне Крајишнике на окупацију Републике Српске Крајине, те да Српска радикална странка никад неће одустати од западне српске границе Велике Србије – Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица.

Владимир Шешељ је прочитао писмо свог оца проф. др Војислава Шешеља упућено Крајишницима, како у Бусијама, тако и у Србији уопште. Председник Владе РС Крајине у

прогонству Милорад Буха прочитао је Декларацију Владе и Скупштине Републике Српске Крајине о обавези кажњавања Републике Хрватске – за злочин геноцида над Србима, која ће бити упућена Савету безбедности и Генералној скупштини ОУН, ЕУ и другим међународним организацијама.

У Декларацији се каже да су ОУН и друге међународне институције, имајући у виду ратне злочине над Србима у РСК и Хрватској, од 1990. до 1995. године дужне спровести кривични поступак и казнити починиоце злочина.

Такође, осуђују се злочиначка и дискриминаторска политика хрватске државе и њених институција, чији је циљ геноцид, протеривање, терор, дискриминација, асимилација и друге активности.

У Декларацији се даље истиче да је Народна скупштина Републике Србије у обавези да отвори расправу о ратним злочинима и усвоји правни акт којим ће осудити досадашњу политику хрватске државе, јер је учинила све да оспори Србима испуњавање права. Осудиће и злочиначку политику хрватске државе и дискриминацију којом је Србима одузето свако право, па и право на сопствено национално законодавство.

Наводи се да су државни органи Републике Србије дужни прикупити све материјалне доказе и чињенице о учињеним хрватским злочинима над Србима, уништеној српској имовини, одузетим и ускраћеним правима, те, у том смислу, предузети и све друге активности, којима би се хрватски злочин геноцида разобличио. Такве податке државни органи Републике Србије требали би доставити међународним организацијама на даљи поступак.

Исти ови државни органи Републике Србије позивају се да предузму све активности којима ће се тешко социјално стање и беда у крајишким породицама отклонити.

Такође је цивилизацијска обавеза свих међународних фактора и светских државника да омогуће процесуирање за хрватски злочин геноцида великих размера – зато што је прогнано између 500.000 и 800.000 Срба из Републике Српске Крајине и Републике Хрватске.

„Правно је јасно да се неангажовањем за кажњавање злочина геноцида обавља својеврсно саучесништво у злочину геноцида, те би се то саучесништво односило и на УН, и на ЕУ, и на Републику Србију – уколико би одустали од покретања судског процеса против Републике Хрватске.

Скупштина Републике Српске Крајине подсећа међународну заједницу да су Срби имали државотворни статус на територији Републике Српске Крајине у Мађарској – од 1471. године, у Аустрији – од 1630, у Млетачкој Републици – од 1647, у Краљевини Југославији – од 1918. и у СФР Југославији – од 1943. до 1990. године“, закључује се у Декларацији Скупштине Републике Српске Крајине у прогонству.

Писмо Војислава Шешеља грађанима Бусија

Браћо Срби и сестре Српкиње!

Данас, на дан светог Ђирила и Методија, Срби из свих српских земаља, као и сваке године, окупљају се у Бусијама, највећем крајишком насељу у Србији. Када сте под најездом усташких и муслиманских злочиначких хорди, потпомогнутих Сједињеним Америчким Државама и западним силама, били принуђени да напустите своја вековна огњишта, Српска радикална странка пружила вам је братску руку помоћи.

Радикалска власт у општини Земун и ја, као тадашњи председник општине, пре четрнаест година формирали смо ово насеље са искреном жељом да вам помогнемо да се поново скућите, да обезбедите будућност својој деци и повратите достојанство и самопоуздање. После Бусија ницала су и друга насеља у радикалском Земуњу: Алтина, Плави хоризонт, Грмовац, нова насеља у Батајници, Угриновцима, Бечмену, Петровчићу, Сурчину и Добановцима. Поносан сам на сва ова насеља и задовољан што смо и тада могли да вам помогнемо.

Српска радикална странка помагала је и подржавала српски народ и током последњих отаџбинских ратова на територији бивше Југославије. Када је пре двадесет година формирана Република Српска Крајина, имали сте подршку Српске радикалне странке. Све време опстајања слободне Републике Српске Крајине били смо уз вас и свим срцем подржавали праведну борбу крајишких Срба, њихово право на слободу и право слободног избора у којој и каквој држави желе да живе.

Данас је Српска радикална странка једина политичка партија у Србији која подржава и помаже Владу Републике Српске Крајине у прогонству.

Ја сам девет година заточен у антисрпском Хашком трибуналу и чиним све да и овде, пред очима целокупне светске јавности, одбраним српске националне интересе и скинем љагу са свог српског народа. Уверен сам да то радим успешно и да ни један дан који проводим у хашком казамату није узалуд изгубљен.

Српска радикална странка и сви правдољубиви и слободоумни грађани у Србији имају такође веома озбиљан задатак. За спас Србије и свих грађана који у њој живе морамо се на наредним изборима ослободити издајничког прозападног режима Бориса Тадића, који је Србију довео до понора.

Економска криза, социјална беда и свеprisутна корупција и криминал достигли су свој максимум. Десетине хиљада људи недељно остаје без посла, од плата и пензија не може да се живи. Школовање и здравствене услуге су недостижне за већину грађана у Србији. Пре једанаест година обманули су народ да ће нам запад и Европска унија поправити животни стандард. Одавно је јасно да од тога нема ништа. Постали смо још сиромашнији, а из дана у дан се повећава број гладних.

Свима је данас јасно да слугерањски издајнички Тадићев режим зарад такозваног европског пута уништава српске националне интересе, а беспоговорно испуњава све што од њега траже западне силе. Управо те западне силе стоје иза окупације Републике Српске Крајине, они нам отимају Косово и Метохију, а очигледно исти такав сценарио припремају и за Аутономну покрајину Војводина и Рашку област.

У распарчавању Србије и издаји српских националних интереса поред марионетског режима Бориса Тадића учествује и марионетска лажна опозиција оличена у Томиславу Николићу и Александру Вучићу. Демократска и напредњачка странка заступају исту идеологију, ако се то уопште може назвати идеологијом. Њихову наводну идеологију одређују Брисел и Вашингтон, чиновници страних амбасада и олигарси: Мишковић, Беко, Пеџони, Станко Суботић Цане и сви они који су се преко ноћи обогатили под сумњивим околностима и који уз енормно високу новчану награду траже заштиту свог богатства.

Тадић и Николић желе да после наредних избора заједно владају Србијом да би до краја испунили задатке које су добили од својих западних газда. Ми српски радикали морамо их спречити у томе.

Не смемо дозволити да наши потомци ускоро постану слабо плаћена радна снага у нашој и у земљама Европске уније као Бугари, Румуни, Пољаци, чију је економију Брисел потпуно уништио и да нас се због тога стиде.

Ако их победимо, има наде за Србију!

Уз помоћ братске Русије и других јаких слободарских и традиционално пријатељских земаља можемо да одбранимо легитимне државне и националне интересе и да створимо стабилну и економски јаку државу, коју ће уважавати у целом свету.

Српска радикална странка је била и остала једина брана разбијања Србије и једина странка која води праву државотворну политику.

Уверен сам да делите наше идеје, да желите да Србија опстане и има будућност и зато вас позивам да нам се придружите, да се окупите око Српске радикалне странке и да нам већ на следећим изборима дате шансу да преузмемо одговорност за Србију. Ми нећемо, као Тадићев режим или Николићева лажна опозиција, да владамо Србијом у интересу Европске уније, ми хоћемо да Србију са европске странпутице вратимо на прави пут.

Српска радикална странка ће се као и до сада залагати за јединствену државу српског народа, а да би дошло до међународног признања српских земаља и до њиховог уједињења, употребимо сва легитимна средства. Тако ћемо показати да смо европски народ старе културе и за то нам није потребно чланство у Европској унији.

Сједињене Америчке Државе и западне силе су одлучиле да се не вратим у Србију док не прођу још једни парламентарни избори. Немојте да вас то обесхрабри, већ нека вам буде подстрек да баш због тога не дозволите да Запад у потпуности загосподари Србијом.

Браћо Срби сестре Српкиње,

Желим вам да се много година окупљате и славите, али и да не заборавите да ће кад-тад Република Српска Крајина поново бити српска земља у јединственој Великој Србији и да је то могуће једино ако у Србији победи Српска радикална странка.

Живела слобода!
Живела Велика Србија!

Хаг, 23. мај, 2011.
Војислав Шешељ

Не дамо земљи да нас прехрани

- Пољопривреду нам уништава монополска бахатост, недостатак државне стратегије и неспособност установа
- Ко одбија да уведе јасна и проверена правила опоравка пољопривреде?
- Зашто се не ојачају робне резерве и подстакну стабилност?

Пише: Часлав Кузмановић

Као згодна платформа врха режима да пољопривредницима (читај: гласачким роботима) поручи како је Србија снажно опредељена да развије потенцијале пољопривреде и аграрне индустрије, употребљен је овогодишњи 78. Међународни сајам пољопривреде у Новом Саду.

Ова највећа пољопривредна манифестација на Балкану окупила је више од 1.500 излагача из 60 земаља. Наравно, зазивана је и „будућност“ и „брзо отварање нових радних места“, дакле све општа места и ове политичке кампање.

А чињенице најбоље говоре колико је опредељење за развој пољопривреде заиста искрено: Пољопривреда у Србији, иако највитаљнија, са сталним спољнотрговинским суфицитом и развијеном научном основом, није званично проглашена стратешком привредном граном. У стварању буџета државе пољопривреда учествује директно са примарном производњом хране са око 15 одсто. Када се ту додају и друге пратеће делатности, пре свега прехранбена индустрија, онда је то и преко 40 одсто.

Истовремено, пољопривредни буџет Србије износи само 2,5 одсто укупног буџета земље. Овај обим средстава тешко би се могао назвати и „подстицајним“ а камоли „развијним“.

Због тога нам кажу да је потребна сарадња са финансијским институцијама, пословним банкама и страним донаторима, јер развој аграра не може бити финансиран само из буџетског раздела.

Кад уредбе замењују стратегију

У складу са изнетим, Влада Србије усваја главно оруђе аграрне политике, нажалост – једну уредбу. Назив јој је такав да засени масе: „Уредба о подстицању пољопривредне производње путем кредитне подршке кроз суб-

венционисање дела каматне стопе у 2011. години“ (Службени гласник РС, бр. 33/11, 17. мај 2011).

Овом Уредбом банкама ће практично бити подељено 2,7 милијарди динара како ту суму не би узеле на име камате од: 1) физичких лица – носилаца комерцијалног породичног пољопривредног газдинства, осим физичког лица које је привремени носилац пољопривредног газдинства; 2) предузетника; и 3) правних лица – то јест од оних који имају и остварују право на кредитну подршку.

Посебно је занимљив члан 3, став. 2. поменутог Уредбе, јер каже: „Кредитна подршка може се користити под условима из ове уредбе и за рефинансирање краткорочних кредита одобрених на основу Уредбе о утврђивању Програма мера за субвенционисање камате за краткорочно кредитирање пољопривредне производње у 2010. години“ (Службени гласник РС, бр. 6/10 и 20/10).

Осим банкама, ово решење је корисно и бројним пољопривредницима, прошлогодишњим корисницима кредита, који су завршили овогодишњу пролећну сетву о свом трошку а којима до данас није извршен повраћај 30 одсто трошкова за утрошено гориво у ту сврху, нити 14.000 динара субвенције по посејаном хектару.

Да подсетимо и да је овогодишња сетва за трећину скупља од прошлогодишње, пре свега због скупог семена и ђубрива, несташица, кашњења...

Описани став 2. показује и то да се многим није посрећило прошлогодишње задуживање јер нису у стању да у року сервисирају дуг банкама. Таквима би било корисно да убудуће добро разграниче праве подстицајне мере од кредитних задужења. Такође, мора се једном схватити и да нема јефтиних кредита за оне чија делатност зависи истовремено и од ђуди природе и од користи доминантних играча на тржишту.

Министар пољопривреде, трговине, шумарства и водопривреде истиче у штампи да ће крајњи корисници на располагању имати кредите са каматном стопом од 8 одсто годишње и да ће исти бити динарски, без девизне клаузуле, што никако не би могло да се подведе под кредите са субвенционисаном каматном стопом, јер исти, ако не и повољнији кредити, могу да се узму и код комерцијалних банака.

Такође, министар не помиње ефективну каматну стопу као показатељ укупне цене коштања кредита (члан 8), ни трошкове осигурања предмета кредита (члан 12 Уредбе). Вероватно да не би збуњивао будуће дужнике...

Председничка честитка

Срећни председник Србије је честитао пољопривредницима и агропредузећима на великом расту извоза пољопривредних производа, што је допринело смањењу трговинског дефицита државе. Такође је мудро подсетио и да Србија није довољно искористила квоте за извоз пољопривредних производа у Европску унију, пре свега меса.

Честитка је умесна, јер је прошле године извезено пољопривредних производа (сировина за храну) у вредности од 2,24 милијарде долара. Овај резултат би био још

драгоценији да у истом периоду није увезено пољопривредних производа за 1,1 милијарду долара, па имамо суфицит од само 1,14 милијарде долара.

Статистика каже да Србија извози само 464 долара по хектару, што је најмање у Европи. Друге земље извозе производе виших фаза прераде и до 1.000 долара по хектару. Колико је смислено управљање агроекономијом, најбоље показује то што извозимо кукуруз, а увозимо свињско месо.

Подсећање на неискоришћене квоте такође је умесно, јер годинама имамо дозволу за извоз 8.875 тона „беби бифа“ у ЕУ, а ми смо прошле године извезли скоро девет пута мање – око 1.000 тона. Да су имали прилику, стручњаци и пољопривредници би подсетили председника-психолога на безброј погрешних, системски неосмишљених потеза државе који су довели до покоља стоке и празних стаја по Србији.

Пољопривреда чини 22,9 одсто српског извоза, а резултати би били још бољи када би државне дотације и субвенције биле макар приближне онима у региону. За аграр се из буџета издваја само 27 евра по становнику. У Хрватској је тај износ 99, просечно у Европској унији 156, а у Мађарској чак 233 евра по становнику.

Бруто вредност пољопривредне производње у 2010. години процењена је на 5,13 милијарди долара, што је за 0,56% мање од реализоване у претходној години, саопштила нам је Привредна комора Србије.

Нето остварена вредност пољопривредне производње, у висини од 4,1 милијарду долара, мања је за 1,62 одсто у односу на 2009. годину. Поред пада пољопривредне производње, смањују се и пољопривредне и ораничне површине.

Нема места претераном радовању због новоотвореног тржишта Руске Федерације јер ми немамо много тога да понудимо. Нема места ни претераном жаљењу, јер и када би знатније користили повољан аранжман са Русијом, тај успех је унапред осуђен на привременост, то јест до (хипотетичког) учлањења у ЕУ, када престаје важност аранжмана са онима који нису у том звезданом колу.

Ко омета тржиште?

Истог дана када је председник помињао нашу светлу будућност, крто месо, издашне житарице и друге бајковитости, министар пољопривреде је у налету искрености изјавио нешто друго.

Министар види „да постоје озбиљне сметње на тржишту и да ми као држава морамо да се тиме јако, јако позабавимо. Снажење капацитета Комисије за заштиту конку-

ренције, повећање броја њеног стручног особља, стварање информационих система који ће им омогућити увид у оно што се дешава на тржишту у ствари је једини прави лек за заштиту тржишта.“

Прилика је да се подсетимо да су оснивање, положај, организација и овлашћења Комисије за заштиту конкуренције уређени „Законом о заштити конкуренције“ (Службени гласник РС бр. 79/05), а да је сама комисија формирана 2006. године. Нови Закон о заштити конкуренције важи од 1. септембра 2009. године (СГ РС, бр. 51/09).

Нови закон је углавном усаглашен са антимонополским одредбама и директивама европског законодавства. Најзначајније унапређење у односу на ранији закон (из 2005) огледа се у битно повећаним надлежностима комисије, као независног регулаторног тела. Међутим, изостале су одредбе које би олакшале рад комисије и њене одлуке учиниле поузданијим и мање арбитрарним. Међу њима је од посебног значаја критеријум за утврђивање тзв. релевантног тржишта.

Због наведених пропуста у тексту закона, многи су склонили да поверују како је донет пре свега због притиска са стране, а мање због жеље за истинским бољитком потрошача. А због недовољних овлашћења и стручних капацитета, али и недостатка политичке воље, комисија је имала мали утицај на спречавање монополског понашања.

На тапету комисије су до сада били млекари; провераван је и утицај житомлинске индустрије на формирање цене пшенице и договарања око заједничког откупа; отворено је и питање монопола међу пекарима, а оно се редовно потегне и када крене откуп сунцокрета.

Претпоставке су да монополи заиста постоје, али је на држави, односно комисији да то докаже. Без обзира да ли постоје или не, млинари и пекари имају приличну зараду на уштрб примарне пољопривредне производње и крајњег потрошача. Толику зараду, да је држава у једном тренутку морала прописати максималну цену хлеба, баш као у земљама Трећег света.

Овим је држава дала сигнал да званична економска филозофија потпуне слободе не функционише за изабране на тржишту. А како би и могла без снажне политике у погледу социјалног дијалога и колективних права радника.

Мрачна стварност монопола

Живот и струка добро знају последице монопола. Цене на монополском тржишту *више* су од тржишних цена на савршено конкурентном тржишту, али је и равнотежни обим *монополске производње далеко испод обима* производње на савршено конкурентном тржишту. Просто речено, кад год хоће, монополи могу изазивати вештачке несташице производа, све док не издејствују поскупљења.

Коначне последице оваквог понашања су преливање потрошачевог вишка у монополски екстрапрофит, али штети ту није крај. Расипа се и један део потрошачевог вишка који није прерасподељен у корист монополисте, већ је у *потпуности изгубљен*. Тај део се назива *алокативни губитак благостања*.

Монопол представља само *екстремно насилну* тржишну структуру, која ствара највећу тржишну моћ. И сваки други облик несавршености тржишта (рецимо, доминантан положај, нелојална конкуренција...) производи сличне ефекте. За последицу имамо највећи могући губитак друштвеног благостања. Ово није на одмет знати, како би ојачала друштвена свест и подршка борби против монопола и сличних поремећаја конкуренције на тржишту.

Када је све наведено доказано и у теорији и у пракси, можемо се запитати због чега нема воље власти да се обрачуна са монополистима. То је зато што нема тог монополисте који није истовремено и донатор владајуће партије. За власт, укидање монопола није баш мудар потез.

Горан Живков, агроекономиста и некадашњи министар пољопривреде Србије, тврди да монопола у аграрном сектору има. И то највише у областима где се држава меша, као што су производња семенске пшенице у државном институту или дистрибуција ђубрива једне компаније.

Робне резерве као стратешко средство

Опште је позната и несумњиво велика улога робних резерви у обезбеђењу редовног снабдевања тржишта по прихватљивим ценама. Ова улога је још већа у државама где пољопривредна производња због управљачких недостатака натпросечно осцилира, као што је случај у Србији.

Држава планира да појача рад и ефикасност Републичких робних резерви. Министар пољопривреде открива да су средства од 700 милиона динара недовољна да се нешто озбиљније уради а да постојеће резерве у роби нису таквог капацитета да нас одбране од поремећаја на тржишту.

Истовремено нам указује и на узроке. Робне резерве дугују огроман новац другим деловима државе – Фонду за развој и Агенцији за санацију банака – и то их чини кредитно неспособним. Просто невероватна губитничка комбинација! Поготову са Агенцијом, том виртуелном Али-бабином јазбином која угрожава прехранбену сигурност нације.

После оваквог сазнања, да ли уопште вреди помињати „квалитетне“ предлоге о враћању снажне улоге робним резервама у предупредивању и отклањању постојећих неравнотежа на тржишту?

Економиста Мирослав Здравковић – знајући за уобичајену праксу да откупљивачи пшенице чекају најнижу цену до септембра или чак октобра – каже да би држава морала да изађе са минималном ценом по којој би откупљивала сав род. На тај начин би влада престала да храни препродавце.

Здравковић је предложио увођење пореза на валутне трансакције од 0,5% и додаје да би се, након искључења извозних прихода и девизних дознака из овог пореза, прикупило најмање 30 милијарди динара. Новац од прикупљеног новог пореза морао би се дати за подстицај основне пољопривредне производње и интервенције из робних резерви.

Накупачка глава шећера

Истовремено, *веома је важно да се одреди прецизан коридор* у ком Робне резерве купују по најмањој и продају по највишој цени како основне животне намирнице, тако и извозне пољопривредне производе.

Милорад Крстин, члан Одбора за пољопривреду Српске радикалне странке при републичком парламенту, сматра да Робне резерве морају већ сада да купе на терминском тржишту двомесечне залихе пшенице „на зелено“.

Ако буду чекале жетву, постоји опасност да се понови стара пракса и да велетрговци откупе сав род по цени за динар, два више. Тиме им се оставља могућност извоза (када се утврди тржишни вишак) и увоза (када се резерве потроше) исте пшенице. И зарада у оба смера!

Крстин такође предлаже да се утврди ко све дугује Робним резервама, те да дужници род врате с почетком жетве, а ако неће – да им се исти одузме ради намирења дуга.

У условима разграђених веза између пољопривреде и складишних капацитета, упозорава Крстин, постоји реална опасност да приватни складиштари посегну за монополским понашањем.

Агросервис потврђује ову тезу чињеницом да ратарима који су дали пшеницу на чување у постојећа комерцијална складишта, власници складишта данас нуде 18-20 динара по килограму, иако се она продаје за скоро 30 динара по килограму.

Повећање броја и укупних капацитета јавних складишта треба да буде у функцији тржишног осамостаљивања комерцијалних породичних газдинстава. На овај начин би им било могуће да у свом пословању користе и робне записе.

И председник Друштва агроекономиста, др Миладин Шеварић, слаже се да би несташнице биле смањене ако би систем робних резерви био ефикасније организован. То подразумева да се биљне културе купују „на зелено“, док би резерве меса, уместо досадашњих залиха „на леду“, биле држане као жива стока код произвођача.

Решење се зна (али се избегава)

Наш основни циљ у пољопривреди морао би бити стабилизација производње и цена. Цене хране у Србији нису много различите у односу на друге европске земље, али за разлику од њих, код нас су много нестабилније.

Управо та нестабилност цена има свој разорни повратни утицај на нестабилност производње. Тако се ствара зачарани круг у којем сви губе, осим тржишних манипулатора, који у ситуацијама изазваних неравнотежа између понуде и тражње остварују највеће зараде.

Стабилност пољопривредне производње почиње стабилношћу државе и њеног јасног дугорочног опредељења у погледу визије, стратегије, циљева, задатака али и буџета којим се та стабилност брани. Дугорочно утврђени паритети цена такође делују на уравнотежење зараде свих учесника у репродукционом ланцу пољопривредне производње.

Истовремено, нарушавање паритета од стране било ког учесника, јасан је путоказ регулаторним телима за спровођење мера антимонополске политике и другим облицима интервенције на тржишту.

Развој и унапређење конкурентности се постиже улагањем у знање, информације, технологије, опрему и дефинисањем социјалне политике на селу.

Стабилност и напредак најорганизованијих пољопривредних земаља, које су уједно и међу најбогатијим у свету, као што су Швајцарска, Данска и Холандија, почива на једном крајње простом али неприкосновеном закону.

У тим земљама, сваком учеснику у пољопривредној производњи који поштује зацртане и свима познате циљеве државе, *јамчи се приход* једнак трошковима просте репродукције, увећаним за профит по просечној стопи која важи за привреду као целину.

Ко у Србији руши ову математику, доводећи све нас на ивицу глади?

Потпредседник СРС-а Драган Тодоровић за „Велику Србију“
образлаже иницијативу радикала да Србија приступи ОДКБ-у

Србији је место у ОДКБ

- *Легитимни циљ Руске Федерације је да у оквиру ОДКБ-а буде присутно што више држава, укључујући и Србију. Наша држава не сме и не треба да пропусти такав позив и такву шансу, међутим свима је постало јасно да Борис Тадић игнорише Русију и ОДКБ по диктату својих ментора из САД-а, ЕУ и НАТО-а. Утицај западних сила на режим у Србији и пут у НАТО ће знатно погоршати наше међудржавне односе са администрацијом у Москви, каже Драган Тодоровић за „Велику Србију“*

Разговарао: Иван Нинић

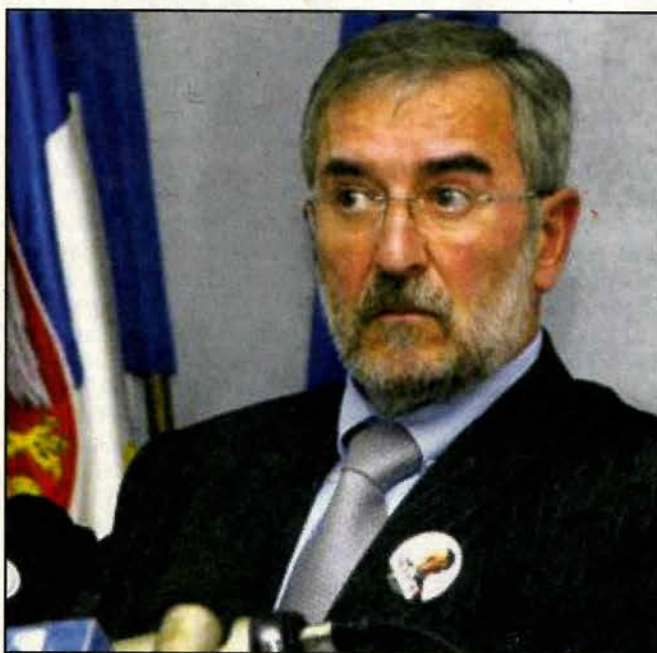
Републици Србији није место у НАТО-у, већ искључиво у Организацији држава потписница колективног уговора о безбедности (ОДКБ), коју предводи Руска Федерација, каже на почетку разговора за „Велику Србију“ потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић. Он објашњава да ће све парламентарне странке показати свој однос према Русији оног тренутка када се у парламенту буде расправљало о иницијативи Српске радикалне странке за приступање наше државе ОДКБ-у. Радикали ОДКБ виде као мирољубиву организацију, засновану на принципима из Повеље УН и међународном праву, која је у стању да заштити територијални интегритет и суверенитет Републике Србије. „Да је тренутно чланица ОДКБ-а, Србија би у великој мери постигла много јачу позицију у својим преговарачким и међународним активностима у очувању Косова и Метохије“, оцењује Драган Тодоровић. Према његовим речима, ОДКБ нема додирних тачака са НАТО-ом, који је инструмент за спровођење америчких циљева и хегемоније свуда у свету. Тодоровић сматра да Србија сваком даном све више клизи у НАТО и подсећа да је приликом посете Београду, премијер Руске Федерације Владимир Путин јасно поручио шта Србију чека у случају да приступи НАТО организацији.

- **Српска радикална странка је прва политичка партија у Србији која јавно и институционално иницира да наша држава постане члан ОДКБ-а. Да ли ће ваша иницијатива наићи на подршку код других парламентарних странака?**

По први пут прошле године делегација Скупштине Републике Србије била је гост на Скупштини ОДКБ-а у Санкт Петербургу. Том приликом постигнута је начелна сагласност међу посланицима који су били чланови делегације, да би Народна скупштина Републике Србије требало да формира своју посматрачку делегацију при Скупштини ОДКБ-а. Веровао сам да ће то питање бити решено за релативно кратко време, али то се није догодило због антиру-

НАТО лобисти у акцији!

„Док радикали покрећу иницијативу за улазак Србије у ОДКБ, лобисти НАТО-а спроводе кампању и вршљају по Србији, трошећи милионе долара донација које у ту сврху долазе са Запада. Због тога је заговарање уласка Србије у НАТО постало бизнис многим аналитичарима, професорима, медијима, НВО, али и појединим политичким странкама“, оцењује Драган Тодоровић.

ске политике, коју у Влади и Скупштини Србије води Демократска странка. Српски радикали су у неколико наврата покушавали да у разговору са другим посланичким групама сагледају њихово расположење према ОДКБ-у. Међутим, стекли смо утисак да унутар владајуће већине постоји некаква блокада и анимозитет који практично онемогућава Скупштину Србије да формира делегацију при Скупштини ОДКБ-а. Због тога смо ми као странка и као посланичка група самостално поднели иницијативу да се формира делегација Скупштине Републике Србије при Скупштини ОДКБ-а. Желимо да истерамо на чистину све посланике у Скупштини Србије, како би коначно видели какав став по питању ОДКБ-а има свака парламентарна странка, односно посланичка група.

- **Сарадњу са ОДКБ декларативно подржавају поједини функционери владајућих странака и то показују у својим медијским наступима. Због чега онда њихове стране званично не саопште јасан став по питању сарадње Србије са ОДКБ?**

Индикативно је да функционери и народни посланици из других парламентарних странака у неформалним разговорима заступају један став по питању ОДКБ-а, док у официјелним разговорима заступају сасвим други став. Последња изјава народног посланика и потпредседника СРС-а Душана Бајатовића, од 24. маја ове године, потврђује да Влада Србије функционише по принципу „раштимованог оркестра“. Бајатовић је потврдио и поновио став ко-

ји је недавно изнео у Москви, а то је да Србија треба да добије статус посматрача у ОДКБ-у. Међутим, он се накнадно оградиле речима да је то његов лични став који је изразио у својству народног посланика СПС-а. Могуће је у суштини да посланик изнесе лични став, али тешко је поверовати да изнесете став који је дијаметрално супротан званичном ставу странке коју представљате. Још ако сте председник Одбора за одбрану и безбедност Скупштине Србије као што је то Бајатовић, онда то није уобичајено, нити је прихватљиво, посебно када су у питању овакве теме као што је ОДКБ. Због тога ја могу да сумњам да је у суштини и СПС за сарадњу са ОДКБ, али да то не сме да саопшти због притиска и страха од Демократске странке.

• **Стиче се утисак да управо Демократска странка, као стожер владајуће коалиције, у великој мери кочи легитимну, парламентарну расправу о сарадњи Србије са ОДКБ. Зашто ДС-у смета ова тема, ако притом Борис Тадић каже да се залаже за сарадњу са Русијом?**

Покретањем иницијативе за улазак Србије у ОДКБ, намера Српске радикалне странке јесте да домаћа јавност коначно види какав је став Демократске странке и председника Бориса Тадића по питању српско-руских односа и ОДКБ-а. Заиста је крајње време да Борис Тадић саопшти под чијим притиском и за чији рачун саботира сарадњу Србије са Русијом и са ОДКБ. Било би добро да то каже пре него што реализује најављену посету Руској Федерацији и пре предстојећих парламентарних избора. То је његова обавеза, како према грађанима Србије, тако и према админи-

страцији премијера Путина и председника Медведева. Данас је и врапцима на грани постало јасно да се Демократска странка и Тадић на сарадњу са Русијом позивају само пред изборе или онда када им то доноси политичку и маркетиншку корист. Легитимни циљ Руске Федерације је да у оквиру ОДКБ-а, односно Скупштине ОДКБ-а буде присутно што више држава, укључујући и Србију. Наша држава не сме и не треба да пропусти такав позив и такву шансу, међутим свима је постало јасно да Борис Тадић игнорише Русију и ОДКБ по диктату својих ментора из САД-а, ЕУ и НАТО-а. Утицај западних сила на режим у Србији и пут у НАТО ће знатно погоршати наше међудржавне односе са администрацијом у Москви.

• **У више јавних наступа поновили сте ставове о НАТО-у које је, приликом посете Србији и у разговору са шефовима посланичких група, изнео премијер Руске Федерације Владимир Путин. Шта је премијер Путин том приликом рекао?**

У разговору са шефовима посланичких група у Народној скупштини Републике Србије, премијер Владимир Путин је био крајње отворен по питању ЕУ и НАТО-а. Он је изнео врло искрено и прецизно мишљење у вези са ова два питања, која су тренутно и дугорочно важна за Републику Ср-

бију. Што се тиче НАТО пакта, премијер Путин је дословце рекао да ће Србија, уколико уђе у НАТО пакт, бити принуђена да извршава налоге тог истог НАТО пакта. Према његовим речима, то значи да ће Србија бити у обавези да постави ракетни штит, па ће у том случају територија наше државе бити легитимна мета

ОДКБ упозорава НАТО!
„У Декларацији скупштине ОДКБ-а, која је у септембру 2008. године одржана у Москви, између осталог се, од стране ОДКБ-а позива НАТО да се уздржи од даљег ширења на исток и најављене инсталације антиракетног штита у Европи“, напомиње Драган Тодоровић.

руских нуклеарних ракета. Ова порука није ништа ново када је у питању Србија, јер је Русија такође скренула пажњу Пољацима и Чесима. Русија је исти став изнела и властима у Црној Гори, које су на прагу уласка у НАТО и давања Боке которске америчким подморницама на располагање. Из излагања Владимира Путина јасно је да нема дилеме да ће Руска Федерација у потпуности променити однос према Србији уколико наша држава приступи НАТО-у.

• **Због цензуре медија у Србији и евроатлантске „еуфорије“ јавност уопште не може поуздано да се информира о ОДКБ-у. Ако се паралелно посматрају НАТО и ОДКБ, шта је то што ОДКБ чини другачијим од НАТО-а и шта су принципи деловања те организације?**

НАТО и ОДКБ се никада не могу посматрати из исте призме, јер немају ниједан заједнички елемент и између њих постоје неупоредиве разлике. ОДКБ је пре свега једна мирољубива организација која почива на Повељи Уједињених нација, на међународном праву, као и на Завршном акту из Хелсинкија. Према оснивачким и званичним актима, циљеви ОДКБ су одржавање мира, међународне и регионалне безбедности и стабилности, заштита на колективној основи независности, територијалне целovitости и суверенитета земаља-чланица. Притом ОДКБ делује на очувању демократског поретка, основаног на општепризнатим принципима међународног права. А основни и зацртани правац делатности ОДКБ су развијање вишестране политичке сарадње, развијање и сарадња у војној области, противдејство међународном тероризму и екстремизму, незаконитој трговини наркотица, оружја и других средстава угрожавања. Реч је о апсолутно одбрамбеном савезу, који чине Русија, Белорусија, Казахстан, Узбекистан, Киргистан и Таџикистан. С друге стране, НАТО савез држава је практично једна форма злочиначке организаци-

Базични елементи ОДКБ-а!

„Војно-техничка сарадња, војно-економска сарадња, обезбеђење граница, борба са међународним тероризмом, заједничко образовање и додатна едукација кадрова за безбедносно-војна питања су базични елементи сарадње у оквиру ОДКБ-а“, каже Драган Тодоровић.

је и средство за спровођење америчких циљева и хегемоније свуда у свету. Довољно је само указати на актуелну агресију која се спроводи у Либији, и више су него очигледни циљеви деловања НАТО-а.

- **С обзиром на фундаменталне принципе и циљеве на којима почива ОДКБ, да ли значи да би приступање тој организацији нама помогло у борби за очување Косова и Метохије у границама Републике Србије?**

ОДКБ је организација која пре свега почива на одбрани суверенитета и интегритета сваке земље и то је за Србију веома значајно, како у садашњости, због Косова и Метохије, тако и у блиској будућности, када сецесионисти и екстремисти покушају да дезинтегришу Војводину и Рашку област. Да је тренутно чланица ОДКБ-а, Србија би у великој мери постигла много јачу позицију у својим преговарачким и међународним активностима у очувању Косова и Метохије. Тиме би показали опредељеност за Руску Федерацију и апсолутно сам сигуран да би са јединственим ставовима наступали пред међународним институцијама и појединцима. Чак и сада када режим у Србији, из дана у дан, из године у годину, мења ставове по питању решења статуса Косова и Метохије, званичници Русије остају доследни у својој подршци и искључиво се залажу за примену оквира из Резолуције 1244 СБ УН. Не треба сумњати да би питање Косова и Метохије имало посебан третман у ОДКБ-у, ако се има у виду аналогија, односно пракса да при Савету министара иностраних послова држава које чине ОДКБ постоји посебно тело под називом „Радна група за Авганистан“. Дакле, ми би тада сасвим легитимно, као чланица ОДКБ-а, могли да затражимо формирање тела под називом „Радна група за Косово и Метохију“.

- **Постоје тврдње да евентуално приступање ОДКБ-у представља кршење одлуке о војној неутралности коју је усвојила Народна скупштина Републике Србије крајем 2007. године. Како Српска радикална странка види овај проблем?**

Флоскула да приступање Скупштини ОДКБ-а у формалном смислу може да значи кршење одлуке о војној неутралности представља класичну замену теза, која долази од стране тзв. „НАТО лобиста“. Ако се руководимо том логиком, онда је јасно да Србија већ сада крши одлуку о војној неутралности, јер годинама уназад има сталну делегацију при Парламентарној скупштини НАТО пакта. Условно речено, овај проблем би се избалансирао само уколико би се Србија укључила у рад Скупштине ОДКБ-а, а онда бисмо заиста и формално били неутрални. Притом је тачно да је Скупштина Србије у децембру 2007. године, у оквиру Резолуције о заштити суверенитета, територијалног интегритета и уставног поретка Републике Србије, донела одлуку о војној неутралности земље. У тренутку када је Скупштина усвајала споменуту резолуцију, постојале су одређене околности и она је за циљ пре свега имала то да заустави убрзано приближавање НАТО-у, који је прво окупирао Косово и Метохију, а затим направио своју приватну државу. Предвиђено је да одлука о војној неутралности треба да важи до евентуалног расписивања референдума на коме би била донета коначна одлука по том питању и

то није спорно. Међутим, спорно је то што су председник Борис Тадић и министар одбране Драган Шутановац својевремено изјављивали да референдума по питању уласка Србије у НАТО једноставно неће бити.

- **Због чега се режим плаши расписивања референдума о приступању Србије у НАТО и да ли стичете утицај Србија полако клизи за чланству у НАТО?**

Намера и обавеза Демократске странке према својим шефовима из САД, ЕУ и НАТО-а јесте да Србију сваког дана све више гурају у НАТО, а да то не узбурка грађане и јавност. Годинама уназад Борис Тадић и Драган Шутановац успешно раде на реализацији тих задатака, без обзира на став народа у Србији. Према последњем редовном истраживању „Стратедик маркетинга“, само 8 одсто пунолетних грађана Србије има позитиван став о НАТО-у, док би свега 15 одсто грађана гласало за учлањене Србије у НАТО. Поставља се доста сложено питање на који начин преобратити оних 85 одсто грађана који не могу да забораве зверску и злочиначку агресију НАТО-а на СРЈ 1999. године. Са логичке тачке гледишта, ако је за 10 година то било немогуће заборавити, ни у наредних 10 година се неће јавити амнезија код нашег народа. Због тога режим не сме да одржи референдум јер би доживели тотални фијаско, а хегемонистима у САД, ЕУ и НАТО-у се веома жури да на Балкану легализују боравак НАТО трупа. Треба подсетити да су лидери НАТО-а, на самиту те организације у Стразбуру 2009. године, поздравили, како рекоше, „исксану вољу нових власти у Београду да Србија иде ка чланству у НАТО“. Плашим се да ће то за Србију бити још један пут без повратка и то морамо спречити.

Шутановац и НАТО!

„Викиликс је објавио једну депешу која је послата из амбасаде САД-а у Београду, а у којој се откривају разлози због којих се потпредседник САД-а Џозеф Бајден засебно у Београду састао са министром Драганом Шутановцем. У депеши се наводи да је то учињено како би се Шутановцу, као реформски оријентисаном заговорнику сарадње са НАТО, дали додатни кредити и тежина у креирању политике. То најбоље показује којим путем иде Србија“, каже Драган Тодоровић.

„Анексија“ Црне Горе 1918. или „зеленашка“ ампутација српске земље 1945. и 2006.

Пише: др Никола Жутић

Историјско питање националног и геополитичког положаја Црне Горе у XX вијеку данас се тумачи у потпуности субјективно од стране сепаратистичког режима Мила Ђукановића. Отварање антисрпских фалсификаторски монтираних тема о тзв. црногорском језику, о црногорској цркви („владиној организацији“) и на крају о „насилној анексији“ Црне Горе од „милитантне“ Србије 1918, у пуном је жељу.

Црногорска држава хоће, у потпуности неразумно, правно да утемељи своју хипотезу о насилно спроведеној анексији Србије над Црном Гором. У предлогу Закона о династији Петровић – Његош, којим се уређује статус потомака династије (у циљу историјске и моралне рехабилитације), наводи се да је породица Петровић – Његош детронизована, у супротности с уставом Књажевине Црне Горе, актом насилне анексије државе из 1918. године. Одредба предлога закона о насилној анексији Црне Горе 1918. године убачена је на инсистирање Социјалдемократске партије, чији председник Ранко Кривокапић (неисторичар) тврди да се у закон уноси историјска истина.

Међутим, с констатацијама социјал-демократа о тзв. насилној анексији није се сложио чак ни председник Скупштине Црне Горе Филип Вујановић, који је против уношења такве одредбе у предлог Закона о династији Петровић – Његош. Вујановићу није јасно зашто се у овом тренутку у том закону нашла једна оваква одредба: „Не мислим да то има неки суштински смисао. Ја се наравно надам да ме скупштина Црне Горе неће довести у позицију да потпишем нешто са чим се не слажем, али просто, то

је ствар одређене скупштине. Ја садржински не одређујем норму“.

И послије противљења Вујановића, за Кривокапића остаје неспорна „историјска истина“ да се ради о насилној анексији, али му се потом појављује дилема да ли једну такву одредбу треба уврстити у закон о династији Петровић или у неки други закон.

О легитимности подгоричке скупштине своје судове у медијима дају некомпетентни и национално-идеолошки и вјерски заслепљени историчари и разни државни савјетници. Београдски историчар проф. др Никола Самарџић (син чувеног српског историчара), који је специјалиста за раније историјске епохе, једноставно каже да је подгоричка скупштина, са позиције „данашњих демократских стандарда“ (!?-Н.Ж), била „у потпуности нелегитимна“, јер су, забога, „војници и жандари сакупљали људе на улици и на тај начин је та скупштина регрутована“. Уважени историчар сматра да су све одлуке Подгоричке скупштине престале да важе формирањем друге Југославије, у којој је Црна Гора постала федерална јединица. За др Самарџића су недемократске одлуке уског круга Брозових послушника о успостављању „федералне“ Црне Горе у потпуности легитимне, као и „демократски“ линч успостављен „демократском петооктобарском револуцијом“. Зар у сличним ситуацијама „данашње демократске стандарде“ у Србији нису успостављали униформисани и неуниформисани плаћеници разних српских режима, који су палили Народну скупштину, упадали у Савезну управу царина и насилно ликвидирали српске банке и друге финансијске и државне установе. То су једноставно речено савремени демократски неолиберални стандарди, прожети неизбјижним насиљем.

Проф. др Самарџић је ипак свестан опасности да ће једна таква одредба о насилној анексији „додатно подијелити црногорско друштво“, па ипак сматра да таква одлука не треба да уђе у наведени закон.

Догматизам „данашњих демократских стандарда“ ипак много више истиче савјетник председника Скупштине Црне Горе „књижевник“ Андреј Николаидис, који, иако није историчар, по инквизиторском догматском принципу пресуђује да је теза о насилној анексији „историјска истина“.

Још је неприхватљивији став професионалног историчара проф. др Шербе Растодера, који такође децидирано тврди да је на Подгоричкој скупштини 1918. дошло до анектирања Црне Горе Србији, „и ту нема никакве сумње“. Он негира „субјективно мишљење“ академика Драгољуба Живојиновића и историчара др Чедомира Антића да је тобожња анексија дневнополитичко питање и фалсификовање историје. То је по др Растодеру њихово лично мишљење, лична импресија, док „чињенице говоре другачије“. Тему Подгоричке скупштине Растодер је догматски закључао, то је по њему „завршена прича“, „пасе“ прича и свако „накнадно паметовање на ту тему је непотребно“. И тачка, нема дискусије!

Средином осамдесетих аутор овог чланка је, заједно са Растодером, био на постдипломским студијама код проф. др Бранка Петрановића, па је добро упознао већ у то време изражени муслимански (данас бошњачки) аутономизам и изражени антисрпски став. Аутор овог текста запамтио је на постдипломском семинару расправу с Шербом Растодером око Белведерског збора из јуна 1936, који је Растодер окарактерисао као протест против великосрпске хегемоније Београда. У ствари, то је био протест црногорских Срба против политике кнеза Павла и владе Милана Стојадиновића, која је често ишла у антисрпском правцу (због израженог аутономизма и клерикализма те владе). Растодер се том приликом тобож изненадио када му је саопштено да су тобожњи „зеленашки“ и „комунистички“ црногорски демонстранти ипак носили српске заставе, умјесто југословенских.

Плебисцитарно одређење Боке за Србију и Југославију 1918. године

Неисторијске конструкције о насилној анексији црногорске државе од Србије 1918. године, у својој позадини немају само антисрпске, већ и изражене антијугословенске тенденције, јер из њих произлази потреба да се „историјски“ ревидира и сама епоха црногорске југословенске историје, која је према мишљењу црногорских зеленаша наметнута „црногорствујућим“ радикалним елементима.

Црногорски и српски догматски историчари заборављају у којим условима је спроводено југословенско уједињење. Заборављају на италијанске амбиције да, као побједници, Далмацију, па самим тиме и Боку которску, присаједине Италији. Због италијанског надирања у Далмацију, расло је расположење у словеначким земљама, Хрватској, Далмацији, Боки, да се Србија и Црна Гора хитно уједине. Панична настојања далматинске владе за уједињењем огледала су се у представи коју је упутила Народном вијећу СХС у Загреб 20. новембра 1918, у којој је тражено да се уједињење са Србијом изврши за пет дана. У противном, далматинска влада је запретила да ће самостално прогласити уједињење Далмације (са Боком) са Србијом.

Дакле, и да није било Подгоричке скупштине Бока би се, као дио аустријске државне територије, директно присајединила Краљевини Србији, па потом Југославији. Не треба заборавити да је Србија, на основу примирја са Аустроугарском, потписаног 13. новембра 1918, добила право да запосједне Банат, Бачку, Барању, Срем, Славонију до Осиека, затим Босну и Херцеговину и Далмацију са Боком.

У Боки которској и Грбљу владало је еуфорично народно расположење да се што прије спроведе уједињење са Србијом. Тако је на пр. прота Василије Ковачевић (из Пријевора), „једнодушно“ изабран за начелника општине у Грбљу на великом народном збору у Побрђу, 10. новембра 1918. свечано прогласио пропаст Аустрије и захвалио Богу и српском оружју који су једном заувјек ослободили Грбаљ од туђинске власти и придружили га природно, својој српској (југословенској) отаџбини. Иначе је прота Васо Ковачевић прије рата вршио свештеничку дужност у Цариграду, да би првих дана рата био ухапшен и прогнан у мађарски логор Комарон. Грбљани су, дакле, једногласно раскинули све везе са Аустроугарском, и непоколебљиво одлучили да се не прикључе ни Италији ни било којој држави која би се формирала на рушевинама аустроугарске царевине, осим матичној земљи Србији.¹⁾

У току ових догађаја италијански војни емисари (шест италијанских официра са шест војника на коњима, предвођени потпуковником Виченцијем) из Скадра су пошли 5. новембра лађом, искрцали се у Вирпазару и преноћили у Црнојевића Ријеци. Упућени су са наређењем да, према закљученој конвенцији о примирју са Аустроугарском од 3. новембра, захтијевају од аустроугарских војних власти да савезницима предају сав ратни материјал. Жеља им је била да продуже одмах даље за Котор. Како је од савезничких војски пред аустроугарском војском у Албанији и Црној Гори била искључиво српска војска, јер је Скадар заузела лијева колона 2. југословенског пука, а Подгорицу десна колона истог пука, то им се није могао дозволити одлазак без српског учешћа. Стога им је потпуковник Симовић предложио да у Котор оду као парламентарци, по два официра и по један војник српски и италијански, а сви остали да остану на Цетињу. Овај су предлог италијански официри прихватили и отишли у италијанско посланство.

Циљ Италијана је био јасан – преузимање флоте и Боке которске. Страх од те опасности је постојао у народу и био је оправдан. Иако су каснили за српском војском, која је незадрживо напредовала кроз ослобођену територију, Италијани нису одустајали. Поред већ поменуте делегације која се искрцала у Вирпазару, италијански брод Даноло је хитао да као први уплови у Боку. Међутим, због страха од српске обалске артиљерије није смио да приђе обали до доласка осталих савезничких бродова.

Командант српске војске, потпуковник Симовић, ријешио је да са потпоручником Здравком Салингером и првим ордонансом и сам пође као парламентар у Котор и захтјева да се ратни материјал преда само српској војсци, ко-

ја је сама и без ичије помоћи освојила Скадар и ослободила Црну Гору. Кад су изашли из Команде мјеста, маса свијета у Котору била се већ сакупила и почела клицати Србији, краљу Петру и престолонаследнику Александру. „Клице, пјесма, цвијеће обасуше потпуковника Симовића“²⁾. У 21 час стигао је моторни чамац, којим су пошли у Херцеговину. Уз пут су их свратили на ратни брод „Ерцгерцог Карло“, гдје их је командант брода поздравио добродошлицом. Симовић је изјавио је да је ово сада југословенска морнарица, а не аустроугарска: „Пошто је ратни материјал предат Народном већу, то истом остављам да оно и даље њиме рукује, пошто су се већ југословенска војска и морнарица у Боки которској ставиле на расположење српској војсци и српском команданту“. Пред српском војском, која је улазила у Котор, барјактари су носили три заставе: у средини словеначка, десно хрватска и лијево српско-црногорска застава. Дан кад је први српски војник ушао у Боку которску, Пјешадијски пук (Краљевине Југославије) Боке которске узео је за своју славу. Такође, Бока которска 6. новембар је славила као свој празник.³⁾

Почетком децембра по Боки су се почеле ширити гласине да Италија агитује по Боки и Црној Гори да се на престо у Црну Гору врати династија Петровић. У ту сврху „присиле се кроз народ сила италијанског новца“. Хроничар времена је записао да „Црногорци силазе са брда и за италијански новац у Боки купују оружје и муницију. Сигурно је да је Италија све ово радила због својих интереса а не због интереса Црне Горе или династије Петровић. Њен циљ је био слабење Краљевине СХС и узимање што већег дијела јадранске обале, па чак и Боке“.

Међу Бокељима краљ Никола није имао знатнијих присталица. Јефто Гојковић, начелник херцеговске општине, био је присталица краља Николе, али након капитулације Аустроугарске није то јавно показивао, већ напротив, чинио је све да се нова држава што прије установи. Међу „тобожњим“ Бокељима који су агитовали за краља Николу, Томо Крстов Поповић наводи само два: Марка Мијушковића и Арса Мартиновића. Седмог децембра је расписана потјерница за Марком Мијушковићем, али је овај већ побјегао за Италију, док је Арсо Мартиновић дао писмену изјаву да више неће агитовати.

Због ратних заслуга за ослобођење Боке, пристаниште у Херцег Новом је носило име ђенерала Светислава Симовића. Велики дио народа Боке которске је са одушевљењем дочекао уједињење са Србијом. То је нарочито истакао народни посланик Мирко Комненовић у свом говору на свечаном ручку у Котору приликом посјете краља и краљице: „Ваше величанство, Бока није освојена, већ 6. новембра 1918. ослобођена, кад оживјеше промрзле кости палих див-јунака и зашусташе о крваво стијење и кад громом српске трубе горди Ловћен јекну: Срби иду! Јер се Бокељи нијесу никад могли помирити, што је наш угњетач знао, са силом им наметнутим стањем“.

Опасност од претензија Италије, као и покушаји одређених великохрватских кругова из Загреба, отклоњени су највише захваљујући ратним заслугама Србије и њене војске за вријеме Првог свјетског рата. Питање уједињења са Црном Гором се није ни постављало. Присталице краља Николе у Боки, најблаже речено, биле су малобројне, поготово услед срамног понашања црногорске војске у дјеловима Боке које је заузела црногорска војска 1914. И те присталице се нису залагале да Бока припадне Црној Гори, већ само да се Црна Гора успостави у границама из 1914. године, значи без Боке⁴⁾. Бока је дакле, директно преко Србије ушла у Југославију.

Црна Гора је ипак извршила анексију Боке у федеративној комунистичкој Југославији образовањем Народне Републике Црне Горе. Да није било српско-црногорског и

југославенског уједињења, Бока не би ушла у састав Црне Горе, па се може закључити да је Црна Гора накнадно, тј. 1945, извршила „насилну анексију“ Боке которске.

Црногорски одбор за народно сједињење и Велика скупштина српског народа у Црној Гори 1918.

„Милитарна скупштина“ („војници и жандари сакупљали људе на улици и на тај начин је та скупштина регрутована“), како је цинично крсти дневнополитички историчар проф. др Никола Самарџић, није била једина црногорска акција за присаједињење Србији. Већ почетком 1917. основан је у Паризу „Црногорски одбор за народно сједињење“, који је имао задатак да међу Црногорцима шири идеју уједињења Црне Горе са Србијом. Одбор је 27. марта 1917. објавио проглас „Браћо Црногорци!“ у којем се слави будућа уједињена држава Србија и Црна Гора.⁵⁾

Иступајући против династичког сепаратизма краља Николе и његове владе, тај одбор је накнадно прихватио програм државног уједињења југославенских земаља, иако је превасходно истицао потребу уједињења Црне Горе са Србијом. Поводом доношења Крфске декларације, свој нови југославенски став према њој Црногорски одбор је формулисао својом декларацијом од 11. августа 1917: „Црногорски одбор за народно уједињење, свјестан својих националних дужности и оних аманета историјске Црне Горе, који су оличени у њезиној непрекидној борби за народно ослобођење и уједињење: налазећи да Црна Гора овим ратом завршује своју улогу као засебна српска држава и да јој, као таквој, досљедно свему, предстоји само улазак у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца, прихвата у цјелини декларацију предсједника кр. српске владе, г. Николе Пашића, и предсједника Југословенског одбора, г. дра Анте Трумбића, овлаштено донесену по једнодушном споразуму 7. (20) јула на Крфу. Потпуно солидаран са Крфском декларацијом, а увјерен да изражава жеље српског народа у Црној Гори, Црногорски одбор за народно уједињење продужит ће рад на уједињењу Срба, Хрвата и Словенаца“⁶⁾

Влада краља Николе I Петровића отворено је иступила против Крфске декларације са аргументом да се њоме „покушава инкорпорирати Црна Гора једној другој држави и

наметнути јој другу династију“, па је чланове Црногорског одбора за народно уједињење прогласила велеиздајницима. Међутим, покрет за уједињење са Србијом, па потом и Југославијом, био је толико јак да је коначно и сам краљ Никола био принуђен, према прогласу његове владе од 20. октобра 1918, да изјави своју спремност и сарадњу с акцијом за уједињење.

Након „Прогласа“ о потреби уједињења, који је 23. октобра 1918. објавила „Црногорска омладина“, дошло је до састанка грађана Цетиња у владином дому, у ком је изабрано Народно вијеће за Црну Гору. Првим својим прогласом, од 8. новембра 1918, Народно вијеће је истакло као свој „најглавнији задатак уједињење Црне Горе са Србијом“.

У то време у Андријевици је одржан збор представника српског народа из ђаковичког, пећког и бјелопољског округа, на којем је изражена потреба „неодложног уједињења Црне Горе са Србијом“. Потом је основан „Привремени централни одбор“, који је имао задатак да сарађује са цетињским Народним одбором у акцији уједињења. Тај одбор преузео је на себе задатак да припреми доношење одлуке о уједињењу, коју је требало донијети посебно представничко тијело (будућа „Подгоричка скупштина“), које ће се формирати послје избора. Потом је овај одбор објавио правилник, по којем су избори проведени посредним путем. Наиме, свака црногорска капетанија морала је до 6. новембра делегирати по десет својих „повјереника“, који су два дана након тога требали између себе изабрати посланика за сваки округ. Свака капетанија у старој Црној Гори имала је изабрати по два посланика, док су капетаније у присаједињеним крајевима (послије Балканских ратова) бирале по три посланика. Вароши с мање од 5.000 становника бирале су по једног, а оне преко 5.000 становника по два посланика. Према одредбама тог правилника, Црна Гора је у поменуто представничко тијело требала изабрати 176 посланика.

Избори за то представничко тијело провођени су у клими борбе између присталица присаједињења Црне Горе Србији и противника уједињења. Присталице безусловног уједињења назване су „бјелашима“, по бијелим изборним прогласима и лецима, док су противници уједињења, или у крајњем случају поборници некаквог федералистичког концепта уређења заједничке државе, који су се борили за очување државе Црне Горе (створене на Берлинском кон-

гресу 1878)⁷⁾, прозвани „зеленашима“ према зеленој боји изборних плаката и прогласа. У то време су чак и „зеленаши“ изјављивали да су за уједињење, али под условом да Црна Гора не изгуби у потпуности своју државност.

Послије спроведених избора за посланике, Извршни одбор за уједињење Црне Горе са Србијом сазвао је у Подгорици за 24. новембар 1918. „Велику Народну скупштину српског народа у Црној Гори“, на којој је, послје дискусије посланика, 26. новембра изгласана одлука на тада неприкосновеном темељном либералном начелу „самоодређења народа, које је прихватио и прокламовао као услов будућег свјетског мира апостол човјечанства, предсједник Сједињених Сјeverо-Америчких Држава г. Вилсон, а усвојиле га наше велике савезнице и пријатељице Енглеска, Француска и Италија“.

У одлуци је даље наведено да Велика скупштина српског народа у Црној Гори, изабрана „слободном вољом народном“, изјављује слиједеће:

„1. Српски народ у Црној Гори једне је крви, једнога језика и једних тежњи, једне вјере и обичаја с народом који живи у Србији и другим српским крајевима; заједничка им је славна прошлост, којом се одушевљавају, заједнички идеали, заједнички народни јунаци, заједничка патња, заједничко све што један народ чини народом. Када је у средњем вијеку формирана српска држава под династијом славних Немањића, одмах у почетку њеног стварања српски народ у границама данашње Црне Горе ушао је у састав њен и за све вријеме њеног трајања (око 200 година) играо у њој важну улогу.

Пред најездом Турака пала је та наша држава и српски народ допао ропства. За вријеме робовања чињени су очајни покушаји у народу, да се ропства ослободи, и дизати ради тога више пута народни устанци, који су у крви угушвани. У томе је српски народ у Црној Гори предњачио и успио да у својим кршевима заснује гнијездо слободе и ослободи се турскога ропства. И од тада његови идеали били су: ослобођење и уједињење цијелог српског племенља; то је био вјековни сан...

2. Економски интереси Црне Горе нераздвојно су везани за Србију и остале српске крајеве... Дакле и економски интерес српског народа у Црној Гори императивно тражи уједињење са браћом у Србији и осталим нашим крајевима.

3. Политички интереси такође изискују уједињење. Поред велике уједињене Југославије, какав би биједан политички значај имала малена, слаба, сиротна Црна Гора, мислимо није потребно нарочито истицати.

Дакле сви наведени разлози рјечито говоре да је једини спас нашега народа у уједињењу. *Уједињење или смрт* данас је општи поклич, који одјекује широм наше земље: уједињење тражи цјелокупни српски народ у Црној Гори. Уједињење не жели и неће једино досадашња црногорска династија. Она сматра да је то уједињење противно њеним интересима, а они су јој увијек били пречи од интереса цијелог нашег народа...

На основу свега изложеног, „Српска Велика народна скупштина у Црној Гори, као вјеран тумач жеља и воље цјелокупног српског народа у њој, вјерна историјским предањима и завјетима својих предака, који су се за њих вијековима херојски борили, једногласно и поименичним гласањем одлучује:

1. Да се краљ Никола I Петровић Његош и његова династија збаци са црногорског пријестола;

2. Да се црна Гора с братском Србијом уједини у једну државу под династијом Карађорђевића, те тако уједињена ступи у заједничку отаџбину нашег троплеменог народа: Срба, Хрвата и Словенаца;

3. Да се изабере Извршни народни одбор од пет лица, који ће руководити пословима, док се уједињење Србије и Црне Горе не приведе крају; и

4. Да се о овој скупштинској одлуци извијесте: бивши краљ Црне Горе Никола I Петровић, Влада Краљевине Србије, пријатељске Споразумне силе и све неутралне државе.

Предсједник Саво Церовић, потпредсједници Лазар Дамјановић, Саво Фатић.

Ову одлуку потписала су и 163 посланика – учесника на Скупштини. Остала петиција изабраних посланика оправдано су изостали због болести. Извршни народни одбор, који је након тога формиран, преузео је одмах функције привремене владе Црне Горе, „док се уједињење Црне Горе и Србије не приведе крају“. Истовремено је изабрана и делегација од 12 чланова, која је кренула у Београд да о свему обавијести владу Србије и да спроведе у дјело сједињење. Влада Краљевине Србије прихватила је одлуку подгоричке Српске народне скупштине о уједињењу, те је тако Црна Гора ушла у састав Краљевине Србије. Акт сједињења правно је потврђен Прводецембарским актом уједињења, а нарочиту санкцију дала му је Уставотворна скупштина и први Устав Краљевине СХС из 1921. године.

* * *

Одлука легитимне „Велике Народне скупштине српског народа у Црној Гори“ о присаједињењу Краљевини Србији је, дакле, заснована на плебисцитарном одређењу српског народа у Црној Гори за прикључење Србији, и на тада неприкосновеном темељном либералном начелу „самоодређења народа“, које је пројектовао и прокламовао као услов будућег свјетског мира „апостол човјечанства“, предсједник Сједињених Сјеверо-Америчких Држава Вудро Вилсон, а усвојиле га „наше велике савезнице и пријатељице Енглеска, Француска и Италија“.

Противно оцјени проф. др Николе Самарџића да са „данаšnjих демократских стандарда“ то уједињење није проведено легитимно, оно је проведено легитимно према оновременим либералним „демократским стандардима“ „самоопређења народа до оцепљења“ и новог присаједињења. На тим демократским стандардима самоопређења народа створене су нове државе версајског европског поретка (Чехословачка, Румунија, Пољска, Краљевина Срба, Хрвата и Словенаца). По нелогичном захтјеву владе и скупштине Црне Горе о „насилној анексији“, могле би се оптужити све наведене државе да су извршиле „насилну анексију“ појединих територија поражене Аустроугар-

ске монархије. Анализирајући ретроспективу историјског ширења Црне Горе, могла би се оптужити и сама Црна Гора (некада мала Катунска нахија око Цетиња) да је поред Боке, анектирала стару никшићку Херцеговину, Зету и сјеверна српска Брда. С друге стране, због антисрпског карактера актуелне црногорске власти Црна Гора данас не тражи од самопроглашене Републике Косово (коју је признала) да јој врати некадашње дијелове Краљевине Црне Горе (пећки и ђаковички крај) а и не оптужује власти Косова да су извршиле насилну анексију наведене територије некадашње Краљевине Црне Горе.

На крају да још једном укажемо на битну заборављену историјску чињеницу, коју су злонамјерно одбацили и многи црногорски, бошњачки и српски историчари, да се послје турских освајања српских земаља, а нарочито послје пада српске деспотовине 1459, становништво са територије данашње Србије масовно исељавало у сигурније брдске зетске (данас црногорске) предјеле. О тој бјезанији српског народа у Црну Гору оставио је свједочанство владика Василије (1709-1766) у својој првој штампаној историји код Срба, под називом „Историја о Црној Гори“ (1754). Владика је записао слиједеће: „... Црна Гора насељена је већином досељеницима, који су у ове горе добежали послје пропасти царства српскога. Свако такво племе памти и свога родоначелника који се преселио у Црну Гору, свако племе има у народном предању своју историју, свако прича кад су се доселили у Црну Гору његови стари, ко су били, одакле су доселили...“⁸⁾. Српску бјезанију у Црну Гору опјевао је и Његош у стиховима: „Што се не шће у ланце везати/ то се збежа у ове планине“.

(Дакле, цијела оптужба на рачун Србије о насилној анексији Црне Горе 1918. може се свести на причу да су Срби из Србије анектирали територију од Срба који су се давно пред Турцима уселили у Црну Гору.)

Напомене:

- 1) Н. Рашо, Дочек српске војске у Боки 1918. године, Српска слободарска мисао, март-април 2009.
- 2) Исто.
- 3) Исто.
- 4) Исто.
- 5) Ф. Чулиновић, Југославија између два рата, књ. I, Загреб, 1961, стр. 131.
- 6) Исто.
- 7) Стварање одвојене српске Црне Горе извршено је погубном одлуком Берлинског конгреса да се створе двије српске државе одвојене Рашком, муслиманским Санџаком, као гарантом те раздвојености.
- 8) Н. Жутић, Српски језик на удару хрватско-црногорско-бошњачког вандализма, Велика Србија, децембар, 2010 (цит. према: проф. др Јован Чађеновић, Црна Гора српска колијевка, у: Слово о Црној Гори, Подгорица, 2001, стр. 60-61).

Нова Млађина превара

• После јавног признања да је лагао да ће грађани Србије добити бесплатне акције јавних предузећа у вредности од 1000 евра, Динкић кренуо у нову превару

Пише: Вјерица Радета

О сиромашеном и гладном народу Динкић је 2008. године обећао по хиљаду евра на име акција од продаје јавних предузећа. Знало се да је то немогуће, али људи су поверовали, или су само хтели да верују. Није тешко манипулисати људима који не могу да прехране децу. Иако знају да је Динкић патолошки лажов, убедили су сами себе да то ипак неће слагати. Динкић је пре неколико месеци, без трунке срамоте, јавно признао да је свесно обмањивао грађане у договору са Борисом Тадићем и са циљем да Тадићу обезбеди довољан број гласова на изборима. Нико није био изненађен овим признањем, јер су сви одавно знали да су преварени. Није ово Динкић јавно рекао да би напакостии Тадићу, већ зато што је припремио нову превару. Смислио је да ће „тренутак искренности“ бити довољан за прелазак цензуса на наредним изборима.

Нова Динкићева превара, коју је примамљиво назвао децентрализација, је много опаснија од обећаних хиљаду евра. Идеја о децентрализацији кроз регионализацију опасно угрожава уставне темеље државе. Заправо, ова идеја нема темеља у Уставу Републике Србије и њена реализација представља кршење Устава.

Предлозима закона које предлажу Динкићевии региони предвиђена су три степена власти – локални, регионални и централни. То што регионални систем власти не постоји у Уставу, никог из режима посебно не узбуђује. Тадић и његов режим одавно су кршење Устава усвојили као свој модел понашања.

Интересантно је да је Динкићу требало 11 година да схвати „аномалије“ постојећег система и чињеницу да је Србијом завладала партократија. Заборавио је да је он родоначелник идеје о оснивању више од стотину агенција у којима је Млађа о државном трошку ухлебио своје партијске кадрове и да су функционери његове странке постали директори државних институција које су Тадић и Динкић изменили из Београда. И од тога је, како су тврдили, грађанима требало да буде боље. Међутим, и после тога недељно 10.000 људи остаје без посла, повећава се број сиромашних, од свакодневних поскупљена народ хвата паника...

Динкић покушава да под фирмом децентрализације пореску политику пренесе на ниво локалних самоуправа, што не постоји ни у једној држави на свету, да се градоначелни-

ци и председници општина бирају на непосредним изборима и да се повећава број општина, што неминовно производи додатне трошкове. Ако се, поред ових сулудих и неуставних идеја, прихвати и идеја о враћању имовине локалним самоуправама и Аутономној покрајини Војводина, створиће се услови за претварање локалних кабадахија и криминалаца у неприкосновене владаре у својим срединама. Ово сигурно не може довести до смањења велике неуједначености у развоју појединих јединица локалне самоуправе, а и од „трансфера солидарности“ неће бити ништа. Да им је намера искрена, не би се десило да се локалним самоуправама већ две године ускраћују трансфери на које је држава по закону обавезна. Поступање режима по налозима Европске уније довело је до још већег јаза између локалних самоуправа. Сиромашни су постали још сиромашнији па више немају ни судове, који су им укинута у оквиру такозване реформе правосуђа. Очигледно је да су сва Млађина обећања лаж, а намере су више опасне.

Истина је да се децентрализација и равномеран регионални развој могу постићи у уставним оквирима. Између локалне самоуправе и државе не може постојати посредник, наравно, осим аутономних покрајина Војводина и Косово и Метохија, које су у Уставу Републике Србије дефинисане као саставни део Србије. Потребно је само да почну да функционишу институције система и да Динкићевии (читај Тадићевии) престану да краду и узимају провизије за довођење инвеститора и то само у општине где могу да се „договоре“ са градоначелницима и председницима општина. Свака даља регионализација је неуставна и води федерализацији Србије, а то значи даљем растакању и цепању Србије. Чињеница да је владајућа коалиција спремна да прихвати Динкићевии предлоге и да изгласају неуставне законе јасно говори о томе да иза ове опасне идеје заправо стоји цео Тадићев режим и да је ово припрема за промену Устава ради регионализације, о чему Динкић отворено говори. Неће бити добро ако грађани наседну и на ову подвалу режима. Ово води ка уништењу државе, а не бољем животу који се обећава. Биће касно ако Динкић буде у прилици да после извесног времена призна да је ово урадио да би прешао цензус на предстојећим изборима.

„Тутори“ из Брисела стратешки креирају фискалну политику Србије

Акцизе по налогу ЕУ су удар на руско-српски НИС

- Двоструке акцизе су само додатно „подгрејале“ дотадашње фрустрације ЕУ према нафтно-гасном аранжману који Србија има са Руском Федерацијом. Због тога је ЕУ властима у Србији јасно ставила до знања да на домаћем тржишту нафтних деривата, руско-српски НИС не сме да „потискује“ профит мађарског MOL-а, аустријског OMV-а и грчког „Henkel petrokita“. Након бриселског „завртања ушију“ режим у Србији је пристао да изједначи акцизе на домаће и увозне нафтне деривате

Пише: Иван Нинић

Под снажним и отвореним притиском из Брисела, Влада Републике Србије усвојила је 18. маја 2011. године Предлог измена закона о усклађивању акциза на нафтне деривате, којим се укидају различите акцизе на различите врсте нафтних деривата. Чим овај предлог буде изгласан у Народној скупштини, акцизе за моторни бензин биће повећане за 4,5 динара по литру, док ће акцизе на дизел гориво бити веће за 2 динара по литру. Другим речима, предлог владе је да се убудуће примењује јединствена акциза од 49,5 динара за литар свих врста моторних бензина и акциза од 37 динара за литар дизел горива.

Општа пометња око акцизне политике у Србији настала је у јануару ове године, кад су на снагу ступиле нове акцизне стопе. Тиме су акцизе на нафтне деривате „евро“ стандарда биле нешто више у односу на друге врсте горива које немају префикс „евро“. Интенција је била да се заштити интерес домаће Нафтне индустрије Србије (НИС) чији акционари су „Гаспромнефт“, Република Србија и

њени грађани. С друге стране, званичнике ЕУ који штите економске интересе своје економије и својих произвођача, овакво законско решење је веома разбеснело, након чега је уследило „завртање ушију“ режиму у Србији.

ЕУ штити своје нафтне интересе

Све је почело средином јануара ове године, када су из Брисела стигле прве негативне реакције у вези са акцизним стопама на нафтне деривате, које је пред крај 2010. године изгласао парламент Републике Србије. Одлуку да се двојним акцизама заштити домаћи произвођач горива (НИС) у Бриселу третирају као кршење Споразума о стабилизацији и придруживању (ССП) и Прелазног трговинског споразума који је закључен између Србије и ЕУ. Овде се пре свега мисли на преузету обавезу Републике Србије, да постепено прилагоди све државне монополе комерцијалног карактера како би обезбедила да, до истека три године од ступања на снагу споразума, више не постоји дискриминација у погледу услова под којима се роба набавља и продаје (члан 28). Такође, Србија се обавезала да ће се уздржавати од увођења сваке мере или праксе унутрашње фискалне природе, којом се производи једне стране

(непосредно или посредно), дискриминишу у односу на сличне производе који потичу са територије друге стране (члан 37).

Стављањем потписа на ССП, режим у Србији је заправо аминовао монопол који долази из ЕУ, „гушећи“ тиме домаће производе и домаћу привреду. А двоструке акцизе су само додатно „подгрејале“ дотадашње фрустрације ЕУ према нафтно-гасном аранжману који Република Србија има са Руском Федерацијом. Због тога је ЕУ властима у Србији јасно ставила до знања да на тржишту нафтних деривата у Србији, руско-српски НИС не сме да „потискује“ профит мађарског MOL-а, аустријског OMV-а и грчког „Henkel petroleum“. Тако су званичници ЕУ своје незадовољство, „запаковано“ у форму кршења ССП-а, прво пренели потпредседнику Владе Србије Божидару Ђелићу, који је у том моменту био у службеној посети у Бриселу. „Уколико ЕУ мисли да постоје елементи повреде Споразума о стабилизацији и придруживању, став Владе Србије је да ће ти елементи бити промењени“, рекао је Ђелић (Б92, 14. 1. 2011). С тим у вези он је изјавио да „у години када Србија очекује да добије статус кандидата, као и датум за почетак преговора за улазак у ЕУ, последња ствар која нам треба јесте констатација ЕУ да је постојећи Споразум на било који начин угрожен или повређен акцијама Републике Србије“.

ЕУ интеграције битније од Русије

Да су актуелном режиму у Србији „евроинтеграције“ ипак важније од очувања и изградње домаћег тржишта нафтних деривата, видљиво је из понашања социјалиста, чији је амандман и проузроковао акцизну полемику са ЕУ. Наиме, по питању двоструких акциза, конфузном изјавом огласио се и тадашњи министар рударства и енергетике Петар Шкундрић. У први мах министар Шкундрић је тврдио да „није реч о фискалној дискриминацији“, као и то да у „ЕУ не постоји забрана различитих акциза за различите врсте бензина, осим обавезе земаља чланица ЕУ да не од-

ређују акцизе ниже од прописаног минимума“. „Прича о томе да је овом одлуком учињено нешто што се не ради у ЕУ је нетачна и злонамерна. Поготово кад то прича и тумачи неко ко је заинтересован и то још говори као у име ЕУ“, рекао је министар Шкундрић.

Он је на седници Одбора за индустрију Скупштине Србије рекао да Србија „треба да има повећан интерес за НИС“, јер је у том предузећу 49 одсто акција у власништву државе и грађана и у њему је запослено и око 11.000 радника. „Србија треба да испуни преузете обавезе из међудржавног споразума са Русијом, а била би велика штета и ако рафинерија у Панчеву не би радила, јер би велики број људи остао без посла, а то би било лоше за Панчево“, казао је министар Шкундрић (Бета, 14. 2. 2011). Међутим, без обзира на овако „оштар став“, тадашњи министар Петар Шкундрић је истовремено потврдио и да је режим у Србији спреман да попусти под притисцима званичника ЕУ, а све зарад европских интеграција. „Ми ћемо морати, у жељи да не нанесемо штету нашим даљим европским интеграцијама, да прихватимо одлуку ЕУ о акцијама“, признао је министар Шкундрић („Данас“, 18. 1. 2011). Причу да у НИС-у 49 одсто акција имају Србија и њени грађани, те да су полемике о двојним акцијама злонамерне, убрзо је заборавио.

Налог из Брисела увећава цене горива

Због прекомерне сервилности режима у Србији према администрацији у Бриселу, доскорашња министарка финансија Диана Драгутиновић је писменим путем од Европске комисије затражила званичан став о двоструким акцијама за домаће и увозне нафтне деривате. Из Министарства финансија су јавности саопштили да ће „поступити по препорукама Европске комисије, али да ће о детаљима, у смислу Закона о изменама и допунама Закона о акцијама, моћи да говоре тек када добију документ“

(„Блиц“, 27. 2. 2011.). Индикативно је да је готово месец дана било неопходно Европској комисији да званично одговори српским властима и да у писменој форми изрази свој протест. Истовремено је шеф делегације Европске коми-

сије у Београду Венсан Дежер рекао да је „о питању Владе Србије да ли је нови Закон о акцизама на увоз горива супротан ССП-у, вођена обимна кореспонденција и да је ЕУ израдила процену“ (Танјуг, 25. 2. 2011). Он је потврдио да је од режима у Србији затражена промена акциза и да је у разговорима са представницима владе и парламента Републике Србије изражена спремност да се изврше одређене промене.

Месец дана након изјашњења Европске комисије, а два месеца након отварања полемике, потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић је, 22. марта 2011. године, Европској комисији у Бриселу уручио предлог решења за питање двоструких акциза на нафтне деривате. „У име српске владе уручио сам Европској комисији решење за питање акциза на нафтне деривате, који суштински ствари враћа на прошлогодишњи систем, где се не прави разлика између домаћих и иностраних произвођача“, потврдио је Божидар Ђелић (Бета, 22. 3. 2011). Он је изјавио да је „Европска комисија то примила на знање и у идућим недељама ће се око тога огласити“.

И коначно, након пет месеци полемике, Влада Србије је парламенту и званично предложила промену акцизне политике на нафтне деривате, бирајући скупљу варијанту за потрошаче, односно грађане Србије. Уз повећање акцизе од 4,5 динара за литар бензина и повећање од 2 динара за литар дизел горива, продавци ће морати да укалкулишу и ПДВ, што неминовно доводи до „скока“ цене нафтних деривата. Тиме, не само да ће се наставити са пласманом горива лошијег квалитета на тржишту Србије, него ће и цене горива остати убедљиво најскупље у региону.

Руси инвестицијама шаљу одговор ЕУ

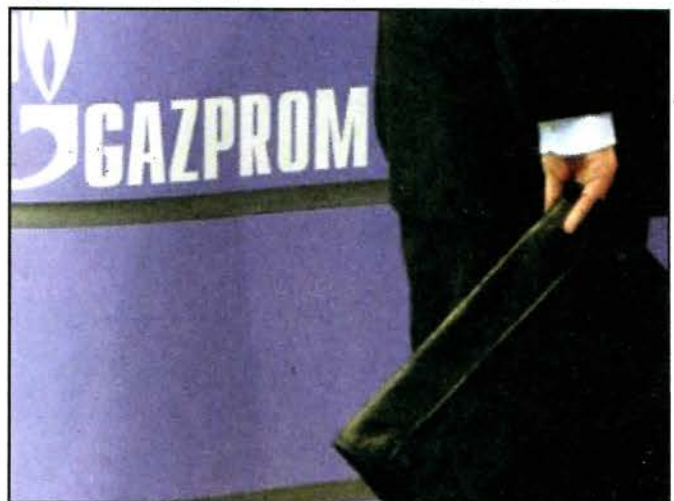
Последња дешавања око диктирања акцизне политике Србије из Брисела, руководство руско-српске Нафтне индустрије Србије (НИС) није желело да политизује, нити критички да коментарише. По усвајању владиног предлога да се акцизне стопе на домаће и гориво из увоза изједначе, из НИС-а је најављено да ће то свакако изазвати „аналогни раст цена дизел горива D-2 и бензина ВМВ 95“. „Ми схватамо неопходност да Србија испуњава услове Споразума о придруживању ЕУ. Ипак, очигледно је да због историјских разлога, рафинерије НИС до краја 2012. године неће моћи технолошки равноправно да конкуришу већ модернизованим рафинеријама земаља ЕУ“, саопштено је из НИС-а (Танјуг, 19. 5. 2011). У тој компанији су изразили очекивање да ће Република Србија и „Гаспромнефт“ обезбедити „услове за реализацију програма евро-

модернизације Рафинерије Панчево и довођења 100 одсто тамошње производње на ниво евро-5, као и за привремено очување на тржишту јефтинијих домаћих врста деривата, поред горива евро квалитета“.

У јануару ове године, када је ЕУ отворила причу о двоструким акцизама, огласио се и директор НИС-а Кирил Кравченко, који је рекао да „проблем разлике акциза опада сам по себи“ и то најкасније до краја 2012. године, када се заврши пројекат модернизације рафинерије НИС-а. Он је објаснио да управо модернизовање рафинерије до евростандарда представља кључни услов интегрисања нафтне привреде Србије у стандарде ЕУ, и да ће у то уложити „више од пола милијарде евра“. „Прелазни период за НИС до 31. 12. 2012. године, до када се наставља са производњом бензина који нису еврокласе, у потпуности се уклапа у оквире шестогодишњег прелазног периода, према Прелазном трговинском споразуму, током кога Србија треба да усклади како захтеве квалитета горива у продаји, тако и акцизну политику, са захтевима ЕУ. Ми ћемо поштовати одлуке владе, иако је очигледно да би повећање акциза на ВМВ 95 и D-2 изазвало и раст цена ових производа“, рекао је директор НИС-а Кравченко („Блиц“, 21. 1. 2011).

Акцизе су цена додворавања Бриселу

И на крају нема дилеме да је Влада Србије, по налогу и уз асистенцију ментора из Брисела, изабрала најскупљу варијанту – изједначавање акцизних стопа на домаће и увозне нафтне деривате. С једне стране, Брисел и режим у Србији овим урушавају ионако урушени животни стандард и куповну моћ грађана Србије, док пак с друге стране озбиљно угрожавају пословање руско-српског НИС-а. Практично Влада Србије свесно и по диктату саботира пословање НИС-а, чиме „гура прст у око“ Руској Федерацији и „Гаспромнефту“, али умањује профит заједничке компаније и дивиденде које по основу акцијског удела у НИС-у могу да се прелију у буџет Републике Србије. Опредељеност власти у Србији да увећа буџетски приход по основу акциза на нафтне деривате, и то на терет горива из домаће производње, крајње је лицемерна ако се има у виду годишња штета од преко 270 милиона евра, коју буџет трпи по основу примене ССП-а са ЕУ. Владина политика „експресног“ пуњења државног буџета заснива се на „скоку“ прихода од акциза, док истовремено драстично опадају царински буџетски приходи. Ако се зна да је нафтногасни аранжман Србије са Руском Федерацијом један од највећих инвестиционих аранжмана у новијој историји Србије, онда је трагично то што тутори из Брисела и даље стратешки креирају фискалну политику у Србији.

Како да млади у Србији покрену свој посао?

- Чињенице о малим и средњим предузећима у Србији • Зашто банкарски воле да вам дају новац за било шта • Шта је исплатива пословна замисао • Могућности за које млади не знају • Димне завесе једног одлазећег режима

Пише: Часлав Кузмановић

Млади су највеће жртве привредног „развоја“ у Србији (ако такав уопште постоји), али и ове цивилизације шпекуланата, која очигледно постоји и којој Тадићев режим упорно тежи.

Скоро 600.000 службено признатих незапослених (октобар 2010) чине око петину радно способног становништва. Половина од тог неславног броја (283.996) припада младима до 34 године старости, то јест онима који би требало да стварају породицу и буду у могућности да је исхране. Ако би се броју незапослених младих додао и број образованих и способних који је напустио земљу немајући воље и стрпљења да слуша лажна обећања режима о новим радним местима – списак незапослених био би далеко већи.

Млади имају и додатни проблем, јер већина пријављених, као и оних који раде на црно, трпе разне облике притисака и малтретирања на послу од стране „газда“ заокупљених првобитном акумулацијом (пљачком) капитала. Газдама је појам друштвене одговорности непознат.

Због тога је један од најважнијих задатака у Србији оспособити најмлађи нараштај да буду добри домаћини, професионалци и предузетници. Само тако неће бити економско робље новог светског поретка.

Бити мајшан, а жив

Економије у транзицији већином су уништиле велика предузећа. Због тога су мала и средња предузећа (МСП) и предузетници прокламовани као окосница транзиционог развоја. Али малима је неопходно пружити *организовану и дугорочну подршку*, и током оснивања и током даљег редовног пословања.

Неопходност ове помоћи проистиче из основних одлика МСП, а то су:

- у власништву су једног човека или мањег броја партнера
- власници су најчешће држављани Србије
- представљају најпогоднији начин за samozapošljavanje и испољавање предузетничких способности, те отварање нових радних места
- углавном су локалног значаја
- имају мало тржишно учешће, тј. релативно мали број купаца
- под извесним условима лако се прилагођавају захтевима тржишта
- управљање је „резервисано“ за власнике предузећа
- имају прилагодљиву организацију без јасне поделе рада и структуре
- величина предузећа је мала у односу на главне конкуренте у одређеној делатности (према обиму продаје, броју запослених, вредности имовине предузећа)
- имају мањак сопствених специјализованих кадрова за поједине сложене пословне функције, од којих је најважнија функција развоја.

Помоћ малима је такође неопходна како не би губили из вида потребу везивања за одговарајуће системе у свету, глобалну поделу утицајних сфера и тржишта.

Важно је и да предузећа избегну лутања када крену трагом разних стратегија домаћег развоја на релацији пољопривреда – индустрија – саобраћај – бањски туризам и слично. А развојна дистанца у односу на оне испред нас стално се увећава.

У одсуству координације са виших нивоа догађаће се и грешке које су нам већ познате. Дуплирају се капацитети, новац се неразумно троши на изградњу сопствених објеката – иако је неискоришћених објеката, опреме и радне снаге у Србији много.

Банке ће вас радо задужити

Млади морају знати да пут од пословне замисли, преко оснивања малог предузећа па до започињања посла није ни лак ни кратак. Најбоље је да започне израдом квалитетног пословног плана.

Пословни план дефинише начин како да се оствари изабрани пословни програм. Он има три сврхе:

1. да будући власници предузећа *непрестано и системски* сагледавају вредност пословног подухвата
2. да увери друге установе (нарочито банке и друге улагаче) да је изабрани пословни програм исплатив
3. да успостави критеријуме за вредновање резултата након што је програм започео, како би се редовним поређењем планираних и текућих делатности препознале невоље пре него што постану нерешиве.

Прву велику грешку у пракси млади чине када се пословни план прави само да би задовољио другу наведену

сврху. Тада се прибавља конфекцијски пословни план, јер је много јефтинији, и то од многобројних приучених мешетара који не пропуштају прилику да будућем предузетнику гарантују добијање потребног новца од кредитора, јер са истим имају „специјалне везе и односе“.

Тужна је истина да се банкарски чиновници много не брину за квалитет пословног плана приликом његове провере. Банкарци ће дати кредит ионако обезбедити на више начина, а најчешће хипотеком на постојећу имовину будућег предузетника, у *трострукој* вредности одобреног кредита. У најбољем случају банка проверава да нема формалних недостатака и очигледних рачунских грешака.

Постоји још један разлог за такво поступање банкарских радника. У условима ненормално великог броја банака, тј. вишка финансијског капитала, велика је јагма за онима који имају намеру да се задуже. Чак и плате банкара у великој мери зависе од износа укупно упосленог капитала банке. То је истина иза лаких кредита, а не да је ваш посао препознат као поуздан.

Шта је стварна пословна рачуница

Млади ће се ретко позабавити претпоставкама на којима се заснива финансијски план пројекта, а од тога зависи финансијски и оперативни смисао покретања посла, као и могућност повраћаја позајмљеног новца.

А кључне претпоставке целе рачунице јесу 1) брзина оптицаја уложеног новца, тј. трајање репродукционог циклуса, као и 2) претпоставка да ће се током трајања пројекта *наставити* улагање дела добити и то са *истом*, пројектованом исплативошћу.

Да се не лажемо, управо је ове две претпоставке и најтеже претворити у стварност. Поготову у привреди преоптерећеној кашњењем у измиривању међусобних обавеза између тржишних субјеката. Кашњење државе у измирењу обавеза према привреди износи и до астрономских 300 дана, а уобичајен рок плаћања великих трговинских ланаца је између 180 и 250 нехуманих дана.

Због свега наведеног, од непроцењиве је вредности стручна и институционализована помоћ будућем предузетнику у изради доброг, тј. *остваривог* пословног плана. То је пословни план који садржи у себи и симулацију разних неповољних ситуација (смањење цене производа, повећање цене материјала и сл.) како би се исправно утврдиле границе исплативости посла и у нежељеним случајевима.

Бирократа жели да се намири

Под претпоставком да је претходна ситуација успешно превазиђена, будућег младог предузетника чекају бројне административне потешкоће. Национална алијанса за локални економски развој (NALED) уз истраживачки ангажман Фонда за развој економске науке (ФРЕН) препознала је *преко 200 непотребних административних процедура* које представљају терет за предузеће.

Непотребне процедуре ометају улазак новог предузећа на тржиште, а додатни трошкови оптерећују постојећа предузећа.

Детаљи извршених истраживања се публикују у такозваним „сивим књигама“, а за ову прилику довољно је рећи да се ради о непотребно утрошеним милијардама динара на националном нивоу. Колико је режиму стало до

унапређења предузетништва, најбоље говори податак да је од 75 препорука „Сиве књиге“, до средине 2010. спроведено само шест, док је десет делимично спроведено (или је спровођење у току).

Градске и општинске управе би морале да се много активније укључе у овај процес.

Произведено се мора и продати

Сви су чули од опсенара за израз „маркетинг план“, али ретко ко од новопечених „стручњака“ објашњава колико се овај део пословног плана заиста бави важним питањима.

Знате ли колика је производња у земљи; колико и ко купује; које су потребе и жеље вашег претпостављеног купца; који купци нуде најбоље резултате; са каквим ценама наступити; која је доступност постојеће трговачке мреже и расположивост других путева до купаца? Знате ли обим и својства конкуренције или близину конкурентских фирми? Које начине оглашавања користити и колики су им трошкови?

Све ове одговоре, неопходне за опстанак и развој малог или средњег предузећа, предузетник не може прикупити без активне помоћи државе и њених установа, као што су Институт за истраживање тржишта, базе података Привредне коморе и других.

Држава је такође незамењив чинилац проширења тржишта склапањем међународних уговора и споразума на бази реципроцитета. Новчаним подстицајем од стране државе, учешћем у стварању

информационе инфраструктуре и бизнис инкубатора, информационог центара и гроздова (кластера), битно би се повећале могућности малих и средњих предузећа за успешан раст и развој.

У нормалној земљи, предност би се морала дати онима који унапређују квалитет производа и пословања, уводе иновације, запошљавају већи број људи, а не припадницима одређене политичке странке.

Како да се посао испили

Пословни инкубатори имају за главни циљ да будуће предузетнике унапред обуче основним пословним вештинама, а када постану чланови, да им се помогне у економским, правним и књиговодственим пословима, пословним саветовањима и надгледањем њиховог бизниса – све док га успешно не развију. Овим путем се почетни трошкови посла битно умањују, што је важно за целокупно даље пословање.

Неколико градова у Србији је већ отворило пословне инкубаторе, па је сад могуће и вишеструко корисно ову праксу проширити *на што већи број локалних самоуправа*, разменом искустава и информација.

Пословно-технолошки инкубатор техничких факултета у Београду је добар и посебан пример делатне улоге факултета у започињању сопственог посла студената.

Пројекат „Плато Србија“, чији је један од носилаца Привредна комора Србије, такође је пример како се у једно сажимају пословна мрежа, метод, тимски рад и пројекат. Циљеви овог пројекта су: повећање пословних резултата малих и средњих предузећа; подстицање духа иновација; повећање конкурентности МСП и подстицај локалног развоја; пренос знања и искуства; размена искуства; оспособљавање власника и руководиоца МСП за анализу, планирање развоја и контрола управљања; повезивање МСП са другима ван земље...

За наше предузетнике може бити интересантна пракса и искуство тзв. „еуро-инфо“ центара, који постоје дуже од двадесет година и који су основани ради подршке малим и средњим предузећима.

Битна поука у вези са поменутиим центрима је да су хоризонтално повезивање на локалном нивоу и поруке према врху власти подједнако важне као и оне које стижу од стране државе.

За предузетнике у Србији важни су пре свега одговори на питања: који су могући партнери (купци, продавци, добављачи, банке, трговинска и друга удружења), какви су услови пословања, важећи правни прописи у области формирања предузећа (режимима трговине, стандарда итд), као и мере које се предузимају у подстицању рада малих и средњих предузећа (извозне субвенције, пореске олакшице, инвестиционе могућности, истраживање и развој).

У условима постојања „инфо-центра“, за прикупљање свих ових података, непотребни су посредници, путовања и још много тога што смањује трошкове отпочињања сопственог посла.

Гроздови су важни

Гроздови (у новомовору: кластери) су модел умрежавања предузећа, где се на флексибилан начин покреће развој МСП и на тим основама подстиче економски развој на локалном и регионалном нивоу.

Замисао развоја гроздова је помало сложена за неупућене. Због тога се може остварити само уз *истовремену сарадњу представника власти, фирми као кандидата за грозд, финансијских установа, установа за обуку и других организација.*

Непосредна претходница развоју грозда су инкубатори, и тамо где постоје искуства са инкубаторима, гроздови се заиста брзо развијају. Стечена искуства развоја гроздова се могу пренети у домаћу праксу из развијених земаља окружења. Гроздови могу да повежу технологије, индустрије и уопште економију двају региона или чак више регија из више земаља.

Влада и асоцијације (коморе, удружења) битно помажу развоју гроздова кроз *успостављање веза, односа и дијалога*, тако да настаје сарадња међу предузећима и између мрежа малих предузећа, јавног сектора и невладиних организација, са свим благотворним резултатима таквог умрежавања.

Мала и средња предузећа у Србији

Велике могућности постоје, али се мора бити и свестан посебног стања у којем је привреда Србије последњих пар година – да се млади не би уљуљкали и пропустили да дају све од себе у мисији од које им зависи судбина.

Рецимо, криза српске привреде одразила се на обим и структуру кредита одобрених малим и средњим предузећима у 2010. години. Из извештаја Министарства економије и регионалног развоја види се да је кредите за ликвидност користило 14.623 мала предузећа у укупном износу од 263.451.741 евра, и 1.995 средњих предузећа у укупном износу од 341.731.343 евра.

У истом периоду, кредите за инвестиције је користило 1.376 малих предузећа у укупном износу од 74.368.504 евра и 287 средњих предузећа, у укупном износу од 75.132.114 евра.

Уочљиво је да *преовлађују кредити за ликвидност у износу на кредите за инвестиције* – како по броју малих и средњих предузећа која су их користила, тако и по суми која је у те сврхе употребљена. То показује недостатак капитала за редовно пословање и непостојање развојног амбијента у земљи.

Логично је упитати се који су уопште ефекти мера одлазеће Цветковићеве владе. Свакога дана се у Србији, за

осам радних сати, угаси односно престане да ради око 20 предузетничких радњи. Последњих месеци је за неколико стотина већи број затворених од броја отворених занатских радњи.

Потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа Србије, Драгомир Ракић, основни узрок таквом стању види у кризи која истрајава, али и високим дажбинама које се плаћају држави по разним основама. Такође тврди да и „ово ново што се отвара, то је отворено форме ради, да би се конкурисало за нешто“.

Званични подаци Агенције за привредне регистре потврђују тренд гашења пословања, не само код предузетника, већ и код малих и средњих предузећа.

У августу 2010. године је основано 589, а угашено 1.273 привредна друштва. Истог месеца основана су 2478 предузећа а угашена 2.840. У октобру 2010. основано је 543, а угашено 875 привредна друштва. Предузетничких радњи отворено је 2.569, а затворено 2.626.

Питање је може ли Србија да учини пословну климу за предузетнике и мале фирме подношљивијом, јер на тај начин унапред отклања могуће социјалне проблеме.

Криза захтева прилагођавање. Ако је неопходно, неке дажбине треба и смањити. Погрешно је мислити да повећање дажбина попуњава мањак у државној каси. То се никада не дешава. Ако се угасе мала и средња предузећа, држава ће у будућности имати још више проблема са сопственим финансирањем.

У Унији послодаваца учили су тенденцију да новоотворене фирме немају запослених или имају тек једног. То значи да се отварају само да би неке друге фирме, које су неликвидне или у проблемима, покушале да пребаце неки део своје имовине или новчана средства, пре него што буду затворене или оду у стечај.

Податак који недвосмислено одсликава стање малих и средњих предузећа на тржишту је тај да свега 10,45 одсто малих и средњих предузећа зараде исплаћује на време, а да око 15 одсто има кашњења дужа од три месеца.

Јасне могућности и режимска замајавања

Постоји домаће знање о корисним начинима учешћа државе при оснивању и развоју МСП, постоје бројне стратегије за повећање броја запослених, смањење сиромаштва, планови развоја овога или онога... Али армија незапослених и осиромашених се непрестано увећава.

То заправо значи да је економски понор *много дубљи* него што режим сме и да наговести. Уједно нам и доказује да без нових улагања и поновне индустријализације нема стварног напретка.

Шта у оваквим условима значи мера режима да *на годину дана ослободи од дажбина* предузећа која запосле или пријаве већ запослене, а досад непријављене раднике? У економском смислу вероватно скоро ништа. Овој мери насешће само мање лукаве „газде“, који нису свесни да откривањем непријављених радника дају сигнал властима за неке будуће контроле и казне.

Они који буду примљени посредством ових мера, биће и отпуштени када прође њихово временско трајање. Створиће се једногодишњи привид напретка и смањења незапослености. Управо тај привид је неопходан режиму пред скоре изборе.

У политичком смислу, ова мера у суштини значи прикупљање гласова. Али и још нешто. Главни циљ је заварати и отупети оштрицу незадовољства, пре свега младих.

Оно што плаши сваки режим, чија је једина стварна намера даљиостанак на власти, јесте снага, знање и радикализам младости у разрешавању онога „што се више трпети не може“.

Али младост може добити ту политичку и биолошку битку само ако употреби знање, мудрост и истрајност. А нема лепшег и већег изазова него бити свој домаћин.

Режим Бориса Тадића и „Фиат“ обманули грађане Србије

Кредит за пеглање фијаска „Фиата“

- Како „Фиат група“ из Торина није била у стању да испуни договорену обавезу инвестирања у Крагујевац, а како се ближе избори у Србији, одлучено је да се заједничка компанија „Фиат аутомобили Србија“ задужи за износ од 500 милиона евра. Без обзира што је држава до сада претплатила „Фиат“, Влада Србије је издала гаранцију за део кредита у висини од 200 милиона евра

Пише: Иван Нинић

Како време полако одмиче, аранжман Републике Србије са италијанским „Фиатом“ из Торина или, како су га поједини челници режима у Србији својевремено називали, „послом века“, дефинитивно се претвара у „превару века“. То најбоље илуструје потез Владе Србије, којим је 2. јуна 2011. године усвојен Предлог закона о потврђивању уговора о гаранцији кредита, вредног 200 милиона евра. Наиме, потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић, гувернер Народне банке Дејан Шошкић и министар економије и регионалног развоја Небојша Ђирић потписали су 16. маја у Луксембургу, са потпредседником Европске инвестиционе банке (ЕИБ) Дариом Сканапјеком и генералним директором компаније „Фиат аутомобили Србија“ Ђованијем де Филиписом, уговоре вредне укупно 750 милиона евра. Износ од 250 милиона евра је намењен финансирању малих и средњих предузећа, а износ од чак 500 милиона евра је предвиђен за проширење капацитета фабрике заједничке компаније „Фиат аутомобили Србија“ у Крагујевцу. Влада Србије је прихватила да држава буде гарант за враћање 200 милиона евра код ЕИБ, док су „Фиат“ из Торина и италијанска Агенција за осигурање послова обезбедили гаранције за преосталих 300 милиона евра.

Што се тиче рокова отплате, за кредит вредан 150 милиона евра дефинисан је рок отплате од 10 година са грејс периодом од 4 године, док ће се други кредит, од 50 милиона евра, враћати 8 година, са грејс периодом од 2 године. У образложењу за давање гаранције Влада Србије је навела да ће камату ЕИБ-а чинити: фиксна каматна стопа коју на годишњем нивоу утврђује ЕИБ и варијабилна каматна стопа, која је на годишњем нивоу једнака шестомесечном еурибору, плус или минус распон који одређује ЕИБ. Поводом потписивања спорног кредитног уговора, министар

економије Небојша Ђирић је дословце рекао да ово показује да се пројекат „Фиата“ приближава крају и да се може очекивати нови модел аутомобила до краја 2011. године. „Уговор о кредиту за Фиат довољно говори о озбиљности пројекта и највећи део тог новца биће инвестиран ове и почетком следеће године у завршетак целокупне инвестиције Фиата у Крагујевцу, која би требало да износи око милијарду евра“, објаснио је министар Небојша Ђирић.

Кредит није био предмет уговора

Одлука руководства „Фиат аутомобила Србија“ (ФАС) да ову компанију код ЕИБ-а задужи за износ 500 милиона евра (без камате), несумњиво представља најбруталнији вид обмане Републике Србије и свих њених грађана. Ни једном једином одредбом уговора о заједничком улагању „Фиата“ и Републике Србије у фабрику „Застава“, који је Влада Србије обелоданила, не предвиђа се кредит као инструмент инвестиције. То може да потврди преко 100 новинара, сниматеља и извештача који су 29. септембра 2008. године у Београду присуствовали свечаном и гламурозном потписивању уговора између представника Републике Србије и „Фиат групе“ из Торина. Тада је уговором предвиђено да „Фиат група“ са 67 одсто, а Република Србија са 33 одсто акцијског удела, уз уписан основни капитал од 300 милиона евра, оснују заједничку компанију под називом „Фиат аутомобили Србија“ (ФАС). „Фиат“ се обавезао на улагање почетне инвестиције од 700 милиона евра, док је учешће Републике Србије дефинисано на износ од 200 милиона евра. Држава се обавезала да ће своје обавезе измирити са 200 милиона евра у новцу, а преосталих 50 милиона евра кроз пореске олакшице „Фиату“.

Данас, две и по године након потписивања уговора, очигледно је да су уговорени услови, или бар оно што је од септембра 2008. године перманентно презентовано јавности, претрпело драстичне измене на штету Републике Србије.

Целокупна инвестиција „Фиат групе“ имала би тада другачији „тоналитет“ да се знало да ће Италијани практично уложити свега 99,4 милиона евра, а да ће преосталих 600 милиона евра претежно бити обезбеђено из кредитних извора финансирања. Међутим, да је таква чињеница благовремено обелодањена, онда би предизборна и режимска еуфорија изазвала револт и бес грађана Србије. Прикривено је да ће заједничко предузеће „Фиат аутомобили Србија“ бити кредитно оптерећено и то пре отпочињања производње најављеног новог модела „Фиата“. То ће у великој мери утицати и умањити профит ФАС-а, а самим тим и дивиденде које би требало да се слију у буџет Републике Србије по основу 33 одсто акцијског удела државе у ФАС-у. Сем тога, режим у Србији је на самом старту италијанској „Фиат групи“ дао невероватне подстицаје и „поклончиће“, за које се верује да до сада ниједан инвеститор нигде у свету није добио. „Фиату“ су поклоњени погони фабрике „Застава“, 67 хектара земљишта (уз обавезу обез-

беђења додатних 70 хектара), државне субвенције за новозапослене раднике, као и субвенције при продаји аутомобила „Пунто“.

„Фиат“ и хронологија обмане

Подсећања ради, први проблем око трансфера новца из Торина у Крагујевац јавио се непуних пола године након што је крајем септембра 2009. године потписан спектакуларни уговор о инвестицији „Фиат групе“. Рок за уплату оснивачког улога од 200 милиона евра у компанију „Фиат аутомобили Србија“ био је дефинисан до 31. марта 2009. године, али је почетком 2009. године пролонгиран до краја године, уз изговор светске економске кризе. Како се крај године приближавао, а „Фиат“ није био у могућности да испуни своју обавезу, 20. децембра 2009. године потписан је нови анекс уговора. Уплата од 200 милиона евра предвиђена овим анексом уговора је преполовљена на два дела и то уз обавезу уплате 100 милиона до краја године, а преосталих 100 милиона евра током 2010. године. Први део од 98 милиона евра (раније sukcesивно уплаћиван износ до непуна 2 милиона евра), „Фиат група“ је коначно на рачун заједничке компаније ФАС уплатила 29. децембра 2009. године. Како се ближио крај 2010. године, а „Фиат група“ је игнорисала своју обавезу, са новим корекцијама огласио се тадашњи министар економије Млађан Динкић. У децембру 2010. године министар Динкић је најавио да ће „Фиат група“ своју обавезу дуга од 100 милиона евра за оснивачки капитал измирити током 2011. и 2012. године! Дакле, првобитна обавеза „Фиат групе“ је од септембра 2008. године пролонгирана чак до 2012. године!

Мизерна улагања „Фиат групе“

Веома је индикативно да нико из Владе Србије до сада није изнео прецизне информације у погледу чињенице колико новца је, закључно са мајем 2011. године, „Фиат група“ из Торина инвестирала у предузеће „Фиат аутомобили Србија“. Енигма је колико је новца, према уговору, до сада „Фиат група“ остала дужна Србији, као и то колико износе укупна улагања и подстицаји Републике Србије у заједничку компанију. Још крајем децембра 2010. године новинар „Велике Србије“ покушао је званично да дође до ових информација у Министарству економије и регионалног развоја. У споменутој институцији већ 6 месеци одбијају да одговоре на постављена питања. Међутим, ако се погледају подаци које води Агенција за привредне регистре, до сада су евидентирани три улагања Републике Србије у ФАС. Држава је 14. 10. 2008. године уплатила у ФАС новчани капитал, прво 231 милион евра, затим 3. 6. 2009. године износ од 495.000 евра, док је 22. 12. 2009. године из-

вршена предаја неновчаног капитала (некретнине и опрема) у вредности од 49 милиона евра. С друге стране, по основу улагања „Фиат групе“ у ФАС, до сада је евидентирани износ уплате од свега 99,4 милиона евра.

Без обзира на сва досадашња пролонгирања, „Фиат група“ из Торина практично уопште није испунила своју обавезу из уговора о улагању са Републиком Србијом у заједничко предузеће „Фиат аутомобили Србија“. Србија је уложила скоро 281 милион евра и полаже право на 33 одсто акцијског удела, а „Фиат група“ је уложила свега 99,4 милиона евра и у заједничкој компанији већ две и по године полаже право на 66 одсто акцијског удела. Због тога се овде намеће елементарно и сасвим логичко питање да ли је у било којој озбиљној земљи на свету могуће бити већински власник компаније на овакав начин, како то формално јесте „Фиат група“?

Улога кредита од 500 милиона евра

Да је инвестиција „Фиат групе“ из Торина крајње неозбиљна и срачуната искључиво на крајњу штету и превару Републике Србије и њених грађана, сведоче демагошке изјаве челника Владе Србије, који у целокупној причи желе да приграбе што већи број гласова на изборима. Без обзира што две и по године „Фиат“ није показао интересовање и вољу да доврши започете инвестиције у складу са обавезама из потписаног уговора, доскорашњи министар Млађан Динкић је својевремено износио нова обећања. Наиме, у септембру 2010. године, министар Динкић је рекао да ће „Фиат“ у 2011. години „директно инвестирати у Крагујевац скоро 600 милиона евра“! То намеће питање како „Фиат“ две и по године није био у стању да уплати преосталих 100 милиона евра, а сада ће одједанпут уплатити 600 милиона евра. Одговор на ово питање крије се на почетку саме приче, а то је да је „Фиат група“ из Торина разрадила „паклени план“ обмане који јавност није била у прилици да сагледа све до маја ове године, односно до момента када је ЕИБ одобрила кредит од 500 милиона евра! Суштина је заправо у намери „Фиата“ да преузете обавезе инвестирања реализује путем кредита који је стављен на терет новооснованом предузећу „Фиат аутомобили Србија“.

Шта се крије у позадини? Избори!

На овакав сценарио квази-инвестирања из Торина, а кроз касу Европске инвестиционе банке и преко грбаче грађана Србије, режим у Србији је пристао јер се налази у „предизборном лавиринту“. Најављени долазак „Фиат групе“ у Републику Србију и потписивање тзв. „меморандума о разумевању“, био је свакако централна тема у кампањи за парламентарне изборе 2008. године. Ова тема је донела победу коалицији странака под називом „За Европску Србију-Борис Тадић“ и осигурала још један председнички мандат Борису Тадићу. Како у наредном периоду у Србији предстоје парламентарни избори, намера Демократске странке је да се управо фокусира на привидан „резултат“ раније датог обећања и да максимално политизује нови „Фиатов“ модел, који би са фабричке траке требало да сиђе крајем 2011. године. Због тога је Влада Србије пристала да се компанија „Фиат аутомобили Србија“ задужи за 500 милиона евра. Због тога је Влада Србије без затезања одобрила гаранцију ФАС-у, према којој ће, у случају краха очекиване производње и продаје аутомобила, грађани Србије вратити део кредита у износу од најмање 200 милиона евра. Једноставно, то је резултат перфидне политике „Фиат групе“ из Торина и цена прљаве изборне трке у Србији.

Тајкуни „врте“ где бургија неће...

- Да су надлежни органи показали мало више воље за доследном применом постојећег Закона о финансирању политичких странака, доношење новог закона би у потпуности било беспредметно. Ни у једном случају до сада Агенција за борбу против корупције није спровела озбиљан мониторинг и праћење трошкова локалних кампања на терену са цифрама које су унете у финансијске извештаје странака
- Опште је распрострањено мишљење у Србији да политичке странке примају и троше много више новца него што се приказује у њиховим књигама и извештајима. Ова ситуација добија посебно на значају током изборне кампање – наводи се у последњем извештају ГРЕКО-а.
- Примера ради, у 2008. години Томислав Николић, његова незапослена супруга Драгица, синови Радомир и Бранислав, „донирали“ су СНС-у 1,4 милиона динара.

Пише: Иван Нинић

У склопу тзв. „европске агенде“, коју слепо следи актуелни режим, наша држава ће, након парламентарне расправе, добити нови „фикус“, односно нови Закон о финансирању политичких активности. „Доношење предложеног закона представља испуњење обавезе Републике Србије у процесу европских интеграција и стицања статуса кандидата за чланство у Европској унији“, дословце се наводи у образложењу текста предложеног закона. Реч је о још једном наметнутом решењу које ће бити тешко применљиво у пракси, а које је пре уласка у српски парламент прошло кроз руке „рецензентата“ из Европске комисије и Венецијанске комисије Савета Европе. Све њихове сугестије уграђене су у сам текст предлога закона, а кључну улогу при његовом писању имале су препоруке ГРЕКО-а (Група земаља Савета Европе за борбу против корупције).

Наиме, ГРЕКО је на својој пленарној седници 29. септембра 2010. године усвојио **10 препорука** у погледу финансирања политичких странака, које су потом прослеђене Србији. Препоруке су усвојене 1. децембра 2010. године у Скупштини Србије, а за њихову имплементацију остављен је рок од 18 месеци. Према ставовима ГРЕКО-а, материја финансирања политичких странака је пуна „рупа“ и треба је преуредити на бољи и свеобухватнији начин. Рокови за израду финансијских извештаја и њихово обелодањивање, лимити донација, ревизија трошкова политичких активности, јачање контролних механизма, продужење рокова за прекршајну одговорност – само су неке од „болних“ тачака на које ГРЕКО ставља акценат. Независно од тога да ли су све препоруке ГРЕКО-а квалитетне и сврсисходне, досадашњи ефекти примене Закона о финансирању политичких странака из 2003. и 2008. године су заиста поражавајући.

Како се финансирају странке?

Према званичној статистици, у Србији је тренутно регистровано **77** политичких странака, од којих свега **20** странака за свој рад добија новац из буџета Републике Србије. Нешто већи број странака се финансира из буџета јединица локалне самоуправе, а један број на изборима опште није освојио довољан број гласова да би могао да буде финансиран из јавних средстава. Буџетска издвајања за финансирање странака које имају своје посланике износе

0,15 одсто укупног буџета државе, а издвајања за странке које имају одборнике у локалном парламенту износе **0,1** одсто буџета јединице локалне самоуправе. Распон укупних буџетских издатака за финансирање политичких странака креће се од **6 до 9** милиона евра годишње, а у 2010. години за ту намену је издвојено **6,6** милиона евра. За финансирање странака у изборној кампањи издваја се **0,1** одсто буџета Републике (од **4 до 5** милиона евра), **0,05** одсто буџета јединице локалне самоуправе и покрајине.

Осим јавних (буџетских) извора финансирања странака, законска регулатива прописује да странке у Србији могу да прикупљају средства и од приватних извора. Такви извори финансирања су: чланарине, прилози (донације) физичких и правних лица, задуживање код банака, приходи од продаје публикација, приходи од страначке имовине и легата. Нови закон предвиђа двоструко већи лимит средстава која ће странке убудуће моћи да прикупе од својих донатора. Једно правно лице на годишњем нивоу, странци ће максимално моћи да донира **200**, а физичко лице **20** просечних месечних зарада. Према званичној статистици, просечна нето зарада у Србији априла 2011. године износила је **39.298** динара. Сваку донацију која је већа од једне просечне месечне зараде, странке су у обавези да јавно објаве на свом веб-сајту. Без обзира на ова два вида легалног финансирања, новац који се прикупи на тај начин није довољан многим странкама за подмирење тро-

шкова изборних кампања и то примећују и у ГРЕКО-у: „Опште је распрострањено мишљење у Србији да политичке странке **примају и троше много више новца него што се приказује у њиховим књигама и извештајима**. Ова ситуација добија посебно на значају током изборне кампање“, дословце се наводи у последњем извештају ГРЕКО-а.

Фамозни извештаји

Ако странке у својим финансијским извештајима приказују пријем и утрошак знатно мање количине новца од реалног, онда то свакако наводи на закључак да се извештаји „штимују“, да се новац прима у готовини („на руке“) и да фактуре страначких активности доспевају на плаћање прикривеним фирмама и појединцима. Интересантно је да је, пре новог поступка пререгистрације странака, који је спроведен 2010. године у Србији било регистровано око **500** политичких странака, од којих је само њих **30** поднело финансијски извештај. Против странака које нису поднеле финансијске извештаје, још 2004. године, поднето је **268** прекршајних пријава. Нажалост, ниједна од ових пријава није доживела судски епилог, што само илуструје јавашлук који влада у сегменту казнене политике, када је реч о раду политичких странака у Србији. Иначе, у јануару 2010. године, Агенција за борбу против корупције је преузела надлежност контроле финансијских извештаја странака од Одбора за финансије Скупштине Србије и Републичке изборне комисије (РИК). Ова два тела никада нису била кадровски оспособљена за контролу финансијских извештаја.

Шта раде контролори?

Нова надлежност подношења кривичних и прекршајних пријава у домену неправилности које се уоче приликом контроле финансијских извештаја странака, поверена је Агенцији за борбу против корупције и Државној ревизорској институцији (ДРИ). У протеклом периоду ДРИ није извршила ревизију ни код једне странке, уз образложење да јој недостају кадровски капацитети и уз наговештаје да ће ревизори посетити партије „једног дана“. Што се тиче Агенције за борбу против корупције, ова институција је током 2010. године извршила контролу финансирања **5** изборних кампања на локалу, које су у тој години одржане. Након ове контроле, Агенција је поднела **6** прекршајних пријава против странака које нису доставиле извештаје о финансирању изборних кампања. Међутим, нико

није поставио питање одакле појединим странкама стотине хиљада евра које су, у периоду од 2008. до краја 2010. године, утрошиле у кампањама за све поновљене локалне изборе широм Србије. За тај период Агенција за борбу против корупције није вршила мониторинг изборних кампања у погледу упоређивања стања на терену са стањем и цифрама које су унете у финансијске извештаје.

Ако је познато да је Агенција са радом почела 1. јануара 2010. године, онда је мониторинг и озбиљну контролу било могуће спровести за период 2009. и 2010. године. Осим папрено скупе медијске пропаганде преко билборда, новина, ТВ и радио станица, гласачима су дељени: **шпорети, фрижидери, штапови за пецање, наочаре, сточна храна, стока, обућа, одећа, огрев, животне намирнице за исхрану и личну хигијену...** За овакве поступке нико није положио рачуне, нити су идентификовани „донатори“ и вредност ових „поклончића“, с обзиром да се надлежни нису бавили својим послом. Агенција је недавно јавно обелоданила годишње финансијске извештаје и извештаје о донацијама за 2010. годину, које су јој доставиле **23** политичких странака. Извештаји о донацијама појединих политичких странака су празни, што формално указује да те странке нису имале донаторе и да су им за редован рад била довољна буџетска средства и средства приходована по основу чланарине. У својству физичких лица која су донирала новац, у извештајима неколицине странака наводе се имена функционера, посланика, одборника, чланова и симпатизера. Поједине странке су приказале примљене донације од правних лица која се баве различитом врстом делатности, а што је нарочито специфично са становишта сукоба интереса.

Фантомско финансирање „напредњака“

Сукоб теорије и праксе и јавашлук у финансирању политичких активности можда на најбољи начин илуструје пример Српске напредне странке (СНС). Нетранспарентно финансирање „напредњака“ изузетно је долазило до изражаја током локалних изборних кампања у периоду од краја 2008. до 2010. године. СНС је трошила драстично више новца него што је у финансијским извештајима јавно приказивала, те није јасно из којих извора финансирања је тај новац обезбеђен. Одговор свакако треба тражити у чињеници да је тајкун Милан Беко јавно био у посети Томиславу Николићу приликом његове симулације штрајка глађу. Одговор на ову дилему надлежни органи треба да потраже и код Николићевих пријатеља: Мирослава Мишковића, Ђорђа Ницовића и др. Опште је познато да СНС није учествовала на последњим парламентарним изборима који су одржани 2008. године, јер тада није ни постојала, па самим тим нема право на јавно, месечно финансирање из бу-

цета Републике Србије. Међутим, из финансијског извештаја за 2010. годину види се да је СНС пријавила приходе од **20,6 милиона динара**, што је двоструко више него у 2009. години.

У 2010. години СНС „бележи“ свега **7 донација** од правних лица, у висини од **610.005 динара**, међу којима је и предузеће „Ауто Кобест“ из Младеновца, са донацијом од **300.000 динара**. Ово предузеће је преко власничке структуре повезано са предузећем „Кобест“ из Младеновца, у коме је новембра 2010. године полиција ухапсила **7 особа** и то због сумње да су фирму оштетили за **1,5 милион евра**, а мале акционаре за **500.000 евра**!

Када је реч о донацијама физичких лица, односно страначких функционера и симпатизера, СНС је у 2010. години по том основу приказала приходе од **13,9 милиона динара**. Примера ради, на списку донатора са донацијом СНС-у од **290.100 динара** налази се Горан Веселиновић, власник фирме „Профајлер тим“. Индикативно је да је управо ова фирма након победе СНС-а у општинама Земун и Вождовац, по основу пословног односа са споменутим општинама, за годину дана инкасирао приход од **8,4 милиона динара**! Примера ради, у 2008. години, Томислав Николић, његова незапослена супруга Драгица, синови Радомир и Бранислав, „донирали“ су СНС-у **1,4 милиона динара**. Заменик председника СНС-а Александар Вучић је тек недавно јавно признао да је сав новац у странку „донео Томи-

слав Николић, али да је закон такав да није могао да упише своје име, па је морао да наведе чланове породице“ („Инсајдер-Б92“, 16. 5. 2011). Међутим, Вучић јавности није објаснио из којих извора је Николић у просторије СНС-а, како рече, „донео“ **1,4 милиона динара**. Чињеница је да Николићева посланичка плата износи **130.000 динара**, да му је то званично једини извор личних прихода. То значи да је за „донацију“ од **1,4 милиона динара** морао да издвоји скоро **11 посланичких плата**, под условом да тих **11 месеци** не потроши ни један једини динар.

„Претакање“ из државне касе у касу ДС-а

Пример нетранспарентног финансирања Српске напредне странке треба да буде својеврстан тест, како Агенцији за борбу против корупције, тако и правосудним органима. Међутим, у минулом периоду надлежни су били толерантни према „напредњацима“, па је тешко поверовати да ће ову странку у драстичној мери дотаћи било који казни механизам новог Закона о финансирању политичких активности. С друге стране, не треба игнорисати чињеницу о нетранспарентном и коруптивном финансирању странака режима попут водеће Демократске странке.

Извештај о примљеним донацијама ове странке за 2010. годину указује на озбиљан проблем који позитивни прописи третирају као сукоб интереса. Списак правних лица која су донирала ДС садржи називе **13 предузећа** и укупан прилив по том основу од **20,1 милион динара**. Највећи донатори ДС-а су „Multicom group“ (**4,3 милиона динара**) и „Direct media“ (**4,2 милиона динара**), иначе фирме у сувласништву градоначелника Београда и потпредседника ДС-а Драгана Ђиласа. Ова предузећа представљају „проточни бојлер“ за згртање десетина милиона евра из јавних предузећа и државних органа по основу пружања маркетиншких услуга. У том смислу „донирање“ од стране Ђиласевих фирми представља перфидно „претакање“ новца из државног буџета и јавних средстава у страначку касу ДС-а. А да се у Србији доследно примењују комплементарни антикорупцијски прописи, онда на ову појаву надлежни државни органи не би остајали пасивни и неми.

Нови закон је нови фикус

Нажалост, веома је тешко очекивати да ће нови Закон о финансирању политичких активности донети било шта револуционарно на политичкој сцени Србије, када је реч о кажњавању одговорних за нетранспарентно финансирање странака. Под притиском и менторством „спољашњег фактора“, кршење новог закона и прикривање партијских донатора по први пут се третира као кривично дело. За незаконито прикупљен износ до **1,5 милион динара** запређена је казна затвора од **3 месеца до 3 године**, а за износ који прелази **1,5 милион динара**, запређена казна је од **6 месеци до 5 година**. У таквим предметима поступаће Тужилаштво за организовани криминал и предвиђено је да се све незаконито стечене „донације“ аутоматски одузму. У домену прекршајне одговорности, због кршења закона и процедуре финансирања странака, за странке и правна лица (донаторе), запређене су новчане казне у распону од **200.000 до 2 милиона динара**, а за одговорна лица у распону од **50.000 до 150.000 динара**. Без обзира на казнене одредбе, стиче се утисак да нико на политичкој сцени Србије не страхује од новог закона, а нарочито не страхују режимске странке. Због чега? Можда управо због чињенице да у Србији нико није кажњен по Закону о финансирању политичких странака који је донет још 2003. године. Дакле, јуче, данас или сутра – фикус је увек фикус!

Да ли ће Тадићев режим и Мирослав Мишковић изиграти закон?

„Макси“ комбинације...

Вест да белгијска компанија „Делез“ још увек није преузела трговински ланац „Макси“, који је од Мирослава Мишковића купила још почетком марта ове године, збунила је домаћу јавност. Наиме, испоставило се да „Делез“ још увек није добио неопходну сагласност за преузимање „Максија“ од Комисије за заштиту конкуренције. Према објашњењу Комисије за заштиту конкуренције, испоставило се да „пријава о концентрацији не садржи довољно релевантних података на основу којих може адекватно да процени стварну јачину учесника у концентрацији, њихове конкуренте и учешће истих на тржишту, као и могуће структурне промене, посебно након уласка таквог учесника светског формата као што је ‘Делез група’“.

У својој одлуци да настави даљи поступак издавања сагласности за преузимање, Комисија је навела да се концентрација заснива на Уговору о трансакцији који је закључен 2. марта 2011. године и има за предмет стицање директне контроле над „Делта Максијем“, али и над другим друштвима као што су: „Ц маркет“, „Пример Ц“, „ТП Србија“ из Крагујевца, „Звездара а.д.“ из Београда, „Bell Investment Property“ из Београда, „ТП Стадел“ из Крагујевца. Комисија би требало да одради свој део посла до 13. јула, до када ће се знати да ли би Белгијанци, преузимањем 100 одсто власништва у „Максију“ могли да спрече или ограниче конкуренцију на домаћем тржишту.

Политичке „макси“ комбинације

У самој комисији још увек постоји дилема и мањак валидних информација у погледу постојећег учешћа „Максија“ и „Делеза“ на тржишту Србије. Расположиве информације Републичког завода за статистику до којих је Комисија дошла, говоре да „Макси“, у укупном тржишту Србије, има учешће са 22,4 одсто, док на тржишту града Београда учествује са 37,2 одсто, што би свакако морало да подлегне детаљнијој провери. Према неким информацијама, постоји могућност да се по овом питању ангажују и стручњаци Економског института који би комисији помогли у трагању за одговором на питање да ли продаја „Максија“ белгијском „Делезу“ нарушава конкурентност у Србији.

То практично значи да би држава један овако сложен задатак поверила фирми чији су власници високи функционер ДС-а Александар Влаховић и његов компанион Данко Ђунић. То свакако намеће питање да ли ће Влаховић и Ђунић својом „објективношћу“ штитити интересе Мишковића и Белгијанаца или ће штитити интересе Републике Србије. А да се о спорној „трансакцији века“ брину и највиши државни функционери, евидентно је из изјаве министра пољопривреде Душана Петровића (ДС) који је недавно изјавио да „очекује да ће ‘Делез’ ускоро завршити поступак преузимања предузећа Делта Макси“. Дакле, Петровићева изјава на неки начин може да наговести позитивну одлуку Комисије за заштиту конкуренције.

Још ништа од пореза!

Месец дана након продаје „Максија“, редакција „Велике Србије“ је затражила информације о плаћању пореза и од Пореске управе добила следећи одговор: „Компанија Делта се није обратила Пореској управи са захтевом за утврђивање пореза на капиталну добит, а у вези са продајом ‘Максија’ белгијској компанији Делез“.

Порез „Максија“ нула динара!?

Друго спорно питање око продаје „Максија“ белгијском „Делезу“, јесте питање да ли ће уопште, када и колико Мирослав Мишковић уплатити у државни буџет на име пореза. Прописима је утврђено да се основица за порез на капиталну добит одређује на основу односа између набавне и продајне цене, што у случају „Максија“ значи да треба утврдити однос између уложеног и зарађеног. Закон предвиђа први корак по којем се „Делта“ обраћа Пореској управи Министарства финансија са захтевом да јој се одреди порез на капиталну добит. Након тога следи други корак, када порески инспектори на терену треба да утврде колико је новца уложено у „Макси“, а колико је добијено продајом. Када се ова чињеница утврди, на крају следи издавање решења у коме ће бити дефинисана прецизна цифра пореза који треба платити.

У овом случају постоји објективна опасност за државу, а то је да порески инспектори, на основу разноразних фактура које им пласира Мишковић, утврде да су улагања у „Делта Макси“ била већа од 932 милијарде евра (продајна цена „Максија“). У том случају би био констатован капитални губитак и буџет Републике Србије би од Мирослава Мишковића наплатио нула динара на име пореза! Дакле, уколико би се ова теза обистинила, онда „пада у воду“ теза вајних, режимских економиста и аналитичара, по којој се очекује да се од продаје „Максија“ наплати порез „између 80 и 100 милиона евра“. Међутим, у крајњем случају постоји могућност да се режим Бориса Тадића и Мирослав Мишковић „нагоде“ о плаћању „симболичног“, односно минималног пореза. Тиме би се смириле „страсти“ у јавности и спиновала државна корист од продаје „Максија“. Другим речима, држава би била губитник, а Мишковић добитник!

Погубна политика Владе Србије за решење проблема (не)опасног отпада

Троваће нас цијанидом из ЕУ

- *Наша земља ће постати депонија за смртоносне отрове и друге опасне индустријске резиденте из Уније. Од посла њиховог „пречишћавања“ профитираће америчке компаније са седиштем у Србији*

Режим Бориса Тадића пристао је на еколошко уништење Србије и почео да спроводи „мастерплан“ из Брисела према коме би Балкан, односно Србија требало да постане депонија Европске уније. На шеснаест стратешки одабраних места у нашој земљи биће направљена постројења за прераду и складиштење смртоносних отпада, као што је течни цијанид, с тим да ће инвеститори за изградњу погона углавном доћи из Америке и земаља ЕУ.

Уцена из ЕУ

По опробаном рецепту, људима који ће живети поред токсичних „бомби“, власт је саопштила да то тако мора, „јер је по стандардима ЕУ“ и да Унија тражи од нас да поред хапшења Младића, Караџића, Хацића, Косова и Метохије, морамо да испунимо и еколошки услов за кандидатуру за чланство. Екологија им је, наводно, толико битна. Али реч је о следећој превари: док се у Унији строго поштују закони који прописују где не смеју бити постројења за отпад (близу насеља, водотокова, школа, културно-историјских споменика...), код нас се погони смештају управо у срца насеља, уз саме речне сливове и у еко-оазе!

Законска регулатива и код нас постоји, али се наша власт ставила изнад закона и изнад Скупштине Србије, која је 2009. године усвојила велики законски сет из области заштите животне средине и већ су учињене неке измене и допуне 2010. године.

Режим Бориса Тадића очигледно угађа Европској унији, одбија да усвоји другу стратегију за решавање проблема опасног отпада и спречи еколошку катастрофу пред

коју нас је довео. Уместо стратегије локалним самоуправама стижу учене не би ли се на терену спровело оно што је Запад замислио.

– У последњих 7, 8 година, без обзира која је политичка партија имала власт у Србији, постало је правило да се локалним властима намеће да дозволе изградњу постројења за одлагање отпада. Ми морамо да гледамо да тај проблем решимо тако да наши грађани немају штету. Значи да мени нико не може да каже „даћу вам новац, али морате да правите постројење ту и ту, морате да стављате тај и тај отпад“. Зашто би ми били условљавани да прихватимо инвеститоре из Француске, Немачке, Италије или Шпаније? Можда можемо да потражимо инвеститоре и решења каква се примењују на другој страни, можда из Кине, Бразила или Русије. Нису богомдане компаније из

Сећање на „Холцинг“

Када је „Холцинг“ приватизовао фабрику „Нови Поповац“ 2002. године и дао се у чишћење фабрике цемента, накупило се 1000 буради отпадних уља, зауљене земље, мазута. Предузеће из Београда „АД заштита на раду, заштита природе“ је склопило уговор са „Холцингом“ и узело новац да то извезе и преради. Међутим, бурад је расута по Србији да их покрије коров, а они су са парама нестали остављајући „Холцинг“ да плати казну и ново одвожење буради.

Европске уније да би то радиле – објашњава народни посланик СРС Радиша Илић из скупштинског Одбора за заштиту животне средине.

Али, то морају да буду западне компаније. Када неко из Европске уније направи постројење, та компанија би касније могла да добије концесије, јер је наводно уложила

Швеђани се скијају по гумама

Од 2006. се у српским приватизованим цементарама отпадне гуме спаљују и тако се добија енергија, а послодавац штеди око 15 одсто новца који даје за гориво. Док је у Србији влада дозволила да се гуме спаљују, у Шведској се праве вештачка брда за скијање. Толико о томе да морамо да будемо као Европска унија...

више новца него што је потребно или на име компензације ако држава у једном моменту није могла да исплати све радове. Следећи корак би, према Илићевим речима, био да те компаније зарађују само за себе (као када неком дају концесију за изградњу аутопута, па онда наплаћују 30 година путарину) и тада више нико неће моћи да их контролише.

– Онда ће они довлачити све и свашта из Европске уније, према плану о коме се већ причало, а то је да Балкан буде једно велико сметлиште Европе. То наше додворавање Европској унији иде у свим смеровима, у овом случају на пољу екологије. Да су радикали на власти, то се никада не би десило – категоричан је Илић, који актуелним властодршцима највише замере што никада нису узели у обзир мишљење грађана, јавности и организација које се баве питањем екологије.

Мутне радње око Ћуприје

На конкретном примеру два града, Ћуприје и Ћићевца, може се видети колико власт зна да буде бахата у жељи да испуни захтеве Европске уније.

– Унија би дала свега око 10 одсто од укупног износа за изградњу постројења код Ћуприје. За то је поставила три услова, од којих је под бројем један да се локација налази у централном делу Републике Србије. А то значи да Брисел у званичном документу послатом нашем ресорном министарству не брине да ли се ту налази неко вештачко или природно језеро, одакле се људи снабдевају пијаћом водом, да ли је ту можда неки школски центар, пољопривредно добро или на пример војни објекат. А шта се овде

посредно жели – да Србија дође у ситуацију да има темпирану бомбу у центру своје територије – истиче Илић.

Наиме, власт је планирала да изгради постројење на месту које је 2 километра ваздушном линијом удаљено од Ћуприје, на 2,5 километара ваздушном линијом од Велике Мораве, усред пољопривредног комплекса „Добричево“ које има око 750 хектара, на 500 метара од винограда крушевачког „Рубина“, где има око 200 хектара винограда и на око 500 метара од историјског меморијалног комплекса „Иванковачка битка“, где се налази споменик тим јунацима. На око 4 километара ваздушне линије од манастира Раваница. На око 400 метара од резервоара за снабдевање града Ћуприје водом. А подземне воде су на неких 3 метара, на самом том пољопривредном добру. Да би се то остварило, успостављена је функционална спрега између власти на републичком нивоу и њихових партијских колега на локалном нивоу.

– Они међу њима траже жртве, односно оне који морају да гласају по наређењу власти из Београда. Имали смо такву ситуацију и у Ћуприји и у Ћићевцу, где су одборници били под jakim стресом, под притиском, јер су њихове комшије, њихова деца била против тога. Дошли су да протестују испред општине, а они су, као таоци такве политике, били приморани да дигну руку за тако нешто – прича Илић.

Својим комшијама су донели поруку из Београда да ће заузврат добити бедних 200 милиона динара из Националног инвестиционог плана да поправе пут, окрпе рупе и доврше спортску салу! У великодушном „пакету“ је била чак и изградња неких нових путева на неком Везировом брду – иако су то све малтене макадамски путеви. Али, ту није крај цинизму – власт из Београда обећала је да ће изградњом постројења бити отворено 120 радних места и то је главни адут који је „пресликан“ из случаја са Шапцем и са Дивостином код Крагујевца.

Тамо је главни проблем био што су предвидели локацију поред самог аутопута, односно скретања према Крушевцу, на подручју које је изузетно подложно поплавама. На том потезу Јовановачке реке има петнаестак села, која са око 1.500 до 2.000 становника представљају познати повртарски крај. Влади епископи су и ту „бацили око“, иако су подземне воде на само пар метара испод земље и ту човек не би смео ни кућицу да изгради, а не опасно постројење.

Ћићевац као Беч

Ситуација у Ћићевцу је била још веће понижење. Република Србија је и даље тражила жртву где би могла да направи постројење према потребама ЕУ, али је и ово мало место почело да пружа отпор. Председник ћићевачке општине је онда изашао пред своје комшије и рекао им да они немају шта да се противе, кад се, рецимо, Бечлије не противе постројењу у срцу аустријске престонице!

– То је ноторна лаж. У Бечу постоји обично постројење за прераду комуналног отпада, а не за прераду опасног отпада! А прича о томе да ће се Ћићевац од постројења обогатити такође не стоји. Јер, да је то толико исплативо, ја верујем да би се неко од београдских тајкуна лако прихватио, укључујући актуелну београдску власт, да такво постројење изгради на територији Новог Београда, па да имају профит од свега – каже Илић.

Како је народ пружио лавовски отпор у свим поменутих општинама и није се дао преварити, власт је морала да проба у неким другачијим срединама. Било је време за план „Б“. Требало је наћи лојалну и мирну националну групуацију у Србији, која можда неће реаговати као што су реаговали грађани у другим деловима Србије, где су се побунили, демонстрирали, упадали у општине, напада-

ли раднике Министарства због намере да граде постројења...

План „Б“ – Ковачица

Тако је избор пао на Ковачицу, да се баш ту изгради постројење за инсенерацију опасног отпада. И то без обзира што се постројење гради на уласку у само насеље, на површини окруженој плодним ораницама, у близини канала Недел, отвореног базена, на 4, 5 километара од великог рибњака у Уздину, где се узгаја шаран. А зна се да један литар уља може да загади милион литара воде. Ово постројење би годишње прерађивало 50.000 тона отпада годишње, што је огромна количина. При томе је важно да је реч о демонтажним, мобилним постројењима која могу да се инсталирају по потреби, где има доста отпада. У Ковачици ће се прерађивати опасан азбестни отпад, уља, пастиозни отпад, електронски отпад са својствима опасних материја итд.

– Зато, у случају Ковачице, не могу да схватим зашто предузеће „Јунириск“ које се помиње, не инсталира постројење управо на извору где настаје највише опасног отпада. Зашто је потребно да се инсталира на 100 километара од постројења где се производи опасни отпад и да се транспортује у неку релативно чисту, здраву животну средину да се у њој преради. То је изузетно опасно и то је профитирање на рачун мале и мирне средине – закључује Илић.

Новац и цијанид

И заиста, сам третман опасног отпада је изузетно скуп. Фабрике које га производе дужне су да га складиште или самоуниште, односно да плате уништавање. Имају три могућности: да га униште у Србији код таквих предузећа, да га извезу у иностранство или да праве велика складишта, са неким крупним безбедносним пројектом, који изискује велика средства. Јер, мора се искључити свака могућност контаминације ваздуха, земљишта, вода и то је

Еколошко спаљивање у ЦИА

У америчкој обавештајној служби се документа са тајнама уништавају еколошки. Папир се сецкају и спаљују у седишту ЦИА коришћењем пећи која загрева воду у згради. Тиме се смањује депоновање отпада за око 1.000 тона годишње. Уз то, особље у штабу годишње рециклира више од три тоне пластике, стакла, картона и других материјала.

прављење мини супер-депоније, што је опет скупо. Али, и у том случају се индустријски отпад нагомилава и пре или касније долази тренутак да се отпад мора прерадити.

Ту не говоримо о гумама које би се евентуално спаљивале, већ је, како је то замислила Влада Србије, реч о много опаснијем отпаду.

– Управо се течни цијанид помиње у писму о намерама које је Министарство животне средине 14. јануара 2009. године упутило Скупштини општине Ђуприја, а они су га крили од одборника и од јавности пуна два месеца. Поседујемо доказе – каже Илић и наводи још један пример како власт обећава препород малих средина, ако пристану да постану америчко-европска депонија.

Амерички плаћеници

То је пример рафинерије у Смедереву, где је пре годину и по дана владала права хистерија пошто су градоначелник Смедерева, актуелни министар Дулић и цео владајући естаблишмент обећавали грађанима изградњу „спасоносне“ рафинерије. Од „златне коке“ нема ни трага, јер је циљ инвеститора био да дођу до 100 хектара земљишта уз смедеревску луку, до самог Дунава.

Наравно, у посао су директно били умешани и Американци, а да је посредни превара било је јасно већ на основу прерачуна да ће изградити рафинерију за 250 милиона долара, уместо за две милијарде, колико таква постројења у свету коштају.

– То је доказ колико је ту велики марифетлук. И то показује управо чињеница да је изведена једна велика ујдурма како би се узело скупочено земљиште поред луке Смедерево. А ја бих само могао да повучем паралелу шта би било да је нешто слично урађено у Београду, око „Луке Београд“. Јер то су атрактивне локације. Осим тога, ко поседује то парче земљишта око Дунава, може да контролише цео Дунав и у економском и у политичком смислу – каже Илић.

Иза целог пројекта, према његовим речима, стоје три америчке компаније које су у неком виду конзорцијума, основаног у Холандији. „Води их Бугарин, који је органима у Србији познат по неким сумњивим пословима, управо око извођења грађевинских радова, око изградње пумпи за течни нафтни гас“, тако да све то, према Илићу, даје утисак сумњивих радњи. Да не спомињемо лицемерну изјаву поменутог Бугарина да „жели да донесе Србији једну велику и вредну инвестицију“. На питање зашто ту инвестицију није донео Бугарској, одговор је: Европска унија, па и Бугарска као чланица, на својој територији неће да дозволи изградњу сумњивих погона!

А и зашто би? Имају власт у Београду, спремну да трује свој народ за још један мандат.

Р. В. С.

Етничко чишћење Срба пре „Бљеска“ и „Олује“

Пише Слободан Јарчевић

Хрватска је, променом Устава 1990, кад је државотворни српски народ у Хрватској прогласила националном мањином, а двонационалну Хрватску једнонационалном државом, приступила старом западноевропском плану – да се српско православно становништво са западног дела Балкана истреби, прогна у Србију, или асимилује у Хрвате. Та промена Устава Хрватске, 25. 12. 1990, наговестиће најновији хрватски злочин геноцида над Србима. Те године су бележени појединачни злочини у свим крајевима СР Хрватске, а 1991. године ће прерасти у учесталије и масовније. Они ће бити таквих размера и тако монструозни, да би само због њих (не рачунајући с оним познијим хрватским злочинима над Србима – до 1995) Хрватска морала да одговара пред међународном заједницом – онако како је одговарала Немачка на Нирнбершком процесу после Другог светског рата. Овакав закључак не би требало да изненађује – довољно је упознати се с регистрованим бројем прогнаних Срба те године, па занемети. Уз сталну медијску пропаганду (у већини држава) у корист Хрватске, ови хрватски злочини нису нашли места у свести људи у свету, а у приличном проценту ни у свести припадника српског народа. Кад је реч о јавном мњењу у Хрватској, лако је уочљиво да огромна већина њеног становништва сматра хрватску противуставну (насилну) сецесију од Југославије и злочин геноцида извр-

шен над Србима само неком својом одбраном и победом над „агресорима“ из Србије и Црне Горе, а тим „агресорима“, уверавају, придружили су се и побуњени Срби Крајишници.

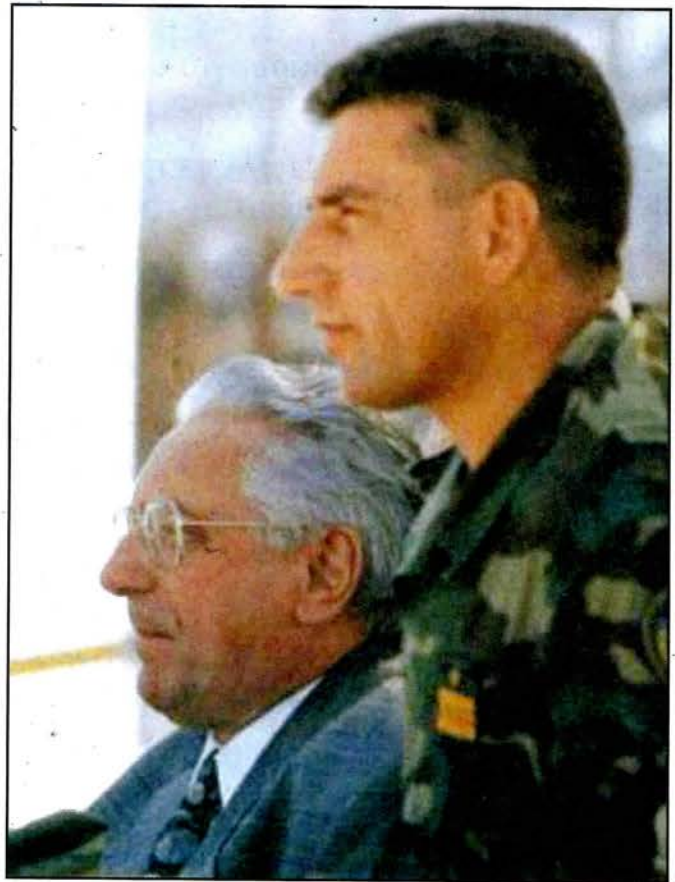
Агресија је појам потпуно јасан. Једна држава војно напада другу, или један народ напада други. Кад је реч о Југославији (мада је Југославија, од оснивања, антисрпски механизам – и у државном и у националном смислу), мора се признати, Срби нису планирали њено разбијање. То су чинили, у време мира и рата, Словенци, Хрвати и муслимани, те су њихови потези од 1990 – чиста агресија на српски народ и српске националне и историјске земље. Била је темељно усмерена против српског народа и против српских државних установа, с циљем да се српски крајеви очисте од српског православног становништва и да се ти српски крајеви припоје хрватским и муслиманским државним територијама.

Не сме се заборавити да је агресија ова три народа приморала Србе 1991. године да беже. Тада нису бегали из својих кућа ни Словенци, ни Хрвати, ни муслимани. Кад је реч о Крајини и Хрватској, очигледно је да су хрватски војници и полицајци убијали Србе; палили, минирали и пљачкали им целокупну имовину. Истовремено су им рушили, скрнавили и пљачкали свете предмете и имовину у српским црквама и манастирима. Срби Крајишници су те године бегали у Србију, у којој су отворана за њих многа прихватилишта, јер се број избеглица примакао бројци од 200.000. Овај број се односи само на прогнанике побегле у

Србију, при чему треба рачунати и с чињеницом да се ни-су сви пријавили властима, јер су се многи смештали код својих блиских рођака, који су дошли у Србију после Првог и Другог светског рата. Прихватни центри су отворени код Бајине Баште и Лознице, у Београду, Вајсци, Апатину, Сомбору, Бачу, Новом Саду, Оџацима, Сремској Митровици и Шиду. Прва велика група је прогнана (10. јуна 1991) из западног Срема, источне Славоније и Барање. У Србију се склонила група од око 10.000 људи – од новорођенчади до старца. А једанаестог јула је пребегло у Србију још 2000 Срба. Ових 12.000 је смештено у Војводини, а у исто време је пребегло 2.000 Срба у западну Србију, па су смештени у селима поред Дрине и њих 700 у Шапцу. У јулу 1991. се избеглицама из Хрватске придружују и Срби прогнани из Словеније и њих власти смештају у Ниш – 62 породице из Словеније и 23 из Хрватске. Већ до 25. јула, од почетних 10.000 избеглица, 10. јула, број регистрованих Срба прогнаника из Хрватске је био 44.316. Крајем те године, број прогнаних Крајишника у Србији је 152.381. Овај број је утврђен у Комесаријату за избеглице 9. јануара 1992. године, а већ 23. јануара, број прогнаних се повећао на 157.768 лица. После тога, хрватски злочини над Србима се не заустављају, те је крајем маја број прогнаника достигао цифру од 257.691 лица из Хрватске, а половином јуна, хрватска и муслиманска војска изгоне из Босне и Херцеговине још 194.267 Срба, те је укупан број прогнаних Срба из две бивше југословенске републике износио 359.550. Злочини Хрвата и муслимана над Србима не јењавају, па је почетком јула број регистрованих прогнаника у Србији 373.507 – из Хрватске 165.158 и из БиХ: 208.349. Број прогнаних Срба крајем јула је већ око 500.000 (пола милиона), међу којима је било 80.000 деце до 15 година.¹⁾

Колико је Срба из Хрватске прогнано у треће државе, то никад није утврђено. Влада Републике Српске Крајине је, од 1992. до 1995. године, више пута молила Савет безбедности да затражи од свих чланица УН да обавесте колико је Срба избеглица у свакој од њих, али Савет безбедности је одбио да то учини. Влада РС Крајине се за овај податак обраћала и свакој европској и прекоморској држави али ниједна од њих није хтела да сарађује. Владин предлог је

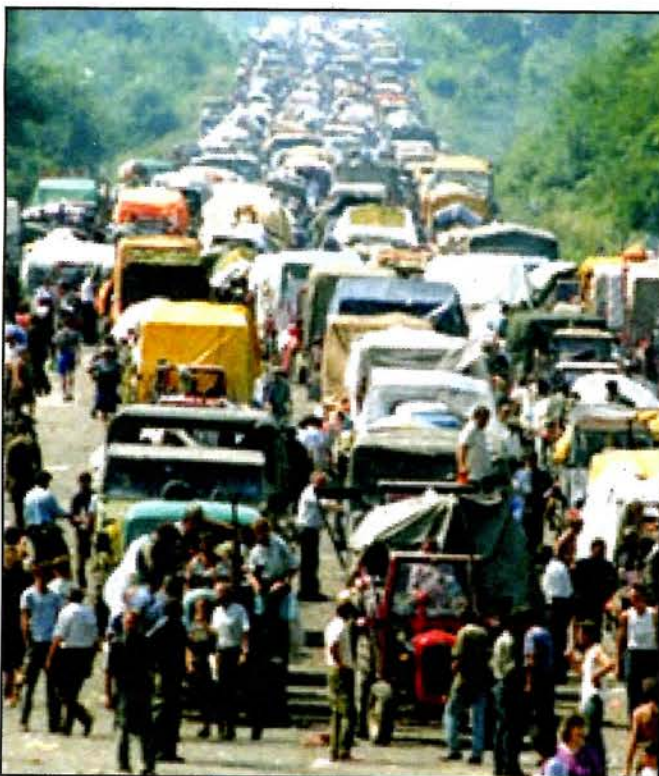

одбио и Међународни црвени крст у Женеви. Да су ови подаци били прикупљени, онда би се лако видело да је Срба православне вере у СР Хрватској било много више од броја који је Хрватска објавила: 581.000 (наводно по попису становништва из 1981). Што се тиче тог пописа, он је кривотворен. То је Влада РС Крајине установила на подацима о Србима прогнаним из Пакраца. Само у Србију је избегло више Срба из ове општине, него што је хрватска статистика приказивала њихов укупан број. А кад се узме у обзир да су Пакрачани бежали и у друге земље, а не само у Србију, онда се види да је Хрватска деценијама припремала свој злочин геноцида над Србима, те се унапред спремила да покаже свету мањи број, јер ће самим тим хрватски злочин геноцида бити мањих размера.

Само један документ УН указује на чињеницу да је Срба у Хрватској било више него што је то званично објављивано. Тај документ, уједно, најпоузданије сведочи да је Хрватска обавила етничко чишћење над Србима 1991. и 1992. и да је истоветан злочин у време „Бљеска“ и „Олује“ (1995), само његова завршна етапа. Тај документ је из Савета безбедности: S/257777, од 15. маја 1993. године. Реч је о извештају Бутроса Бутроса Галија о хрватском прогону Срба до 18. марта 1993. Генерални секретар је прецизирао – Хрватска је прогнала у СР Југославију и Републику Српску Крајину 251.000 Срба. Број прогнаника у трећим земљама није споменут. Како се види, ова цифра је истоветна броју Срба прогнаних у време хрватске агресије на Републику Српску Крајину („Олуја“ – 4. август 1995), кад је, такође, прогнано око 250.000 Срба. А треба знати, да је између 18. марта 1993. до „Бљеска“ и „Олује“, Хрватска непрестано прогонила Србе из градова и области удаљених од Републике Српске Крајине: Ријека, Сплит, Дубровник, Загреб, Макарска, итд.

Напомена:

1) Српска академија наука и уметности: „Ратни злочини и злочини геноцида: 1991-1992“, Београд, 1993.

- Милан Панић поново долази у Србију. Злочинац се враћа на место злочина.
- Борис Тадић изјавио да ни под којим условима неће признати независно Косово. Осим ако му газде не нареду.
- Жале се Шиптари да им Србија не признаје косовске дипломе. А толико су их скупо плаћали.
- Новинари повећање менталних поремећаја у Србији већ називају епидемијом. У реду епидемија, али куд прво удари у владу.
- Кад сам прочитао да је Малина Миленковић из Новог Сада кажњена са 7.000 динара јер је камењем гађала једног политичара из власти, почео сам да штедим паре.
- Љубо Бошковски, бивши министар македонске владе, ухапшен је јер је илегално прикупљао новац за странку. Па људи моји, ако ово крене, остасмо ми и без владе и без министара.
- Статистика каже да плата не може да напуни потрошачку корпу. Ма не могу ни три.
- Борис изјавио да Србија гледа ЕУ у очи. Народу се чини да им ипак гледамо у леђа и то дурбином.
- У новинама процена да грађани све мање купују поврће. И хлеба господо, и хлеба.
- Неки кажу да у Београду има пуно змија. На шта ли су тачно мислили?
- Немања Стевановић, фолк певач, се пре венчања крстио. Већина Срба то ради после.
- Бизнисмени Србије најављују да ће формирати политичку странку. Више им се не исплати да купују ове постојеће.
- Саветник председника европске комисије најавио да су нам кандидатура и почетак преговора сигурни. Није само рекао када.
- Папа неће бити позван у Србију. И не треба. Народ се одавно крсти кад чује Тадића, Цветковића и остале.
- Блиц најавио да ће многе политичке странке убудуће узимати новац од тајкуна. А од кога су узимале до сада?
- Држава ће штитити све грађане који открију афере, криминал и корупцију. Осим наравно, кад су афере, пљачка и корупција у режији њених челника.
- Немци су затворили стакленик из кога је кренула епидемија ешерихије. Газду још нису.

Др Војислав Шешељ

**ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**КОРУМПЦИОНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕЛЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФГАНГ ШОМБУРГ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ПОКВАРЕНИ
МААТЕНКИ ПАЦОВ
КАРМЕА АГИЈУС**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**СМРДЉИВА ГВЈАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2004

Др Војислав Шешељ

**ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЧАСТИС МОЛОТО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**РЕТАДИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉКА
ХИДЕГАРА УЕРЦ-РЕЦАФ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**ОЧЕРУПАНА
ХАШКА БУРКА
КРИСТИНА ДАА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2005

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВИИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ХАШКА
ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2007

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАЈКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСТИСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГИЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРЕКИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**ЕВРОПСКА УИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2008

Др Војислав Шешељ

**СРПСКИ
БАРОН МИХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ЈУЖНОКОРЕЈСКА ГИЈДА
О ГОН КЕОН**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРАНА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

Др Војислав Шешељ

**ХАШКИ ДЕНУНЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

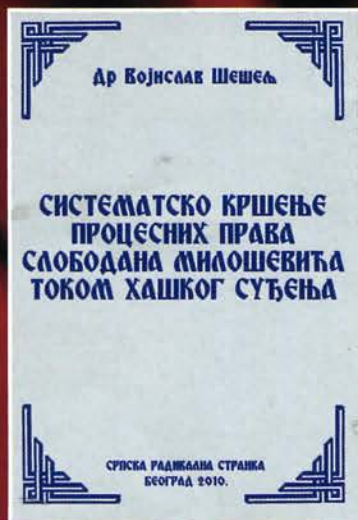
Др Војислав Шешељ

**ПОРТПАРОЛ
ДОПОВСКЕ СТРАЖЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЖА
БЕОГРАД 2009

НАУЧНИ РАДОВИ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири капиталне књиге проф. др Војислава Шешеља у којима су објављене чињенице о Римокатоличкој цркви и Хрватима, антисрпској природи Хашког трибунала, као и циљеви и морални судови српског национализма.

ТАЈНИ ДОКУМЕНТИ СЛУЖБЕ ДРЖАВНЕ БЕЗБЕДНОСТИ О ПРАЂЕЊУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Четири тома документације Службе државне безбедности која је интезивно пратила др Шешеља од 1982. до 2003. године. Садржај ових тајних докумената показује Шешељево одлучну дисидентску борбу за демократизацију друштва, као и његову изванредну антиципацију догађаја на које је благовремено упозоравао.

Једини досије који је доступан јавности, сви остали политичари су после петооктобарског пуча узели своје досијее из Службе само да би их склонили од очију јавности.

